

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ทดลองอ่าน

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ทดลองอ่าน

รัก เดี่ยว
ที่กลางใจ

ณามิวอาห์





รักเดียวที่กลางใจ
ณามิวอาหิ



เคยคิดบ้างไหมว่าโลกนี้
จะมีใครสักคนที่เกิดมาเพื่อจะเป็นคนรักของเราเพียงเท่านั้น
เคยหวังไหมว่าจะมีใครสักคนมีชีวิตอยู่เพียงเพื่อจะทำทุกอย่างให้
...ฉันเกิดมาเพื่อเป็นคนของเธอ...ประโยชน์ต่างๆ
แต่จะมีหัวใจดวงไหนได้รับโอกาสสัมผัสความหมายทุกอณู

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของแจ่มใสด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจคือ ความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่านอยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้ว นับเป็นเรื่องน่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจกลายเป็นความรู้สึกดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่านที่อยู่ร่วมกับเรามาในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุข สดใส ละครมนละไม ของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือของเราจะทำให้ นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำ ไปด้วยกันค่ะ

หากใครเคยอ่านผลงานของ 'ฉามิวอาร์ท' ก็คงรู้ว่านักเขียนมากฝีมือคนนี้ สามารถเล่าเรื่องราวความรักที่แสนเรียบง่ายให้น่าประทับใจและตราตรึงใจได้ สำหรับ 'รักเดียวที่กลางใจ' ก็เป็นอีกเรื่องราวที่พาให้เราได้ไปสัมผัสประสบการณ์แอบรักที่มีอุปสรรคมากมายขวางกั้นระหว่างลิ้นและมินต์ตัวละครหลักของเรื่องเอาไว้ โดยเฉพาะอุปสรรคที่เรียกได้ว่าเกือบเหมือน 'ความสัมพันธ์ฉันพี่น้อง' ของทั้งคู่ แม้ว่าเขาและเธอ จะไม่ได้เป็นพี่น้องกันโดยสายเลือด แต่การเติบโตมาด้วยกันก็ทำให้ยากจะเปิดเผยความรู้สึกสักที ที่เปลี่ยนแปลงไปได้ หากเป็นเช่นนั้นแล้วทั้งคู่จะต้องทำเช่นไรต่อไป เมื่อความรักที่มีให้แก่กันนั้นกำลังเอ่อล้นอยู่ในใจและยากที่จะลืมนั่น... ขอเชิญทุกคนร่วมติดตามเรื่องราวความรักของลิ้นและมินต์ได้ในหน้าถัดไปเลยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ฉามิวอาห์



ฉามิวอาห์... คนร่างผืนขาวเชียงใหม่ที่ยังคงพยายามสุดกำลังที่จะก้าวไปข้างหน้าในเส้นทางสายความฝันนี้ จบการศึกษาในด้านที่ไม่เกี่ยวกับวรรณกรรมและวรรณศิลป์ แต่หลงเสน่ห์ของตัวอักษรและอาศัยหัวใจรักหนุนให้ออกมาร่างผืนทักทายผู้คน จนได้พบกับมิตรภาพที่ทำให้อ่อนหัวใจ

ความฝันเป็นรูปเป็นร่างออกไปทักทายหัวใจใครต่อใครได้ด้วยโอกาสที่ทางสำนักพิมพ์แจ่มใสมอบให้ ผลงานแรกเรื่องทะเลดาวในใจ ตีพิมพ์ในชุดความรู้สึคดี... ที่เรียกว่ารัก และต่อมากับอีกหลายความฝันในชุดเดียวกันนี้ นอกจากนี้ยังมีอีกหนึ่งความฝันแฟนตาซีจากจินตนาการ เรา กาลเวลา มนตราแห่งรัก ตีพิมพ์ในชุด Dreamland of Love ที่หวังไว้สุดหัวใจคือจะได้มีโอกาสนำความฝันชิ้นต่อๆ ไปมาทักทายกันอีกเสมอ

ขอขอบคุณทุกหัวใจที่เปิดโอกาสให้ความฝันของฉามิวอาห์ได้ผ่านไป ทักทาย ขอขอบคุณสำนักพิมพ์แจ่มใสที่ให้โอกาสก้าวเข้ามาบนเส้นทางสายนี้ ขอขอบคุณครอบครัวที่อยู่เคียงข้างกันเสมอ และขอบคุณสำหรับทุกมิตรภาพที่มอบให้กัน

หากมีโอกาสขอเชิญไปทักทายหรือเยี่ยมเยียนกันได้ที่ไอเอสแห่งความฝัน www.jhaamuah.com ยินดีต้อนรับทุกหัวใจค่ะ ^^



แนะนำตัวละคร



- ลัลณ์ ลูกสาวคนเดียวของคุณภวิช หุ่นส่วนใหญ่ของสวนสัมสาร์ธน์ เป็นคนสดใส ชอบทำงานกลางแจ้งและรักการทำสวนส้ม เต็บโตมาพร้อมมิน คู่กันเคยกับการมีมินคอยดูแล คิดว่าเป็นความผูกพันของคนที่เคยโตมาด้วยกัน ไม่ทันรู้ถึงความรู้สึกที่แท้จริงของมินและตัวเอง
- มิน ลูกชายคนเล็กของหุ่นสวนสัมสาร์ธน์ที่เสียชีวิตไปแล้ว อายุ น้อยกว่าลัลณ์เกือบปีแต่ไม่เคยยอมเรียกเธอว่าพี่เพราะแอบชอบลัลณ์ มาตั้งแต่เล็ก คอยดูแลและพยายามทำตัวให้เป็นผู้ใหญ่มากกว่าลัลณ์ ในทุกทางมาตลอดเพื่อลบบมในใจว่าเด็กกว่าคนที่ตัวเองรัก
- ธารณ์ นักข่าวจากกรุงเทพฯ เดินทางไปทำข่าวที่สวนสัมสาร์ธน์ จึงได้ พบลัลณ์และชอบความสดใสของเธอ ขณะเดียวกันก็สัมผัสได้ถึง ความไม่พอใจของมิน
- ภวิช พ่อของลัลณ์ รักและเลี้ยงดูเมธิและมิน ซึ่งเป็นลูกของหุ่นสวนสัม สาร์ธน์ที่เสียชีวิตไปแล้วเหมือนหลานแท้ๆ ของตัวเอง
- เมธิ พี่ชายของมิน อายุห่างจากน้องชายมากถึงสิบสองปี รักและเคารพ คุณภวิชมาก
- ต่าย หญิงสาวที่หลงรักมิน ได้รู้ถึงความสัมพันธ์ของมินและลัลณ์โดยบังเอิญ แต่ก็ไม่แสร้งทำไม่รู้ และคอยเข้าไปแทรกกลางระหว่างทั้งคู่



บทนำ

...ตลอดมาในหัวใจ...

...อบอุ่นอ่อนโยนได้เพราะมีรักของเธอแทรกผ่านหลอมรวม

เคยคิดบ้างไหมว่าโลกนี้จะมีใครสักคนที่เกิดมาเพื่อจะเป็นคนรักของเรา
เพียงเท่านั้น

เคยหวังไหมว่าจะมีใครสักคนมีชีวิตอยู่เพียงเพื่อจะทำทุกอย่างให้
...ฉันเกิดมาเพื่อเป็นคนของเธอ...ประโยชน์ๆ แต่จะมีหัวใจดวงไหน
ได้รับโอกาสสัมผัสความหมายทุกอณู

ลั่น...หญิงสาวธรรมดาๆ คนหนึ่ง ใช้ชีวิตห่างไกลผู้คนในเมืองสงบ
มิน...ผู้ชายธรรมดาๆ คนหนึ่งที่เกิดมาเพื่อเฝ้ามอง และมีชีวิตเพื่อ
ผู้หญิงธรรมดาๆ นั้น

ความรักที่ซึมผ่านระหว่างคนทั้งสอง ฝ่ายหนึ่งรับรู้เพียงแค่มั่นคือ
ความคุ้นชิน หากแต่อีกฝ่ายเข้าใจความหมายชัดเจน...เขาเกิดมาเพื่อเธอ...
รักเธอ...และจะขอยู่เคียงข้างเธอเท่านั้น...

ความรัก...ขอให้สุดท้ายคนที่เกิดมาเพื่อกันและกันได้รัก...ได้อยู่เคียง
...และได้เดินไปข้างๆ กัน

'...ไม่มีลัลน์ มินก็เท่ากับไม่มีอะไรเลย...' และ '...ไม่มีมิน...หัวใจ
ของลัลน์หรือจะเรียนรู้คำว่ารักได้อีก...'

ตลอดมาและตลอดไป รักนั้นสถิตอยู่ที่กลางใจชัดเจนเสมอสำหรับ
คนสองคน

'มินรักลัลน์...ลัลน์รักมิน และเรารักกัน'

• บทที่ 1

แสงแดดจัดจ้าบนถนนทางหลวงหมายเลข 107 หรือเส้นทาง เชียงใหม่-ฝางทำให้ชายหนุ่มที่กำลังขับรถเพียงลำพังต้องเอื้อมมือไปหยิบ แวนกันแดดสีเข้มจากซอกซิดคอนโซลใกล้กระปุกเกียร์มาสวม ทั้งๆ ที่ปาก ยังขยับพูดโทรศัพท์ผ่านอุปกรณ์เสริมที่ทำให้ไม่ต้องจับโทรศัพท์แนบหู

"เออน่า บ้านพี่นพอยู่หลังโรงพักติดกับที่ว่าการอำเภอ สังเกตจากร้านมินิมาร์ท...อยู่ซ้ายมือ รู้แล้วนำหมอก ไม่หลงหรอก" ธารณ์บอกเพื่อน อย่างใจเย็น เขามีความจำเป็นที่จะต้องเดินทางไปยังอำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงใหม่เพื่อสัมภาษณ์นักธุรกิจท้องถิ่น เจ้าของกิจการสวนส้ม ที่ชีวิตพลิกผันจากภาวะล้มละลายมาเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ มีชื่อเสียงน่าจับตามอง ซึ่งตั้งรกรากอยู่ที่อำเภอนี้

จุดหมายแรกที่ธารณ์มุ่งไปไม่ใช่สวนส้มของผู้ที่เขาจะไปสัมภาษณ์ หากแต่เป็นบ้านพักของญาติผู้พี่ของสายหมอก เพื่อนที่เรียนมาด้วยกัน และยังคงคบหาสนิทสนมต่อมาจนปัจจุบัน แม้ต่างแยกย้ายกันไปประกอบอาชีพ หลังเรียนจบที่ไม่มี ความเกี่ยวข้องกันเลยสักนิด

ความสนิทสนมที่มีมานานทำให้บางครั้งธารณ์ได้มีโอกาสพบกับญาติ

ของเพื่อนสนิท รวมถึงเพื่อนหรือพันตำรวจเอกนพวินทร์ ญาติผู้ใหญ่ของ สายหมอกที่บางครั้งเวลาไปประชุมที่กรุงเทพฯ ก็จะไปพักกับน้องชาย อาจไม่สนิทสนมเป็นการส่วนตัวมากนัก แต่ธารณก็นับถือเพื่อนในฐานะ พี่ชายคนหนึ่ง

ตอนที่เขาบอกสายหมอกว่าจะต้องไปแม่เอย เพื่อนก็เปรยว่านพวินทร์ เพิ่งย้ายไปประจำตำแหน่งผู้กำกับฯ หรือหัวหน้าโรงพักที่สถานีตำรวจ อำเภอแม่เอย แล้วจัดการโทรหาญาติผู้ใหญ่ที่ขอคำแนะนำเรื่องที่พัก ซึ่ง นพวินทร์ก็มีน้ำใจช่วยจัดการดูแลให้เสร็จสรรพ

แม้เกรงใจญาติผู้ใหญ่ของเพื่อน แต่ถ้าเขาปฏิเสธน้ำใจของนพวินทร์ อาจจะเป็นการเสียมารยาทมากกว่า ธารณจึงตอบรับความช่วยเหลือและ นัดว่าจะไปพบทันทีที่ไปถึง แต่เพราะนี่คือการเดินทางครั้งแรกของเขา ไปยังอำเภอนี้ สายหมอกจึงต้องคอยบอกทางต่างๆ ที่เจ้าตัวแถมอยู่กับการเตรียมจัดงานแต่งงาน

ธารณรู้ว่าหากไม่ติดเรื่องการเริ่มต้นชีวิตในฐานะหัวหน้าครอบครัว... จบชีวิตชายโสด สายหมอกก็คงจะตามมาด้วยเพราะไอ้เพื่อนตัวดีรักและ เคารพพื้นที่พมากอยู่เหมือนกัน แต่นั่นแหละ เอาแน่อะไรกับสายหมอก... เพื่อนของเขาตอนนี้ถ้าจะขยับไปไหนโดยไม่มีรานี้... แฟนสาวไปด้วย เห็นท่าจะไม่มีทาง

"ฉันมีเบอร์พี่หน้า เดี่ยวจะโทรหาพี่เค้าอีกที นายไม่ต้องห่วงหรอก" ธารณบอกเพื่อน เมื่อได้ยินเสียงบอกลาเอาง่ายๆ ตามมาจึงกดตัดสาย

ธารณมองถนนที่เริ่มคดเคี้ยว ตามองไปข้างหน้า ในหัวนึกคำนวณ เวลาเดินทางคร่าวๆ ไปด้วย สภาพถนนดี...ระยะทางราวสองร้อยกิโลเมตร จากเชียงใหม่น่าจะใช้เวลาขับรถไม่เกินสองชั่วโมง รอยยิ้มสบายๆ ระบาย บนใบหน้า การเดินทางตามลำพังไปเรื่อยๆ เป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว สำหรับเขา ถ้าจะจัดประเภทการดำเนินชีวิตของตัวเองก็น่าจะเป็นพวก

ซีพจรลงเท้า เพราะแม้จะไม่ใช่การเดินทางเรื่องงาน ธารณก็มักหาเรื่องเที่ยวตะลอนไปเรื่อยๆ อยู่เสมอ เขาเอื้อมมือไปเร่งเสียงเพลงที่ตัวเองหรือเบาเพื่อคุยโทรศัพท์กับสายหมอกเมื่อสักครู่ให้ดังขึ้น ดนตรีกับบทเพลงฟังสบายทำให้ออดไม่ได้ที่จะผิวปากคลอ

แม่อาาย...สวนส้ม...

นอกจากนั้นจะมีอะไรรอเขาอยู่ที่ปลายทางบ้างนะ แม้เป็นคนชอบเดินทางแต่บางทีธารณก็อดคิดไม่ได้ว่าปลายทางที่ตัวเองกำลังเดินทางไปนั้น จะมีที่ไหนที่เขาอยากลงหลักปักฐานอยู่ตลอดไปบ้างหรือเปล่า

"ถึงไหนแล้วธารณ" เสียงนพวินทร์ที่ดังมาตามสายทำให้ธารณยิ้ม

"ใกล้แล้วครับพี่ ผมเพิ่งผ่านอำเภอไชยปราการ"

"ไม่ต้องขับตรงเข้าฝางนะ ออกซ้ายที่ถนนเลี้ยวเมืองง่ายกว่า อีกไม่เกินชั่วโมงก็น่าจะถึงแม่อาายแล้วละ"

"ครับพี่" ธารณรับคำ เวลาที่คำนวณไว้ในที่แรกว่าน่าจะไม่เกินสองชั่วโมงคงจะถึงกลับกลายเป็นสองชั่วโมงกว่าเข้าไปแล้วที่เขายังไม่ถึงแม้แต่อำเภอฝาง

"พี่รอที่บ้านนะ ธารณเลี้ยวเข้าประตูหน้าโรงพักมาเลย ตรงเข้ามาด้านหลังโรงพักที่ซอยแรกก็เลี้ยวอีกที บ้านที่อยู่หลังที่สามจากปากทางรถกระบะของแฟนที่จอดอยู่หน้าบ้านนั้นแหละ เลี้ยวมาก็เห็น มีคันเดียวจอดเด่นเขียว แถวนั้นนอกจากแฟนพี่แล้วไม่มีใครเป็นนักเลงรถกระบะหรอก" เสียงของนพวินทร์แซวภรรยาติดแววอารมณ์ดี แล้วธารณก็เหมือนจะไต่ยิ้นเสียงลอดมาแว่วๆ ที่จับใจความได้ไม่ชัดเจน แต่เขาคิดว่าน่าจะเป็นเสียงของนภางค์ ภรรยาของนพวินทร์

"ครับพี่ เดี่ยวเจอกันครับ" ธารณตอบรับแล้วรอนนพวินทร์เป็นฝ่ายตัดสายเสียก่อน

ลายแทงที่นพวินทร์บอกตรงเผงไม่เคยลัดเคลื่อน ธารณ์ชะลอความเร็วผ่านหน้าบ้านพักตำรวจสองหลังซึ่งมีรถเก๋งและรถมอเตอร์ไซค์จอดอยู่ในช่องหน้าบ้าน รถกระบะโฟร์วีลส์คันใหญ่ตามเทรนด์ที่มีรูปทรงราวกับรถถังย่อมๆ จอดอยู่ริมถนนหน้าบ้านพักหลังที่สาม ส่วนในช่องจอดมิดชิดนั้นมียุทธจักรที่ธารณ์เคยได้ยินจากสายหมอกกว่าพี่ชายแสนจะภูมิใจจอดโหมอยู่ ธารณ์เอี้ยวหน้าไปมองทั้งๆ ที่ยังจอดรถไม่เรียบร้อย เห็นเจ้าของบ้านในชุดเสื้อยืดสีขาวสะอาด สวมกางเกงเลสองคนยืนเคียงกันราวกับคู่แฝด แต่เป็นแฝดต่างขนาดและต่างเพศ ขยับลุกยืนจากการนั่งเล่นที่เก้าอี้ไม้หน้าระเบียงบ้าน

บ๊อๆ

"พี่ต๋ามาเนี่ย!" เสียงของเจ้าของบ้านฝ่ายหญิงเอ็ดเรียกสุนัขพันธุ์ปอมเมอเรเนียนตัวเล็กที่เห่าเสียงดังพร้อมกับวิ่งวนไปมา

"สวัสดิ์ครับพี่นพ พี่นาย" ธารณ์เปิดประตูก้าวลงจากรถ ตรงเข้าไปหาเจ้าของบ้านทั้งสองพร้อมกับยกมือไหว้

นภางค์หรือพี่นาย ภรรยาของพันตำรวจเอกนพวินทร์ส่งยิ้มมาให้ ในขณะที่รวบอุ้มเจ้าขนฟูตัวน้อยที่ยังคงส่งเสียงเห่าไม่เลิก บอกไม่ถูกว่าเป็นการแสดงออกเพื่อไล่หรือต้อนรับแขกแปลกหน้าอย่างเขากันแน่

"นี่หว่าอยู่เหมือนกันว่าจะหลงหรือเปล่า" นภางค์ทัก

"เธอก็พูดเกินไป มาไม่ยากหรอกไซ้ไหมธารณ์" นพวินทร์ถาม

"ไม่ยากครับพี่"

บ๊อๆ เจ้าสุนัขพันธุ์ปอมเมอเรเนียนที่ยังคงเห่าไม่เลิกทำให้ นภางค์อดไม่ได้ที่จะเอ็ด

"เดี๋ยวเถอะพี่ต๋่า พอแล้ว"

"เธอไปเอ็ดมันทำไมเล่า ปล่อยให้มันเดินสิ เดี่ยวมันก็เลิกเห่า" นพวินทร์ยื่นมือไปอุ้มเจ้าตัวน้อยจากอ้อมแขนของภรรยา แล้ววางลงอย่างทะนุถนอม

กับพื้น ธารณย์ยิ้มเมื่อเห็นสีหน้าเชิงหมั่นไส้สามีของนางงค์

"ลูกชายเค้า...ตามใจรักกันยิ่งกว่าเมีย ว่าแต่หิวไหมธารณย์ เตียวเราไปหาอะไรกินกันก่อน แล้วจะให้เด็กพาไปเช็กอินที่โรงแรมดีไหม" นางงค์แซวสามีแล้วถามธารณย์ด้วยความเป็นห่วง

"ยังงี้ก็ได้ครับพี่" ธารณย์ตอบพร้อมกับก้าวตามนพวินทร์ที่เดินมาตบไหล่พาเขาไปนั่งที่เก้าอี้ไม้ตรงระเบียงหน้าบ้านพัก

"ตอนแรกว่าจะชวนนอนที่บ้าน แต่หมอกบอกว่าธารณย์ไม่ต้องออกค่าใช้จ่ายเอง ทางสำนักพิมพ์รับผิดชอบทั้งหมด พี่เลยคิดว่าไปนอนโรงแรมน่าจะดี ธารณย์จะได้พักสบายๆ เป็นส่วนตัวไม่ต้องคอยเกรงใจพี่ เลยให้พี่นายช่วยจัดการจองที่พักให้ เอ้อๆ ตื่นน้ำก่อนนะ ขอพี่กับพี่นายไปเปลี่ยนเสื้อผ้าแป๊บ แล้วเราไปหาอะไรทานแถวท่าดอนริมน้ำกักกัน" นพวินทร์บอกพร้อมกับหันไปพยักหน้าให้ภรรยา ในขณะที่เด็กสาวคนหนึ่งเดินถือถาดแก้วน้ำดื่มเข้ามาวางตรงหน้าเขา

"ครับ" ธารณย์ได้แต่รับคำแล้วมองตามหลังเจ้าของบ้านทั้งสองที่หายกลับเข้าไปในบ้าน

เจ้าขนฟูสีทองกระโดดตามทั้งสองคนไป ธารณย์มองครอบครัวเล็กๆ ของนพวินทร์แล้วอดยิ้มไม่ได้ แม้จะไม่มีทายาท แต่ชีวิตคู่ของนพวินทร์และนางงค์ก็ดูสงบมีความสุข สายหมอกเคยบอกว่าลูกนะคู่นี้มีแล้ว คือเจ้าตาต้า ปอมเมอเรเนียนขนฟูที่นพวินทร์แสนจะตามใจนักหนาตัวเอง

กระโถนแดดร้อนจัดที่แผดเผาไปทั่วอาจทำให้สาวๆ ส่วนใหญ่พากันมองหาร่มเงาเลี้ยงห่าง แต่คงไม่นับรวมหญิงสาวร่างเล็กที่เดินเรื่อยๆ ไปตามแนวต้นส้ม ใบหน้าที่ควรขาวจัดเพราะพื้นเพเป็นคนเหนือกลับดูเข้ม ซึ่งน่าจะเป็นเพราะเจ้าตัวไม่มีหระต่อแสงอาทิตย์สักเท่าไร ท่าทางเอการเองงานจริงจังของเธอคือภาพคุ้นตาของผู้คนในสวนนี้ เช่นเดียวกับร่างสูง

ของชายหนุ่มที่กำลังสาวเท้าเร็วเข้าไปหา

"ลัลน์!" เสียงตะโกนเรียกไม่มีผลกับคนเดิน ลัลน์ยังคงก้าวเท้าต่อเรื่อย ๆ ราวกับไม่ได้ยินเสียงใดๆ แต่ใบหน้าเขยร้อยยิ้ม แม้จะไม่มากนัก แต่แววตาสดใสแสดงถึงความขี้เล่น

ชายหนุ่มก้าวเท้าเร็วขึ้นเกือบเป็นวิ่งมาตักหน้า "ลัลน์"

หญิงสาวมองเมิน เบี่ยงตัวเพื่อจะให้พ้นคนขวางทาง แต่ไปได้ไม่ไกล เพราะมือของเขาเอื้อมมารั้งแขนเธอเอาไว้

"จะรีบไปไหน พ่อนายโทรหา ลัลน์ลืมเอามือถือมาหรือเปล่า" น้ำเสียงคนเรียกอ่อนโยนเอาไว้ รู้ดีว่าหญิงสาวตรงหน้ากำลังหาเรื่องรวน ลัลน์ไม่ตอบคนที่ส่งสายต่างองอนแต่ก็รับโทรศัพท์มือถือมากรอกเสียงพูดโดยดี สองเท้าก้าวต่อทำเป็นไม่สนใจคนเดินเคียง

"ลัลน์คะพ่อ"

"มือถือไปไหนหนูลัลน์" เสียงคุณภริษภามาตามสาย

"ในรถคะ พ่อมีอะไรคะ"

"เข้าบ้านได้แล้วมั่งลูก นักข่าวที่จะสัมภาษณ์พ่อ... คนที่ว่าเป็นเพื่อนน้องชายท่านนพมาถึงแล้วนะ ท่านนพโทรมาตะโก้วกำลังจะไปกินข้าวกันที่ท่าตอน มารับพ่อหน่อยสิ จะได้ไปสมทบกับเขา" คุณภริษบอกลูกสาว

"ลัลน์ยังไม่เสร็จเลยคะพ่อ กำลังเตรียมส่งสัมเข้าโรงแรม พ่อไปเถอะคะ ไม่ต้องรอลัลน์หรอก ถ้าพี่เมธียังอยู่ที่บ้าน พ่อให้พี่เมธิขับรถให้ นะคะ อย่าขับเอง" ลัลน์ตอบพร้อมกับก้าวขาออกเดิน

นักข่าวที่ติดต่อขอมาสัมภาษณ์ทำสื่ूपชีวิตประวัติและการดำเนินธุรกิจของบิดาเธอทำให้หลายคนตื่นเต้น แต่ลัลน์ไม่ใช่หนึ่งในหลายคนนั้น เธอไม่ได้รับเกียรติจริงงอนอะไรหรอก เพียงแค่คิดว่าไม่เห็นจะต้องทำราวกับเป็นเรื่องใหญ่โตมากกว่า ที่สำคัญคือวันนี้ลัลน์มีงานให้ห้วงอีกเยอะ และ

ต้องจัดการให้เรียบร้อยทั้งหมด ทิ้งไปไม่ได้ง่าย ๆ จะให้เสียงงานเสียการไป
ต้อนรับใครเห็นทีจะไม่ไหว เพราะนอกจากงานแล้ว ลัลลันรู้ตัวดีว่าเธอรับแขก
ไม่เก่งเอาเสียเลย

"แล้วกัน มาก่อนเถอะลัลลัน ท่านนพก็ไปนะลูก อย่าเสียมารยาทน่า"
เสียงของคุณภวิษคะยันคะยอ แต่ลูกสาวก็ยังยืนยันความตั้งใจ

"ไม่เป็นไรหรอกคะ พี่นพไม่ว่าอะไรลัลลันหรอก อีกร่างฟุ้งนี้เราจะ
หยุดกัน ลัลลันอยากเคลียร์งานให้เรียบร้อยด้วย พ่อไปเถอะคะ แต่อย่า
ขับรถเองนะคะ ข้อเท้าพ่อยังไม่หายดี...ลัลลันเป็นห่วง"

บิดาของเธอตกบันไดเมื่อวานนี้ ผู้ใหญ่เวลาที่ล้มมักเจ็บมากกว่า
เด็กเสมอ ดูอย่างพ่อของเธอสิ แคंबันไดสามชั้นแต่ข้อเท้าก็แพลงบวม
จนน่ากลัว ดีเท่าไรแล้วที่กระตุกไม่หักหรือแตก

"นั่นก็ได้ แต่ลัลลันจะกลับบ้านก็โม่ง จะอยู่จนเย็นเลยเธอลูก"

"ยังไม่รู้เลยคะว่าจะดูจนเสร็จแล้วบางทีอาจเลยไปโรงเวชกับลุงสอน
เพราะหลังงานของพีเมธิไม่กี่วันสวณเราจะหยุดพักให้คนงานไปวัดสำหรับ
ยี่เป็ง* ด้วย อาจจะนานนะคะ พ่อไม่ต้องรอลัลลันดีกว่า แล้วก็ไม่ต้องห่วง
ด้วยนะคะ"

หลังทำการเก็บเกี่ยว สัมจะถูกส่งเข้าโรงเวชเพื่อเคลือบเงา
ก่อนส่งไปขาย ซึ่งเป็นงานที่วันนี้ลัลลันอยากทำให้เรียบร้อยโดยไว

"เอ้าๆ ตามใจ แต่อย่าให้ถึงเย็นหรือค่านะลูก มินอยู่ด้วยไซ้ใหม่
กลับมาพร้อมกันก็แล้วกันนะ แล้วปิ่นล่ะพกไปหรือเปล่า ขับรถระหว่างทาง
พ่อเป็นห่วง" ลัลลันปรายสายตาไปยังคนที่ถูกเอ่ยชื่อที่ยังเดินเคียงเงียบๆ
แววตายังคงขุ่นอยู่บ้างแม้จะไม่จริงจังนัก

ชายแดนที่ไม่ไกลจากพม่าสักเท่าไร รวมทั้งชนกลุ่มน้อยและจีนฮ่อ

* ประเพณียี่เป็ง ตรงกับเดือนพฤศจิกายน ขึ้นสิบห้าค่ำ คล้ายกับการลอยกระทงของทางภาคกลาง แต่ทางภาคเหนือ
จะมีความหมายแฝงถึงการระลึกถึงบรรพบุรุษที่ล่วงลับอยู่ด้วย

ที่มีถิ่นฐานทั่วไปในอำเภอแม่สาย ฝาง และท่าตอน ทำให้บางครั้งดินแดนแถบนี้เรียกว่าไกลปืนเที่ยง ที่คุณภวิชเป็นห่วงมากที่สุดคือเรื่องความปลอดภัย เพราะเมื่อไม่นานมานี้ลูกชายเจ้าของสวนส้มใกล้เคียงที่เป็นเพื่อนทางธุรกิจ ถูกลักพาตัวไปเรียกค่าไถ่ โชคดีที่ทางตำรวจและทหารร่วมมือกันช่วยเหลือออกมาได้อย่างปลอดภัย และคนร้ายก็ถูกดักจับได้เช่นกัน ทำให้พอหายใจได้ทั่วท้องกันขึ้นมาบ้าง

แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเรื่อยๆ มีหรือที่จะไม่ทำให้เจ้าของสวนส้มต่างๆ เป็นกังวล จะให้ปล่อยคนงานดูแลแล้วเอาแต่เก็บตัวอยู่ในบ้านก็เห็นทีจะไม่เข้าท่า เพราะพืชผลที่ต้องดูแลและธุรกิจนั้นยังงังก็ต้องดำเนินต่อไป อยู่ดี การระวังตัวให้หนักจึงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดที่พอจะทำได้

"ค่ะ พ่อไม่ต้องห่วงนะ เสร็จแล้วลัลณ์จะรีบกลับ" ลัลณ์บอกแล้ว รอนบีดาตัดสัญญาณก่อนจึงกดวางสาย เธอยืนโทรศัพท์คืนให้มินโดยไม่พูดอะไรกับเขาแม้แต่คำเดียว

"นักข่าวมาแล้วเธอ" มินถามพร้อมกับยื่นหมวกปีกกว้างมาให้ "ไม่ใช่หมวกอีกแล้ว เดียวก็เป็นลมหรือก แต่เดี๋ยวจะตาย"

"อืม" ลัลณ์ตอบแบบขอไปที แม้จะยอมรับหมวกมาสวม แต่ไม่ได้หมายความว่าเธอจะยอมคุยกับเขาใดๆ สักหน่อย

"ลัลณ์... จะโกรธอีกนานไหม มินง้อแล้วนะ"

"ทำไม ถ้าบอกว่าอีกนานจะเลิกง้อฉันสิ" ลัลณ์ตัดเสียงใส่ ริมฝีปากเม้มเข้าหากัน ตามองตรงเตรียมเอาเรื่อง

"โอ้ อย่าพูดแบบนั้นสิ ยังไงมินก็ง้อลัลณ์เสมอแหละน่า เลิกง้อแล้วยืมให้มินหน่อยดีกว่านะ ตั้งแต่มินกลับมาบ้านคราวนี้ลัลณ์ยังไม่ยอมยืมให้มินเลย"

น้ำเสียงและแววตาเอาใจไม่ช่วยอะไรมากนัก เพราะลัลณ์ยังคงทำตาตุ่มอง

"ยังอยากเห็นเธอ ตัวเองไม่กลับบ้านนานแค่นั้นแล้ว นึกว่าไม่อยากเห็นหน้าคนที่สวนสัมพันธ์แล้วเสียอีก"

"ไหนใครๆ บอกว่ามีแต่เด็กๆ ที่ทำหน้าที่แล้วน่ารัก...ดูสิ ลัลณ์ทำหน้าที่ก็น่ารักดีเหมือนกัน"

"อย่ามาทำเหมือนพี่เป็นเด็กเล็กๆ นะ"

"เป็นเด็กเถอะ อย่าเป็นพี่เลย แบบนี้น่ารักกว่า"

คำพูดของมินทำเอาคนฟังยิ่งรีบตีหน้ายักษ์เข้าไป

"ทำเป็นพูด ตัวเองไม่ชอบเรียกพี่ทั้งๆ ที่เค้าอายุมากกว่าแล้วยังจะมาหาว่าเป็นเด็กอีกนะ"

นานแค่นั้นแล้วลัลณ์ก็จำไม่ได้ที่มินไม่ยอมเรียกเธอว่าพี่ ทั้งๆ ที่ลัลณ์อายุห่างจากเขาเกือบปี แถมทุกครั้งที่มีโอกาส มินจะคอยหาทางข่มให้เธอดูเหมือนเด็กเล็กๆ อีกด้วย ลัลณ์หัวเสียแล้วก็ได้แต่นึกโมโหเพราะทำอะไรมันไม่ได้ ความสูงที่มากขึ้นเรื่อยๆ ของเขาทำให้สุดท้ายแล้วลัลณ์แทบจะกลายเป็นเด็กเวลาคู่กับมินเข้าจริงๆ เพราะเธอต้องแหงนหน้าคุยกับเขา

"ว่าไง จะตอบได้หรือยังว่าทำอะไรนักรหาที่เชียงใหม่" แววดาอ่อนแสงและท่าทางเอาใจของเขาทำให้ลัลณ์เริ่มซัดถึงสิ่งที่ค้างคาใจอีก

คราวนี้มินทำหูทวนลม แถมยังทำท่าจะผละไปหาลุงสอนที่กำลังคุมคนงานเก็บส้มเสียด้วย มันทำให้ลัลณ์นึกอยากเออะอะไรขวางเข้าให้จริงๆ แต่ก็ทำได้แค่เอื้อมมือไปดึงชายเสื้อเขาเอาไว้ไม่ให้เดินหนีไปไหน

"บอกมาเดี๋ยวนี้เลย ทำไมปีนี้ไม่ค่อยยอมกลับบ้าน" น้ำเสียงของลัลณ์มีแววคาดคั้น

"คิดถึงเธอ" คนไม่ยอมตอบคำถามเอ่ยน้ำเสียงลอยๆ เหมือนไม่สนใจ แต่หูและหัวใจรอฟังคำตอบ

"คิดถึงสิ" ลัลณ์ตอบได้ทันทีไม่ต้องคิด ตั้งแต่เลิกจนโตคำว่าครอบครัว

สำหรับเธอคือพ่อ พี่เมธิ และมิน ด้วยวัยที่ใกล้เคียงกันมากที่สุดทำให้ ลัลณ์ติดที่จะมีมินอยู่ใกล้ๆ เสมอ ทั้งๆ ที่หากว่ากันตามสายเลือดก็ไม่มี ส่วนไหนที่จะนับเรียงเป็นพี่น้องได้เลยสักนิด ดังนั้นยามต้องห่างกันนานๆ มีหรือที่ความคิดถึงจะไม่เกาะกุมหัวใจ

ครอบครัวที่ลัลณ์เรียกเต็มปากว่าของเธอ นั่นจริงๆ แล้วมาจากเลี้ยง ของสองครอบครัวที่รวมเป็นหนึ่งมากกว่า ลัลณ์เป็นลูกคนเดียวในขณะที่ มินยังมีเมธิเป็นพี่ชายแท้ๆ หลายคนเรียกมินว่าลูกหลง เพราะความห่าง ของอายุกับพี่ชายคนเดียวที่มากถึงสิบสองปีหรือหนึ่งรอบนั้นเอง

บิดามารดาของเมธิและมินเป็นหุ้นส่วนกิจการสวนส้มสาริณมาตั้งแต่ สมัยบุกเบิก สัตสวนลงทุนอาจไม่มากมาย แต่ความสนิทสนมผูกพันระหว่าง บิดาของลัลณ์และบิดาของสองพี่น้องก็แน่นแฟ้นจนเรียกได้ว่าเป็นเพื่อนตาย นำเสียดายที่บุพการีของมินและเมธิบุญน้อย มีชีวิตดูแลครอบครัวและ ร่วมเป็นร่วมตายกับคุณภริษาได้ไม่นานก็ประสบอุบัติเหตุรถชนระหว่างขับรถ ขนส้มเข้าเชียงใหม่เสียดชีวิตพร้อมกันทั้งคู่ ตอนนั้นมินยังเล็กอายุแค่ ห้าขวบ ในขณะที่เมธิใกล้จะเข้ามหาวิทยาลัย ส่วนลัลณ์ก็เพิ่งจะหกขวบ เท่านั้นเอง

ความสูญเสียไม่คาดฝันทำเอาสองพี่น้องที่ยังเป็นผู้เยาว์เค็งคว้าง พื้นเพครอบครัวของบิดามารดาที่เป็นคนใต้ แต่ตั้งใจย้ายมาลงหลักปักฐาน สร้างตัวกับเพื่อนรักคือคุณภริษา ทำให้เมธิและมินไม่มีญาติพี่น้องตาม สายเลือดอยู่ข้างกายคอยโอบอุ้มปลอบโยนเลยแม้สักคนเดียว จะว่าไปจริงๆ แล้วต่อให้เป็นสายเลือดเดียวกันสองพี่น้องก็ไม่รู้ว่าจะมีใครบ้าง เพราะ ปู่ย่าอึกทั้งตายายนั้น เท่าที่รู้จักบิดามารดาของท่านเสียดชีวิตคือไม่มีใคร ที่ยังมีชีวิตอยู่

คุณภริษาบิดาของลัลณ์เข้ามาโอบอุ้มทั้งคู่ แล้วนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ลัลณ์ก็เหมือนได้พี่ชายและน้องชายมาเป็นครอบครัว เมธิที่อยู่ห่างจากน้องๆ

ค่อนข้างมากเริ่มมีความรับผิดชอบและหวังจะช่วยงานลูกให้ได้มากที่สุด จึงไม่ค่อยมีเวลาสนิทสนมกับน้องมากนัก กลายเป็นมินกับลัลณ์ที่อายุใกล้เคียงกันที่สนิทกันยิ่งกว่า จนคล้ายกับว่าจะจะเป็นเสมือนเงาของกันและกัน ในทุกที่ แม้แต่ตอนเรียนในเชียงใหม่ จนกระทั่งทั้งมินและลัลณ์จบการศึกษา ระดับปริญญาตรี

ลัลณ์นั้นเจริญรอยตามเมธิ หยุดการศึกษาของตัวเองไว้แค่นั้น ตั้งใจมุ่งกลับบ้านมาอยู่สวน ในขณะที่มินตั้งต้นจะขอเรียนต่อปริญญาโท จึงเป็นช่วงเวลาแรกที่มินกับลัลณ์อยู่ห่างกันด้วยระยะของการเดินทาง จะว่าการศึกษาทำให้มินห่างออกไปลัลณ์ก็พูดได้ไม่เต็มปาก เพราะแรกๆ มินยังคงกลับบ้านตามปกติอย่างสม่ำเสมอเมื่อมีช่วงเวลาหยุดเอื้ออำนวย จะมาห่างไปจริงๆ ก็ระยะหลังนี้ที่นอกจากจะไม่ค่อยกลับบ้าน ลัลณ์ยังรู้สึกเหมือนมินมีบางสิ่งปิดบังซึ่งเธอไม่พอใจเลยสักนิด

ความรู้สึกเหมือนถูกกันให้ห่างแม้มินจะส่งเสียงมาทางโทรศัพท์ที่อยู่เสมอทำให้ลัลณ์เหงาปนขัดใจ...มินเป็นความคุ้นเคยของเธอมาตลอด ตั้งแต่เล็ก...

"เหงาเธอ" คำถามเหมือนยั่วทำให้คราวนี้ลัลณ์เริ่มหมดความอดทน มินเฉไฉเสียงที่จะตอบคำถามมาหลายครั้งถึงสาเหตุที่เขาห่างบ้านไป ท่าทางมีลบลมคมในแม้แต่กับเธอทำให้ลัลณ์นึกโมโห *เดี๋ยวนี้โตแล้ว หัดมีความลับกับเธอนั่นสิ*

"กลับเชียงใหม่ไปเลยไป ไม่บอกก็ไม่ถามแล้ว" ลัลณ์กลายเป็นคนเดินหนีเสียเองในครั้งนี้ ทำเอาคนแก่งไม่รู้ไม่ชี้ต้องร้องอ้าว

"ໄວ້ລัลณ์ ออย่าโกรธสิ ทำไมชี้ໄມໄພแบบนี้ละ" มินรีบเอาใจก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่ "เทอมนี้เป็นเทอมสุดท้ายแล้ว มินมีโปรเจกต์ยุ่งๆ ต้องทำให้เสร็จหลายตัวนะ"

"ใช่แค่เทอมนี้ที่ไหนที่มินไม่ค่อยกลับบ้าน ปิดเทอมที่ผ่านมา

ก็หายไปเลย ลองนับนิ้วดูเลยนะว่ามินไม่กลับบ้านนานเท่าไรแล้ว นี่ถ้าไม่เป็นเพราะที่เมอิจจะแต่งงาน มินก็ไม่โผล่หน้ากลับมาหรอก พี่พูดถูกไหม"

"ก็มันวุ่นๆ หลายอย่างนี่นา" มินทำเสียงอ้อมแอ้มตอบ...นอกจากเรื่องเรียนแล้ว เขายังมีเรื่องสำคัญที่ต้องทุ่มเทมากในตอนนี่...

"เรื่องอะไรหนักหนา เรียนหรือว่าผู้หญิง" น้ำเสียงของลัลณ์กรุ่นแววหวาดระแวง แล้วก็ต้องซัดผัวะไปบนแขนแข็งแรงเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอจากเขา

"ไม่ใช่เรื่องผู้หญิงหรอกน่า คิดอะไรบ้าง ไร้สาระ มินไม่เคยมีผู้หญิงที่ไหนสักหน่อย" มินตอบโดยคางคำพูดบางประโยคไว้เพียงในใจ...ชีวิตนี้ มินจะมีใครได้อีก...ไม่มีทาง...

"ให้มันจริงเถอะ" แม้จะไม่ได้คำตอบชัดเจน แต่น้ำเสียงหนักแน่นของเขาก็เหมือนจะทำให้ลัลณ์รู้สึกสบายใจขึ้นอย่างบอกไม่ถูก

"มินไม่โกหกลัลณ์หรอกน่า ว่าแต่ถ้ามินยังไม่กลับบ้านอยู่บ้านหลังเรียนจบทันที ต้องรออีกสักหน่อย จะได้ไหมลัลณ์" มินลองหยิ่งเชิงด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง แต่ใจระทึกรอฟังคำตอบ

"อะไร! จะไปไหน นี่บอกมาเลยนะว่าจะไปไหนกันแน่ ทำไมถึงจะยังไม่กลับบ้าน" คราวนี้ลัลณ์ถามเสียงสูง ดวงตาวาวเอาเรื่องคาดคั้นจนมินต้องแอบกลืนน้ำลาย

"ยังไม่แน่หรอก ลองถามเพื่อไว้เท่านั้นเอง" มินบอกแล้วสาวเท้าเดินแต่ก็กลายเป็นว่าคนตัวเล็กแต่อายุมากกว่ากระโดดมาขวางตรงหน้าด้วยท่าทางเอาเรื่อง

"อย่ามาทำเดินหนีนะ บอกมาเดี๋ยวนี้เลย แอบหนีไปสมัครงานที่ไหนหรือเปล่าเนี่ย"

"ไม่หรอกน่า มินจะไปทำงานที่ไหนได้ถ้าไม่ใช่ที่สวนสัมภารักษ์ของเรา" มินตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ตั้งใจจะสร้างความมั่นใจให้กับลัลณ์

"แล้วยังไง จะไปไหนทำอะไรละ เตือนที่บ้านมิกี้ไม่กลับแล้วยังมาทำท่าทางลึกลับอีก จะไม่เอยากเป็นชาวสวนก็บอกมาตรงนี้เลย พี่จะได้ทำใจไว้แต่เนิ่นๆ"

สวนสัมภารัตน์ในวันนี้คุณภวิชได้ปล่อยวางหลายเรื่องให้กับสองแรงแข็งขันอย่างเมธิและลัลณ์ เมธิจะคอยดูแลเรื่องบริหารและจัดการโดยประจำอยู่ที่สำนักงาน ในขณะที่ลัลณ์เหมารับผิดชอบงานทุกอย่างในสวน ตั้งแต่เริ่มเตรียมดินปลูกส้ม ดูแลไปจนกระทั่งได้พีชผลส่งขาย

แม้ลัลณ์และเมธิจะช่วยดูแลงานได้เป็นอย่างดีไม่มีบกพร่อง แต่สวนสัมภารัตน์ก็ยิ่งรอกคอยมิน น้องชายคนเล็กสุดให้เรียนจบแล้วกลับมาช่วยกันอยู่ทุกลมหายใจ คุณภวิชซึ่งนับได้ว่าเป็นหัวหน้าครอบครัวหวังอยากให้ลูกหลานกลับมาอยู่พร้อมหน้า ช่วยกันดูแลสวนสัมภารัตน์ ดังนั้นท่านจึงวางตำแหน่งและหน้าที่รองผู้จัดการทั้งของเมธิและลัลณ์ในมือของมิน ตั้งแต่เขายังเรียนไม่จบปริญญาตรี

ลัลณ์เคยคิดว่าตัวเองรู้ใจน้องชายมากกว่าใคร เปรียบกับทั้งพ่อและพี่ชายว่าสุดท้ายมินต้องกลับมาช่วยงานของเธอมากกว่าเมธิแน่ๆ แต่พอเขาเริ่มห่างบ้านไป ลัลณ์ก็เริ่มนึกห่วงและไม่มั่นใจ

...หรือสุดท้ายแล้วเขาจะไม่ชอบชีวิตแบบนี้...เธอคิดผิดและหวังมากเกินไปหรือเปล่า

"กัลลัส ยังไงก็ต้องกลับ ชีวิต...อนาคต ทุกอย่างของมินอยู่ที่นั่นนะ ว่าแต่ลัลณ์ดีกว่า ลืมหรือเปล่าว่าถ้ามินเรียนจบเอาปริญญาหมาบัณฑิตมาฝากได้ ตัวเองสัญญาอะไรไว้กับมิน"

"จำได้นำ มินบอกว่าพี่จะต้องทำอะไรให้มินอย่างหนึ่ง ว่าแต่อะไรละ บอกตอนนี้ไม่ได้หรอก พี่เอยากรู้...ซีเกียจรอ" ลัลณ์บอกพลางส่งสายตาเอยากรู้ตามไป...เธอเริ่มหวั่นใจว่าคำขอของเขาจะทำให้ตัวเองผิดหวัง...

"ไม่ได้ รอก่อน อีกไม่นานแล้วละ" มินไม่ยอมเฉลย ทุกอย่างทั้ง

พยายามและทุ่มเทหมายถึงทั้งชีวิตของเขา มินอยากมั่นใจให้มากที่สุดว่าพร้อม เขาไม่อยากผิดหวัง แม่ต้องแลกกับความเหงาและห่างบ้านมินก็กัดฟันทน ทั้งๆ ที่หัวใจของเขาไม่เคยจากสวนสัมภารณ์ไปไหนได้ไกลเลย

"ตามใจ รอก็ได้ แต่ถ้ามินอยากหนีไปทำงานที่ไหนหลังจบไม่ยอมกลับมาอยู่บ้าน ก็เตรียมใจรอฟังบทเทศนาของพ่อกับพี่เมธิด้วยละ พี่ไม่ช่วยหรอกนะ" อาการปากแข็งของมินทำให้ลัลณ์หงุดหงิด จึงเลือกที่จะทำเป็นไม่ใส่ใจ

"ขู่วจริงเลย เชื่อกันหน่อยสิ ยิ่งยิ่งสุดท้ายแล้วมินก็จะกลับมาทำสวนน่าจะอยู่แล้วก็ได้ที่สวนสัมภารณ์ใกล้ๆ พ่อนาย พี่เมธิดี แล้วก็ลัลณ์" มินบอกใบหน้าจริงจัง

ประกายตาที่มุ่งมั่นของเขาทำให้ลัลณ์ยิ้ม แม้ยังไม่ได้ความกระจ่างกับพฤติกรรมห่างบ้านของเขา แต่เวลานี้ความหวาดหวั่นใจที่ว่าเขาอาจจะไม่กลับมาอยู่บ้านด้วยกันลดน้อยลงแล้ว จึงตัดสินใจเลิกซักไซ้เอาคำตอบหรือตั้งทางอนาคตไปอีก เพราะรู้จักนิสัยของเขาดี

ปากแข็ง! ลองตั้งใจว่าจะไม่พูด บีบคอบยังงั้นมินก็ไม่มีทางพูด... เชื่อใจตลอดมาเธอสามารถเชื่อใจน้องชายคนนี้ได้ไม่ใช่หรือ...

"ให้มันได้อย่างที่พูดเถอะ พี่ พ่อ แล้วก็พี่เมธิดีจะตั้งตาคอยวันรับปริญญาของมิน"

"มินเองก็ตั้งตาคอยมาตลอดเหมือนกัน แต่ก็อีกไม่นานแล้วละ" น้ำเสียงของเขามาตม่น ความสูงของเขาในวันนี้ทำให้เธอต้องเอียงคอมอง แต่ก็เห็นเพียงเสี้ยวหน้าคมสัน ดวงตาที่มักจะสงบนิ่งตามนิสัยชอบคิดอะไรในใจเงิบๆ ไม่บอกใครของเขาฉายแววมุ่งมั่น

น้องชายของเธอโตขึ้นมากเลยนะ

"สูงขึ้นเยอะเหมือนกันนะเรา"

"โตแล้วคับ โตแล้ว" น้ำเสียงและหน้าตาท่าทางเหมือนอ่อนใจกับ

ความคิดของเธอทำให้ลัลณ์หัวเราะ

"หนูลัลณ์ มาดูทางนี้หน่อยสิ" เสียงตะโกนเรียกของลุงสอนทำให้ลัลณ์
ย่นจมูกให้มินก่อนจะหันไปหา

"ว่าไงคะลุงสอน"

มินส่ายหน้าบ่อยๆ มองตามแผ่นหลังของเธอที่เดินห่างไปแต่ไม่ไกลนัก
แล้วตัวเองก็หันไปดูคนงานบ้างเหมือนกันด้วยท่าทางเอาจริงเอาจัง โดย
ไม่เห็นสายตาของลัลณ์ที่มองกลับมา

การเข้าสวนวันนี้สำหรับลัลณ์ แม้จะมีงานหนักเหมือนเคย แต่เธอ
รู้สึกปลอดโปร่งสบายใจ ความอบอุ่นใจที่หายไปนานกลับมาเพราะวันนี้
มินกลับบ้านมาอยู่ใกล้ๆ

...มินไม่เคยทิ้งเธอไปไหนได้ไกล...

ภาพมินและลัลณ์ที่อยู่เคียงข้างกันและกันเสมออาจเป็นความคุ้นตา
ของใครๆ แต่สำหรับลัลณ์ มันคือความคุ้นใจที่อบอุ่นมาเนิ่นนาน

"หือ?" ถูกกระต่ายใบหนึ่งถูกยื่นมาให้เมื่อลัลณ์เปิดประตูรถขึ้นไป
นั่งคู่กับมินซึ่งรับหน้าที่เป็นคนขับ เธอรับมาเปิดในขณะที่มินสตาร์ทรถ
แล้วขับออกไปจากสวน

"อ้าว เรื่องใหม่ออกแล้วเหรอ" ลัลณ์มองชื่อนักเขียนบนปกแล้ว
อมยิ้มดีใจ นักเขียนหน้าใหม่ที่ฝีมือเขียนอาจดูไม่เท่าไร แต่สำหรับลัลณ์แล้ว
เธอชอบภาษาและการเล่าเรื่องราวของนักเขียนคนนี้

"อืม ตั้งแต่อาทิตย์ก่อนนะ อย่าเพิ่งอ่านในรถสิลัลณ์ ตาจะเสีย"
มินเอ็ดเบาๆ เมื่อเห็นลัลณ์พลิกเปิด

"ก็ได้ๆ กลับไปอ่านที่บ้านก็ได้" ลัลณ์ยอมปิดหน้าหนังสือแต่โดยดี
เมื่อไล่สายตาอ่านคำนำจบลง เก็บหนังสือลงถุงตามเดิม มุมปากยิ้มน้อยๆ
เมื่อนึกถึงมินหน้าเคาน์เตอร์ชำระค่าหนังสือนิยาย

...นิยายรักหวานแต่คนชื่อเป็นชายหนุ่มท่าทางเคร่งขรึม ไม่รู้คนชายจะคิดยังไง...

"นายนักข่าวเค้าจะสัมภาษณ์พ่อนายวันพรุ่งนี้หรือลัลลัน" มินถามอีกสรรพนามที่มินและเมธิใช้เรียกบิดาของลัลลันเป็นสรรพนามที่ชาวบ้านใช้เรียกท่านตั้งแต่วันที่สวนสัมภารณ์เริ่มก่อร่างสร้างตัว

"ไม่หรือกมั้ง เห็นว่าวันนี้ก็จะคุยกันแบบนี้นา"

"วันเดียวจะเสร็จหรือ พรุ่งนี้นะมันวันงานแต่งงานของพี่เมธิแล้วนะพ่อนายจะต้องไปเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายเจ้าบ่าวนี่นา"

"โธ่มีน มันจะอะไรหนักหนาเล่า ก็แค่สัมภาษณ์เอง ตื่นเต้นไปได้นี่เค้ามาถึงไวด้วย เมื่อกลางวันที่พ่อโทรมาบอกว่าจะออกไปกินข้าวกับเค้าใจจำไม่ได้หรือ ดีไม่ดีพี่ว่าเค้าจัดการสัมภารณ์กันตั้งแต่กินข้าว เสร็จไปแล้วล่ะมั้ง"

"อืม แล้วเค้าต้องถ่ายรูปสวนสัมภารณ์ไหมนะลัลลัน" มินถามคำถามที่ลัลลันลืมหัด การที่เธอเลือกทำงานและขลุกอยู่ในสวนตั้งแต่เช้าจรดค่ำก็เพราะคิดว่าตัวเองรับรองแขกและต่อรองการค้าไม่เก่งเลย งานสวนอาจจะหนักไปบ้างแต่ลัลลันก็คิดว่าสบายใจดี และเต็มใจอย่างยิ่งที่จะอยู่ข้างหลังเมธิผู้ที่แม่ไม่ใช่พี่น้องร่วมสายเลือดแต่เธอก็ไว้ใจเขาไม่ต่างจากตัวเอง

"ทำไม กลัวพี่ชายจะไม่ได้แต่งงานหรือกลัวสวนเราจะไม่ได้ถ่ายรูปล่ะ"

"ไอ้ห่วงพี่เมธิจะไม่ได้ลงจากคานนะมีนก็ห่วงอยู่ แต่ก็ไม่มากเท่าไรหรือก ยังไงเค้าก็ต้องหาทางจนได้ ที่มินห่วงก็คือถ้านายนักข่าวเค้าต้องถ่ายรูปสวนของเราแต่ยังไม่ได้ถ่ายวันนี้จะได้ถ่ายวันไหน ใครจะพาเค้าไปเพราะหลังงานแต่งงานของพี่เมธิพรุ่งนี้แล้ว พ่อนายให้พี่เมธิไปฮันนีมูนนะหรือลัลลันจะพาไป"

"ยังไม่รู้เลย แต่ยังไงวันพรุ่งนี้ก็ไม่ได้แน่ๆ บ้านเราหยุดงานอย่างเด็ดขาดกันทุกคนนั่นแหละ นี่พี่ว่าจะไปขอแปลงกายเป็นญาติฝ่ายเจ้าสาว

กันประตูเงินประตูทองด้วยสิ" ลัลน์บอกพร้อมกับยักคิ้วให้มินอย่างอารมณ์ดี...ปัญหาเรื่องรับแขกเอาไว้ที่หลังก็แล้วกันตอนนี้...

"หี! ญาติๆ พี่หยาเค้าคงยอมหรือกะ ไอ้ที่เตรียมกันๆ กันอยู่นะ มินว่าไม่ต่ำกว่าห้าประตูหรือ ทำไมเค้าถึงไม่ให้ฝ่ายเจ้าบ่าวกันประตูบ้างนะ" มินบ่นอยู่

"รอให้ตัวเองแต่งก่อนสิแล้วค่อยไปขอฝ่ายเจ้าสาว เพื่อเค้าจะยอม" ลัลน์ย้อนเข้าให้ คราวนี้มินไม่ยอมต่อปากต่อคำ กลับปรายสายตามาแล้ว ทำท่าทางบ่นแต่ไร้เสียง

"บ่นอะไร แล้วนี่วันนี้เข้านอนไวๆ เลยนะ พรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้ารู้ไหม"

"ย้าจริงเลย มินไม่ใช่เด็กๆ น้า เมื่อไหร่จะรู้สึกที่ว่ามินโตแล้ว" มินบ่น สีหน้าเรียบ ซึ่งเป็นท่าทางที่ลัลน์เห็นแล้วอดหัวเราะเบาๆ ไม่ได้ เจ้าน้องคนเล็กไม่ชอบให้ใครดูถูกว่าเป็นเด็กๆ

"จ้า...โตแล้ว เชื่อคำ จันตอนนี้พี่เมธิแต่งงานแล้ว คนโตแล้วก็จะบ่นไม่ได้เหมือนกันนะว่าโดนแย่งพี่ชาย" ลัลน์วกกลับไปเอ่ยถึงพี่ชายคนโตของบ้าน

"คืนนี้ต้องมีคนนอนไม่หลับคนหนึ่งแน่ลัลน์ เชื่อไหม เปิดบ้านใหญ่ ทำข้าวต้มไม่กี่เตรียมน้ำเต้าหู้ปาต่องโก้วเถอะ ดีไม่ดีจะมีพ่อนายไปร่วมด้วยอีกคน มินเคยนึกนะว่าชาตินี้จะมีพี่สะใภ้กับเขาหรือเปล่า เพราะรอแล้วรออีกที่เมธิก็ไม่ยอมมีใครสักที จนอายุปาเข้าไปสามสิบนี้แหละ ตอนสองคนนั้นเป็นแฟนกันใหม่ๆ นะ มินโมทนาสาธุทุกวันว่าอย่ามีอะไรมาสะกิดใจให้พี่หยาหนักเสียตายว่าคิดผิด มาโล่งใจเต็มทีที่ตอนที่เขาตกลงแต่งงานกันได้นี้แหละ เพราะว่าพลาดจากพี่หยาแล้วมินว่าเห็นที่ชาติหน้าก็คงยังอยู่บนคานละพี่เมธิเนี่ย" แม้คำพูดจะเหมือนปรามาสพี่ชายแต่น้ำเสียงของมินบอกชัดถึงความยินดีที่มีเต็มหัวใจ ซึ่งเป็นความรู้สึกเดียวกับลัลน์...งานมงคลใหญ่ของบ้าน...

"ทำแซวที่เมธิ ว่าแต่มินตีกว่า เสรีงานที่เมธิก็จะกลับเชียงใหม่เลย หรือเปล่า เรียนหนักมากเธอมิน" ลัลณ์ถามแล้วก็นิวหน้าน้อยๆ เอ้อมมือข้างหนึ่งไปหยิบหมอนอิงมากอด อีกข้างจัดการปรับระดับของเบาะให้เอนนอนได้มากขึ้น

"ปวดต้ออีกแล้วไซ้ใหม่เนีย นีมินไม่อยู่ที่ทานข้าวไม่เป็นเวลาอีกแล้วไซ้ใหม่" มินไม่ตอบคำถามแต่หันมามองท่าทางของลัลณ์ด้วยสายตาเป็นห่วง เขาชะลอรถให้ช้าลงแล้วเอ้อมมือไปเปิดลิ้นชักที่หน้ารถหยิบกล่องยาออกมายื่นส่งให้

"ขอบใจจ๊ะ" ลัลณ์รับมาถือไว้

"ทานก่อนสิ เดี่ยวปวดมากขึ้นนะ" มินส่ายหัว จัดการหยิบขวดน้ำเปล่าส่งตามมาให้เมื่อเห็นว่าลัลณ์ยังไม่มียที่จะขยับตัวทานยาเสียที

นิสัยเสียอย่างหนึ่งของเธอคือไม่ค่อยใส่ใจดูแลตัวเอง ลองได้ทำอะไรสักอย่างก็จะอยู่กับมันจนลืมหืมตาแต่เรื่องกิน ก่อนนี้ยังไม่เดือดร้อนเท่าไร เพราะมินอยู่ใกล้ๆ คอยกำกับเกือบทุกอย่างก้าว แต่เมื่อเขาห่างบ้านไป ลัลณ์ก็กลายเป็นหลงลืม ไม่ได้ทำอะไรเพื่อตัวเองเข้าจริงๆ ปล่อยให้ปละละเลย เพราะมัวจมอยู่กับงานจนลืมหืมเวลาเสมอ ไม่ค่อยได้ใส่ใจเรื่องอาหารการกิน จนสุดท้ายก็ได้โรคกระเพาะมาเป็นเพื่อนใหม่ในที่สุด

ท่าทางจริงจังของมินทำให้ลัลณ์หัวเราะเบาๆ ตามองยานมืออย่างนึกเบื่อ เธอไม่ชอบยาสักเท่าไร จะกิน ฉีด หรือทาก็ไม่ชอบเลยสักอย่าง เกลียดที่สุดก็เห็นจะเป็นทิ้งเจอร์ทาแผล ทั้ๆ ที่ชอบเล่นซนตามมินมาตั้งแต่เล็กๆ เวลาที่ได้แผลกลับบ้าน เธอต้องคอยวิ่งหนีจนใครๆ พากันอ่อนใจ จะมีก็แต่มินที่พยายามทุกทางหลอกล่อให้เธอทายาได้สำเร็จ

"ว่าไง จะกลับเชียงใหม่วันไหน อยู่บ้านได้กี่วัน" ลัลณ์ทวงคำตอบที่มินยังไม่ให้

"ยังไม่แน่เลย ขอดูก่อนนะ ถ้าอยู่ได้ก็ว่าจะอยู่จนหลังยี่เป็ง" น้ำเสียง

ของมินเหมือนลั้งเลไม่มั่นใจ

...บ้านที่ห่างไปนาน...ความผูกพันที่เกาะเกี่ยวหัวใจเขาเอาไว้ พอได้กลับมาสัมผัสก็กลายเป็นยิ่งกระหายอยากอยู่ให้นานขึ้นอีก แต่เขามีเรื่องสำคัญรออยู่ที่เชียงใหม่

"จะอยู่ได้จริงหรือ ไม่รีบกลับเชียงใหม่หรือไงล่ะ" ลัลณ์อดไม่ได้ที่จะย້อน

"ตกลงลัลณ์อยากให้มินอยู่หรืออยากไล้ให้ไปไวๆ กันแน่นะ" น้ำเสียงของมินแม้จะเรียบนิ่ง แต่คนที่โตมาด้วยกันมีหรือจะไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไร...นี่ก็อยากจะหาเรื่องน้อยใจเธอบ้างล่ะสิ...

"ใครเค้าไล่ตัวกันล่ะ ก็เห็นไม่ค่อยชอบกลับบ้านแล้วเดี๋ยวนี บ่นว่ายุ่งๆ ถามอะไรก็ไม่ตอบ เคยรู้ไหมล่ะว่าที่ตัวเองทำนะที่เป็นห่วงเพราะไม่รู้เลยว่ามินอยู่อะไรไหนหนา หรือว่าเดี๋ยวนีพี่จะห่วงหรือรู้สึกอย่างนั้นกับมินไม่ได้อีกแล้ว เป็นสิทธิ์ของคนอื่นที่พี่ห้ามแต่ต้องแล้วไซ้ไหมล่ะ" ลัลณ์ย້อนเข้าให้บ้าง ไซ้แต่เขาคนเดียวที่น้อยใจเป็น เธอก็เป็นเหมือนกันนี่นา

"ลัลณ์ ไม่เอาน่า ทำไมพูดแบบนั้นล่ะ ไม่ว่าเมื่อไหร่มินก็ยังอยากให้อัลณ์คิดถึง...ห่วงมินเสมอนั้นแหละ" สุดท้ายแล้วก็เป็นมินอีกตามเคยที่ต้องง้อจน เขาถอนหายใจเบาๆ พลังเหลือบตาไปมองคนที่ทำเฉยหลับตาไม่พูดต่อความกับเขา เบื่ออกตาที่เจ้าของบังคับให้กดแน่นจนคิ้วขมวดเป็นรอยทำให้นึกหวังว่าเธอคงกำลังปวดท้องจนไม่มีแก๊สจะเถียงเขามากกว่าอย่างอื่น

"มันบีบล่ะสิ ไหวไหมลัลณ์" น้ำเสียงห่วงใยที่ได้รับแม้จะทำให้ลัลณ์อ่อนใจ แต่เธอนิ่งเพราะยังไม่อยากพูดอะไรในเวลาที่อาการปวดท้องรุนแรงแบบนี้

"ไม่ต้องไปโรงแวกซ์แล้วตีใหม่ ลุงสอนคงจัดการได้ มินว่าเราวะไปหาหมอก่อนเข้าบ้านดีกว่านะลัลณ์" มินเริ่มสึมไปแล้วที่กำลังคุยกัน

เรื่องอะไร ทำทางของลัลณ์ทำให้เขาร้อนรน

ลัลณ์สุดลมหายใจเล็กเมื่ออาการบีบจุกเบาลง รู้ตัวอีกประเดี๋ยวคงกลับมา
ร้องความอีก สีหน้าของมินทำให้หนีอาหาร อยากรู้ว่าเขาหายเป็นห่วง จึงเลิกคิด
ที่จะยกย่อนต่อไปอีก

"ไม่ไปโรงແວກซ์แล้วก็ได้ แต่ว่าไม่ไปหาหมอเหมือนกัน กลับบ้านเถอะ
เพื่ออยากเข้าบ้านมากกว่า"

"ไหวแน่นอน" มินไม่วางใจ ตามองอีกฝ่ายพยักหน้าตอบ

"ไปหาหมอก็ได้ยามาเหมือนที่มีนั่นแหละ เสียเวลา"

"ดูแลตัวเองบ้างสิลัลณ์ มินเป็นห่วงนะรู้ไหม"

"ห่วงก็เท่านั้น เพราะยังงั้นมินก็ไม่ชอบกลับบ้าน" ลัลณ์วกเข้าเรื่องเดิม
อีกจนได้

"มินสัญญาว่าจะจบแล้วจะกลับมาอยู่สวนส้มสวรรค์ อยู่ข้างๆ ลัลณ์
ตลอดไป" มินบอกด้วยน้ำเสียงจริงจังหนักแน่น

"แล้วก่อนจบละ จะยังวุ่นๆ ไม่ได้กลับบ้านเหมือนเดิมละสิ" ต่อให้
พยายามข่มใจไว้ไม่อยากจะทะเลาะกับมินให้หัวเสีย แต่ลัลณ์ก็ยังอดไม่ได้

"มันมีเรื่องต้องคิดต้องทำเยอะนะ กลับไปรอบนี้ก็อาจจะยุ่ง หาโอกาส
กลับบ้านยากสักหน่อยนะ"

"ยิ่งกว่าที่ผ่านมาก็อีกเหรอ" ถ้ามไปแล้วก็อดรู้สึกใจหายไม่ได้ แต่ปกติ
มินก็ไม่ค่อยกลับบ้านอยู่แล้ว นี่ลองออกปากเอง ดีที่ไม่ดีจะกลายเป็นว่า
เธอจะได้เห็นหน้าเขาอีกทีหลังสอบ ไม่กี่วันรับปริญญาเลยหรือเปล่า

"ก็คงอย่างนั้น..." มินตอบไม่เต็มเสียง ทำท่าเหมือนกำลังมีความลับ
ที่ไม่อยากเปิดเผย แล้วความขឹងใจของลัลณ์ก็มีอำนาจเหนือความรู้สึก
ไม่อยากจะชวนทะเลาะ

"ยุ่งอะไรบ้างล่ะ ทำไมต้องทำเสียงเหมือนมีอะไรลับๆ ล่อๆ ด้วย"
น้ำเสียงที่เริ่มมีแววคาดคั้นของลัลณ์ไม่ทำให้มินยอมเฉลย เขายังคงยืมมอง

ถนนตรงหน้าเจียบๆ "เดี๋ยวนี้หัดมีความลับกับพี่นะ ตามใจ ไม่อยากบอกก็ไม่ต้องบอก ไม่เห็นจะอยากรู้เลย" เมื่อไม่ได้ตัวอย่างใจลั่นก็ทำเป็นเมินไม่สน

"อนเธอ ไหนๆ หัวล้านหรือเปล่าเนี่ย"

"ใครบอกว่าอน ไม่สักหน่อย พี่ก็แค่กลัวแต่ว่ามินจะไปติดสาวๆ ที่ไหนแล้วไม่ยอมกลับมาเป็นชาวสวนเสียวก็เท่านั้น แล้วตัวเองก็จะกลายเป็นคนเสียคำพูดเพราะสัญญาไว้กับพี่ พี่เมธิ แล้วก็พ่อนะสิ" ลั่นบอก

"บอกว่าไม่มีเรื่องผู้หญิงคนอื่นที่ไหน ทำไม่ไม่เชื่อกันบ้างเลยนะ"

"ก็คนมันทำตัวน่าสงสัยนี่นา"

"งั้นไปอยู่ที่บ้านในเมืองใหม่ ไปเฝ้ามินเลยเอาหรือเปล่า"

"เรื่องอะไร ใครอยากทำอะไรแบบไหนก็ตามใจสิ จะเสียอนาคตก็เพราะตัวเอง ไม่เห็นจะอยากสนเลย ช่างปะไร" ลั่นบอกพลางเอื้อมมือไปเร่งเครื่องเสียงในรถให้ดังขึ้น แล้วขยับตัวนอนในท่าที่คิดว่าจะช่วยบรรเทาอาการปวดท้องที่บีบเป็นช่วงๆ ได้ หางตาเห็นริมฝีปากมินขยับไปมา แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเสียงเพลงที่ถูกร่งให้ดังขึ้นหรือมินพูดเบา ลั่นถึงไม่ได้ยินว่าเขาพูดอะไร

"บ่นอะไร"

"เฮ้อ...ช่างมันเถอะ" มินบอกแล้วไม่พูดอะไรอีก ลั่นได้แต่มองแล้วส่ายหน้า

นอกจากทำท่าทางมีความลับแล้ว เจ้าน้องชายยังชอบทำท่าทางประหลาดมากขึ้นทุกวัน...หรือมินจะเข้าสู่ช่วงวัยทองก่อนวัยหนุ่ม คิดได้อย่างนั้นแล้วลั่นก็หัวเราะเบาๆ กับตัวเอง

"เป็นอะไร" มินมองท่าทางของลั่นแล้วอดถามอย่างสงสัยไม่ได้

"เปล่า" ลั่นปฏิเสธเสียงสูงแล้วก็หลับตานิ่ง ทำเป็นไม่สนใจจะต่อล้อต่อเถียงอะไรมินอีก เลิกคิดหาทางบีบบังคับให้เขายอมคายความลับออกมา ตั้งสติให้อยู่กับเสียงเพลง หวังว่ามันจะช่วยให้อากาศเจ็บป่วย

ของตัวเองได้

มินค่อยๆ ลดความเร็วลง ขับรถอย่างระมัดระวัง หวังจะลดทุกแรงกระแทกรวมไปถึงแรงเหวี่ยงยามเข้าโค้งเพื่อให้กระทบถึงลัคน์น้อยที่สุด แล้วก็ยังมีเพียงเสียงเพลงเท่านั้นที่ตั้งระหว่างคนทั้งคู่ไปจนตลอดทาง

• unk 2

เสียงแห่แห่นโห่ร้องของขบวนขันหมากดังไปทั่ว ชายหนุ่มหน้าตา สดใสสวมเสื้อยกดอก* คอตั้งแขนยาวทับกางเกงแพรที่เดินเต็นวันนี้ รอยยิ้มไม่มีจางทิ้งที่หน้าจะอิดโรยเพราะไม่ได้นอนมาทั้งคืน เขาหันมามอง ขบวนเป็นพักๆ ทำให้ลัลณ์ต้องส่งยิ้มให้กำลังใจ ในขณะที่คุณภริษาและ มินตบไหล่เบาๆ พร้อมกับกระซิบบอกว่าไม่ต้องห่วง

วันนี้ครอบครัวของเธอตื่นแต่เช้ากันทุกคน หรือจะบอกให้ตรงความจริง ก็น่าจะใช้คำว่าคืนที่ผ่านมาแทบไม่มีใครได้นอนสักเท่าไร ลัลณ์นึกเข้ากับ คำพูดของใครๆ ที่ว่าเจ้าบ่าวไม่ต้องตระเตรียมอะไรมากมาย น่าจะได้ เข้านอนสบายแต่หัวค่ำ ผิดกับเจ้าสาวที่ต้องตื่นแต่มีดมาเตรียมแต่งหน้า แต่งตัว เธออยากให้ใครๆ ที่พูดนั้นได้มาเห็นช่วงเวลาค่าคืนที่ว่าซึ่งเจ้าบ่าว และคนทั้งบ้านเพิ่งผ่านมาสดๆ ร้อนๆ จริงๆ

คืนที่ผ่านมามากคนมารวมตัวกันที่บ้านใหญ่ บิดาของเธอตื่นตื่น คอยเช็กข่าวของสำหรับขบวนขันหมากโดยมีมินเป็นลูกคู่ ส่วนเจ้าบ่าวก็ ลูกลี้ลูกกลนไม่หลับไม่นอน ทำที่เป็นเช็กงานบ้าง หยิบเอกสารมาเปิดอ่านบ้าง

* ยกดอก เป็นการทอผ้าพื้นสีเดียวแล้วทอยกดอกด้วยด้ายสีขาว

ไปตามเรื่องต่างๆ ที่ไม่จำเป็นสักนิด พอลัสน์หรือใครๆ ถ้ามก้ออ้างวาระหว่าง
หนึ่งงานไปอันนี้มูน่าจะได้อันนี้ต้องมีหวัง แต่ก็ไม่เห็นว่าจะเช็กได้งานเป็นชิ้น
เป็นอันสักอย่าง

ลัสน์ยอมรับว่าตัวเองก็ตื่นแต่ตื่นไม่น้อยอยู่เหมือนกัน แม้จะขำอยู่บ้างกับ
ท่าทางของพี่ชาย บิดา และน้องชาย แต่ลัสน์ก็อดไม่ได้ที่จะมานั่งเป็น
กำลังใจ มองสามหนุ่มต่างวัยทำโน่นทำนี่ว่านายจนผล็อยหลับไปตอนไหน
ก็ไม่ทันรู้ตัว มาตื่นเอาตอนฟ้าเกือบสว่างโดยไม่ต้องอาศัยนาฬิกาปลุก

"ง่วงไหมลัสน์" มินชะลอผีเท้าทั้งระดับเดินเคียงพี่ชายมาหาลัสน์
น้ำเสียงและแวตามองมาด้วยความเป็นห่วง

"ไม่ง่วงน่า ยังไหว"

"แน่ะ เมื่อคืนบอกจะให้เข้าไปนอนก็ไม่นอน เฝ้าพวกมินอยู่ได้
เดี่ยวเสร็จพิธีเช้าแล้วกลับไปนอนเถอะ ไม่ต้องเข้าสวนนี้วันนี้"

"ว่าจะขั้บรถให้พ่อพาคุณธารณ์เที่ยวนะ วันนี้กวนพี่เมธิไม่ได้แล้ว"
ลัสน์กระซิบบอก แล้วก็เห็นว่ามินปรายสายตาไปมองชายหนุ่มต่างถิ่น
ร่างสูงที่วันนี้มาร่วมพิธีในฐานะแขกฝ่ายเจ้าบ่าว

อาหารเย็นที่คุณภวิษณ์มักจะมีเพื่อนร่วมก๊วนมาสังสรรค์กันที่บ้าน
เมื่อวานนี้ก็มีธารณ์ตามมาด้วยพร้อมพันตำรวจเอกนพวิรินทร์และคุณนภางค์
แม้ไม่ชอบดูแลต้อนรับแขกสักเท่าไร แต่ท่าทางสบายๆ ยิ้มง่ายของเขา
ทำให้ลัสน์ไม่เกร็งเวลาพูดคุย

การวางตัวดี ไม่ได้ตั้งทำเป็นนักข่าวช่างซักช่างสงสัยตลอดเวลา
แถมยังเป็นเหมือนน้องชายของพันตำรวจเอกนพวิรินทร์ทำให้ลัสน์ไม่ลำบาก
ใจที่จะรับรอง และตอนนั้นถ้าต้องคอยดูแลเขาแทนพี่เมธิที่จะต้องอุ่นอยู่กับ
เรื่องครอบครัวใหม่ของตัวเองและการฮันนีมูน ลัสน์ก็คิดว่าไม่น่าจะมีปัญหา
อะไรสักเท่าไร

"เค้าเป็นน้องพี่นพไม่ใช่หรอ เดี่ยวพี่นพก็ดูแลเองแหละน่า ลัสน์

กลับไปพักดีกว่า" น้ำเสียงของมินเกือบเรียกได้ว่าเรียบเฉยเย็นชา

"ไต่ยังไงเล่ามิน คำมาสัมผัสภษาณ์พอกก็เท่ากับเป็นแขกของเรา จะไป
โป้ยให้พินพไต่ยังไง"

"ก็มันจริงนี่นา แล้วเขานี้คำมาทำไ่มนะลัณห์ มินว่าไม่เห็นเกี่ยวกับ
เรื่องสัมผัสภษาณ์พอนายตรงไหน" น้ำเสียงติดขุ่นของมินทำให้ลัณห์อดคิดไม่ได้
ว่าน้องชายน่าจะเหนื่อยเพราะเมื่อคืนไ่มได้นอนสักเท่าไร

"เหนื่อยหรือเปล่ามิน เมื่อคืนไ่มค่อยได้นอนนี่นา...เสียงไ่มสโตไล
เลยนะ เสรีงานเข้าแล้วมินนั่นแหละที่ต้องกลับไปนอน เย็นนี้ต้องเป็น
พิธีกรให้พี่เมธีอีกนี่นา จะไ่มสโตขึ้นสมเป็นที่มินของสาว ๆ ไ่ม" ลัณห์แห่

หน้าตาคมสันและท่าทางเป็นผู้ใหญ่เกินตัวของมินแต่ไ่มยอมมีแฟน
สักที่ไ่มทำให้มีแต่สาว ๆ ชายหูชายตาฝากความหวัง แม้หลายครั้งลัณห์จะนึก
หมั่นไส้ท่าทางของสาว ๆ เหล่านั้น แต่หากมีโอกาศก็อดไ่มได้ที่จะขอแชรวมิน
อยู่เสมอ

"ลัณห์ไ่มชอบรับแขกไ่มใช่เหรอ ทำไ่มคราวนี้ยอมไปขับรถให้
คุณนักรว่นล่ะ" คิ้วของมินขมวดมุ่นเข้าหากัน

"ถ้ามันจำเป็นก็ทำได้"

"งั้นมินไปเอง ลัณห์กลับไปอยู่บ้านนอนพักดีกว่า"

"ไ่มได้เหรอ พี่รับปากพ้อแล้ว อีกอย่างมินท่าทางไ่มสโตไลจริง ๆ นะ
เมื่อคืนได้นอนเกินสองชั่วโมงหรือเปล่าก็ไ่มรู้ เกิดหลับไ่มไปจะทำยังไง"
แม้คุ่นเคຍกับการมีมินอยู่ใกล้ ๆ เสมอเวลาที่เขากลับบ้าน แต่ท่าทาง
อารมณ์เสียง่ายแถมขวางหูขวางตาไปหมดทำให้ลัณห์คิดว่าเขาอาจจะ
พักผ่อนน้อยเกินไปจนนึกเป็นห่วง

"ถ้างั้นมินก็จะไปด้วย" มินบอก

"หือ ไหวเหรอ กลับไปพักเถอะ"

"ทำไม หรือลัณห์ไ่มอยากให้มินไปด้วย"

"อย่ามาตั้งคำถามแบบนี้นะ พี่นะต้องหัดทำอะไรเอง ไปไหนมาไหนเอง เพราะคนบางคนชอบทิ้ง" ลัลณ์รวนกลับทันทีเมื่อรู้สึกว่าการกำลังถูกหาเรื่อง กับใครๆ เธออาจเป็นหนูลัลณ์หรือคุณลัลณ์ที่เอาการเอางานจริงจัง มีความรับผิดชอบเต็มเปี่ยม แต่สำหรับมินที่ตลอดมาคอยตามใจ ลัลณ์ก็ยังคงเป็นลัลณ์ที่เอาแต่ใจ พร้อมจะอาละวาดหรือยกยอกกลับเสมอ

"โอ้ลัลณ์..." มินเรียกได้แค่นั้นก็ต้องหยุด ได้แต่มองตามคนที่เดินห่างไปยืนอีกข้างของพี่ชายอย่างไม่สามารถทำอะไรได้มากไปกว่านั้น

รู้บ้านเจ้าสาวที่อยู่ตรงหน้าทำให้เขาไม่อาจก้าวเข้าไปใกล้เพื่อต่อความอะไรกับลัลณ์ได้อีก ขั้นตอนต่างๆ สำหรับวันสำคัญของพี่ชายจะต้องมาก่อนเรื่องอื่นๆ ในวันนี้ มินจึงทำได้แค่ส่งสายตาไปมองเธอเท่านั้นเอง

ธารณ์มองหญิงสาวที่นั่งพักห่างออกไปด้วยสายตาชื่นชมเปิดเผย แต่ไม่รุ่มร่าม ลูกสาวของคุณภวิชที่ได้พบตั้งแต่เย็นวาน วันนี้สวยสะดุดตา ใบหน้าเนียนคมที่ได้มองใกล้ยามที่ได้ยืนในระยะเกือบประชิดดูราวกับจะเป็นผิวแท้ๆ มากกว่าเนื้อแป้ง จมูกโตงรับกับใบหน้าและริมฝีปากบางรวมทั้งดวงตากลมโตที่มีขนตายาวเป็นแพสะดุดตา

ท่าทางสดใสเป็นธรรมชาติของลัลณ์ทำให้เธอน่ามอง อธิบายจิตใจคอเท่าที่ได้พูดคุยก็ทำให้รู้สึกสบายใจเวลาอยู่ใกล้... คิดถูกจริงๆ ที่มาร่วมขบวนขันหมากตามคำชวนของคุณภวิช...

"เป็นไงคุณ ประเพณีแบบคนเหนือ" คุณภวิชซึ่งวันนี้มีแต่ความยินดีกับช่วงเวลามงคลแห่งชีวิตครั้งสำคัญของหลานซึ่งเทียบได้กับลูกชายคนโตถามแขกที่เชิญมาร่วมขบวนฝ่ายเจ้าสาว

"สวยครับ ดูอบอุ่นอ่อนโยน บางทีผมอาจได้ข้อมูลไปเขียนสื่ूपใหม่ขอบคุณนะครับที่เชิญมาร่วมงานด้วย" ไม่เพียงลัลณ์เท่านั้นที่เขาประทับใจภาพเจ้าสาวเจ้าสาวที่นั่งเคียงกันให้แขกผู้ใหญ่ใช้ฝ่ายผูกข้อมือหลังพิธีสู่ขวัญ

ก็น่าชื่นชมจนธารณย์อยากเขียนสก็๊ปประเพณีล้านนาส่ง บ.ก. สักที

"จริงๆ แล้วผมอยากชวนคุณอยู่เที่ยวแม่อาয়อีกสักหนอยนะ รีบกลับกรุงเทพฯ ไหมคุณธารณย์ ที่นี้ดูเหมือนจะบ้านนอกไปสักหนอย แต่มีสถานที่สวยๆ น่าเที่ยวเยอะอยู่น่า แล้วนี่อีกไม่กี่วันก็จะถึงงานบุญยี่เป็ง รู้จักไหมคุณ สวายนะ สนุกด้วย"

"ก็น่าสนใจครับ แต่คงต้องขอลุยกับทางสำนักพิมพ์ก่อน ถ้าไม่ติดอะไรก็น่าจะสะดวกครับ"

"อืม นะ ลองคุยดู เรื่องที่พักไม่ต้องห่วง ผมดูแลให้เอง"

"เอ่อ...ไม่เป็นไรหรอกครับ ถ้าทางสำนักพิมพ์สะดวกผมจัดการเองดีกว่า ค่าที่พักที่นี้ก็ใช่ว่ามากมายอะไร" ธารณย์บอกอย่างเกรงใจ โรงแรมที่พักเข้าชั้นสี่ดาวแต่ราคาย่อมเยาจนน่าตกใจ ธารณย์เข้าใจว่าทางโรงแรมลดให้เป็นกรณีพิเศษ เพราะนพวินทร์และนางาคีซึ่งเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ที่นี้ช่วยจัดการรับเป็นธุระจงให้ เขาจึงคิดว่าหากอยากอยู่ต่อจริงๆ ค่าใช้จ่ายก็ไม่ได้หนักหนาอะไร

"เกรงใจละละสิ ันนี้ก็ตามแต่จะสะดวกแล้วก็สบายใจแล้วกันนะ แต่ถ้าอยู่เที่ยวต่อสักนิด ผมจะบอกมินให้อยู่เป็นเพื่อนพาเที่ยว ปกติรายนั้นเค้าอยู่เชียงใหม่ นะ กำลังเรียนปริญญาโทแต่ใกล้จบแล้วละ หรือถ้าเบื่อโลกชาวสวนแล้วก็ไม่เป็นไรนะคุณธารณย์ ที่นี้ออกจะเหงาสักหนอยถ้าเทียบกับชีวิตคนเมือง" คุณภวิชเอ่ยอย่างมีน้ำใจ

"ผมว่าสงบมากกว่าครับ เหมาะสำหรับเป็นที่พักเติมพลังให้คนที่ต้องผจญอยู่กับการแข่งขันแทบทุกลมหายใจได้เป็นอย่างดีเลย"

"เป็นนักข่าวนี้ต้องเดินทางบ่อยไหม ผาง-แม่อาয়นี้เพิ่งมาเป็นครั้งแรก หรือว่าเคยมาเที่ยวบ้างแล้วหรือเปล่า"

"ก็มีบ้างครับ แต่ที่นี้เป็นครั้งแรก ไม่นับตัวเมืองเชียงใหม่ นะครับ เพราะที่นั่นค่อนข้างบ่อย ไม่ทำงานก็เที่ยว" ธารณย์เริ่มให้รายละเอียดเกี่ยวกับ

ตัวเองบ้างหลังจากทำหน้าที่ผู้สัมภาษณ์มาแล้ว

"ไปมาสะดวกด้วยนะเชียงใหม่เดี๋ยวนี้ เห็นวันๆ มีเครื่องบินไปกลับกรุงเทพฯ ไม่รู้กี่รอบ" แม้ส่วนใหญ่จะมีชีวิตอยู่ห่างไกลตัวเมืองเชียงใหม่ แต่คุณภวิชก็ยังพอรู้

"ครับ ไปมาสะดวก ประมาณเดือนหน้าผมก็คงได้ไปอีก พอดีจะมีงานประชุมวิชาการนานาชาติ...งานใหญ่สักหน่อย ไปทำงานนะครับ"

"เชียงใหม่โตขึ้นทุกวัน จะว่าไปตอนนี้ก็ไม่แพ้กรุงเทพฯ เท่าไรแล้ว มีครบจะทุกอย่าง งานใหญ่ๆ หลายงานก็จัดที่เชียงใหม่นะ ดีจริงๆ เลย"

"งานครั้งนี้ใหญ่เอาการอยู่นะครับ นักวิชาการไทยก็ตื่นตัวกันน่าดู เพราะเป็นโอกาสดีที่จะเสนอผลงานวิจัยในงานประชุมระดับโลก ได้ยินว่า คัดกันจริงจังเอาเรื่องทีเดียว ผลงานใครผ่านเข้าไปได้ก็เรียกว่าเก่งมากเลยล่ะครับ"

ด้วยอาชีพทำให้ธารณจำเป็นต้องหูดากว่างขวาง การประชุมวิชาการที่กำลังจะจัดขึ้นนั้นตามข่าวถือเป็นก้าวที่สำคัญมาก แสดงถึงศักยภาพการยอมรับ และความเชื่อมั่นของสถาบันระดับโลกหลายสถาบันที่มีต่อนักวิชาการไทย โดยเฉพาะนักวิชาการและสถาบันการศึกษาของเชียงใหม่ที่จะเป็นผู้ดำเนินการจัดงานในครั้งนี้

"การศึกษาของเราก็ไม่น้อยหน้าใครหรอกนะผมว่า ดีแล้วละ ให้คนไทยได้แสดงฝีมือให้ฝรั่งดูบ้าง" คุณภวิชพูดพร้อมกับหัวเราะเบาๆ ท่าทางอารมณ์ดี

"พ่อนายครับ จะได้เวลาเลี้ยงพระถวายไทยทานแล้วครับ" ญาติฝ่ายเจ้าสาวคนหนึ่งขยับเข้ามาใกล้ บอกกับคุณภวิชอย่างอ่อนน้อม

"ครับๆ" คุณภวิชรีบรับคำโดยไม่ลื้มที่จะหันมาชวนธารณให้ไปด้วยกัน

"เชิญก่อนเถอะครับ ไม่ต้องเป็นห่วงผม" ธารณปฏิเสธอย่างสุภาพ ไม่อยากให้ตัวเองเป็นภาระของคุณภวิชที่ต้องทำหน้าที่ผู้ใหญ่ของคู่บ่าวสาว

เขาสัมผัสใจจะดูแลตัวเองอยู่ห่างๆ มากกว่า

"ตามสบายเลยนะคุณธารณ์ ขาดเหลือติดขัดอะไรก็ลองมองหา หนูลัลณ์หรือมินก็ได้นะ"

"ครับ" ธารณ์รับคำพร้อมรอยยิ้ม คุณภวิชพยักหน้าให้กับญาติของ เจ้าสาวที่มาตาม แล้วเดินไปสมทบญาติผู้ใหญ่ท่านอื่นพร้อมกัน เพื่อ ทำหน้าที่ของท่านอย่างเต็มที่สำหรับหลานชายคนโตที่ท่านรักและภูมิใจ

ธารณ์เดินเลี้ยงผู้คนไปยังบริเวณที่เห็นว่าสงบกว่ามุ่มอื่น ตั้งใจจะนั่ง สังเกตการณ์เงียบๆ แต่แล้วไอบหน้าคมสันก็เผยรอยยิ้มเมื่อเห็นหญิงสาว ในชุดกระโปรงอ่อนหวานนั่งฟังเสภาเงียบๆ แอบอยู่ ดวงตาปิดสนิทและ คิ้วที่ขมวดเข้าหากันแน่นราวกับเจ้าตัวพยายามอดทนข่มความรู้สึก บางอย่างทำให้นึกห้วง มือข้างหนึ่งของเธอกดท้องเอาไว้

"คุณลัลณ์ ไม่สบายหรือเปล่าครับ" ธารณ์สาวเท้าเข้าไปใกล้แล้วถาม ดวงตากลมโตที่ปรือขึ้นมามองเหมือนจะอ่อนแรงแต่ยังมีรอยยิ้ม ผืนทำ ท่าทางให้ดูสดใส แต่สีหน้าก็ยังติดจะซีดไปสักนิดจนคนมองจับสังเกตได้ ไม่ยาก

"ไม่เป็นอะไรมากหรอกค่ะ โรคกระเพาะเท่านั้นเอง"

"ทานยาหรือยังครับ"

"มินกำลังไปหาให้ค่ะ ขอคุณนะค่ะ เป็นยังไงมั้งคะวันนี้ ตื่นแต่ เข้าเลย" ลัลณ์ขยับตัวนั่งตรงเพื่อสนทนากับธารณ์ให้ดูเป็นกิจจะลักษณะ โรคเก่าที่ชอบแก้งประท้วงให้ร่างกายอ่อนแอทำให้ลัลณ์ไม่อาจต่อล้อ ต่อเถียงกับมินได้มากนัก สุดท้ายก็ต้องมานั่งคอยเขาแต่โดยดีแบบนี้

"ก็ดีครับ โอกาสที่จะได้ร่วมงานแบบนี้มีไม่บ่อยหรอกนะครับ โชคดี ของผมมากเลยทีเดียวน" น้ำเสียงและรอยยิ้มของธารณ์ที่ดูง่าย ๆ สบาย ๆ ทำให้ลัลณ์ไม่รังเกียจที่จะพูดคุยและอยากรักษาหน้าใจ แม้ตัวเองจะรู้สึก

ปวดท้องอยู่ไม่น้อยเลยก็ตาม

"พี่ลัลณ์...ขอโทษนะคะ พี่มินไม่ได้อยู่กับพี่ลัลณ์หรอกคะ" เสียงของหญิงสาวคนหนึ่งทำให้ลัลณ์ต้องเบือนหน้าไปหา เด็กสาวในชุดกระโปรงสวยใบหน้าสดใสรอคำตอบ

"อ้อ มินไปเอายาให้พี่นะ เต็มขวักี่มา ต่ายมีอะไรกับมินหรือเปล่า" ลัลณ์หันไปตอบแล้วก็ได้เห็นรอยยิ้มและท่าทางเอียงอายจากต่ายกลับมา

"ไม่มีอะไรมากหรอกค่ะ ฉันเดียวต่ายขอไปดูพี่มินนะคะ" ต่ายบอกก่อนจะรีบหมุนตัวไปอีกทางหนึ่งโดยมีลัลณ์มองตามอย่างไม่ค่อยเข้าใจ

"แฟนของมินหรือครับ ท่าทางน่ารักดีนะครับ" ธารณถาม

"แฟนหรือคะ อิม ไม่รู้สิคะ" ลัลณ์ตอบหน้ามึนน้อยๆ...เจ้าน้องชายโตจนมีแฟนแล้วอย่างนั้นหรือ...แม้จะชอบแซวมินเป็นประจำ แต่พอคิดว่าเป็นแฟนจริงๆ ลัลณ์ก็รู้สึกประหลาดที่หัวใจ

"คุณธารณยังต้องสัมภาษณ์พ่ออีกเยอะไหมคะ มีข้อมูลอะไรเพิ่มเติมต้องการอีกหรือเปล่า เพื่อลัลณ์จะหาให้ได้" ลัลณ์เปลี่ยนเรื่องถามถึงงานของชายหนุ่ม

"ก็คงจะเหลือแค่ขอถ่ายรูปในสวนนะครับ ไม่รู้ว่าทางสวนสัมภารณ์จะสะดวกเมื่อไหร่ มีงานแบบนี้บอกตรงๆ ว่าผมก็เกรงใจไม่อยากจะรบกวนเหมือนกัน"

"อ้อ ฉันหลังงานแต่งงานของพี่เมธินะคะ ลัลณ์อาสาพาไปเองคะ" ลัลณ์ตอบ ที่ปลายสายตาเธอเห็นมินก้าวกลับมาหาแต่ต้องหยุดยั้งคุยกับต่ายเสียก่อน

ท่าทางของทั้งคู่ทำให้ลัลณ์เผลอต้มองอย่างสนใจโดยแทบลืมไปว่าไม่ได้ที่นั่งอยู่คนเดียว ตามองน้องชายแล้วก็คล้ายจะเห็นใบหน้าคมสันมีท่าทางอีกอีก ริมฝีปากบางของเขาคล้ายขยับตอบไปสองสามคำ...ริมฝีปากบางที่ลัลณ์เคยคิดว่าปากร้ายต่างๆ ที่ส่วนใหญ่ถ้าไม่ใช่คนในครอบครัวแล้ว

มักไม่ค่อยขยับพูดตอบอะไรใครสักเท่าไร

ลัลน์มองทุกอากัปกิริยาของเขาไม่วางตา เห็นมินยกมือลูบผมตัวเอง และเด็กสาวก็ยิ้มท่าทางเขินอายก่อนจะผละห่างไป ท่าทางของเธอคง สะดุดตาธารณ์จนเขาต้องเรียก ทำให้เธอหันไปหา

"มีอะไรหรือเปล่าครับคุณลัลน์"

"อ้อ ไม่มีอะไรค่ะ ว่าแต่คุณธารณ์ได้ทานอะไรหรือยังคะวันนี้" ลัลน์หันกลับมาหาคู่สนทนา แม้ใจจะคิดถึงเรื่องอื่นมากกว่า แต่คู่สนทนา ตรงหน้าเป็นมารยาทที่เธอไม่ควรทิ้ง ธารณ์หัวเราะน้อยๆ ก่อนตอบรับ

"เรียบริ่อยแล้วครับ จริงๆ แล้วเช้าๆ แคกแพสติกแก้วก็อยู่ท้องไปได้ ถึงเที่ยงแล้วล่ะครับสำหรับผม"

"เหมือนมินเลยล่ะ ัจนี้ก็จะวังเป็นโรคกระเพาะแบบลัลน์นะคะ บอกตรงๆ ว่าไม่สนุกเลย" คำตอบของเขาทำให้ลัลน์นึกถึงมินก่อนตัวเอง แล้วก็ตอบกลับไปพร้อมหัวเราะสีหน้าแหงๆ

"ควรรักษาให้เป็นเรื่องเป็นราวนะครับ"

"ไม่ต้องห่วงหรอกครับ ลัลน์มีคนเป็นห่วงมากพอแล้ว" น้ำเสียงห้วนของมินดังขึ้นพร้อมกับเจ้าตัวที่ก้าวเข้ามายืนใกล้ลัลน์ เขายื่นยาและแก้วน้ำตามมาให้พร้อมกับปรับน้ำเสียงให้อ่อนลงเมื่อหันไปหาหญิงสาว "ของลัลน์ กินเสียก่อน"

"ขอบใจค่ะ" ลัลน์รับยามากินอย่างว่าง่าย ไม่ทันได้ดูแววตาของมินที่มองธารณ์

"ผมขอตัวไปหาที่นพก่อนนะคะ" ธารณ์ที่รู้สึกตัวตัวเองไม่เป็นที่สบอารมณ์ของเด็กหนุ่มมากนักขอตัว ลัลน์ยิ้มให้ในขณะที่มินมองเงียบๆ แล้วทรุดตัวนั่งข้างเธอแทนที่ธารณ์ทันที

"ต่ำตามหาหมินทำไมเธอ" ลัลน์ถามสิ่งที่ค้างคาใจเมื่อได้คุยตามลำพัง

"ไม่มีอะไรหรอก ถามเรื่องยี่เป็งเท่านั้นเอง ว่าแต่ลัลน์ดีขึ้นหรือเปล่า"

กลับบ้านดีกว่าไหม จะได้ไปนอนพัก" น้ำเสียงของมินฉายแววเป็นห่วงชัดเจน เหมือนที่เป็นมาเสมอ

"ตกลงจะอยู่บ้านต่อใช่ไหม นัดตายเที่ยวนี้เบ๊ิงหรือ คบกันใช่ไหมเนี่ย ระวังนะ ตัวเองยังเรียนไม่จบเลย"

มินยังไม่ให้คำตอบเธอลูกกลับมาคราวนี้จะอยู่บ้านได้นานแค่ไหน แต่ตอนนี้ลัลน์เริ่มคิดว่าเขาอาจจะอยู่ต่อ...เพราะตาย

"ถามเรื่องไม่เป็นเรื่องอีกแล้วนะ หมู่นี้ถามบ่อยจริงเรื่องแบบนี้เนี่ย อยากให้มินมีใครสักคนเสียที่ใช่ไหม"

คราวนี้ลัลน์เริ่มรู้สึกแปลกๆ ที่หัวใจกับการถูกย้อนเข้าให้แบบนี้ เธอซ่อนตามองคนที่ลุกยืนทำหน้าบึ้ง แววตาดุของเขาทำให้ลัลน์อ่อนลง

"ไม่ถามแล้วก็ได้ ทำไมต้องทำหน้ายุ่งด้วยล่ะ"

"ให้มันแน่นะ ล้างออกจากสมองให้หมดเลยรู้ไหม ความคิดไม่ได้เรื่องเนี่ย"

"อือ" ตอบไปได้แค่นั้นลัลน์ก็นิ่งหน้าบึ้ง ไม่ใช่ด้วยแรงอารมณ์ หากแต่เป็นเพราะแรงบีบในช่องท้องมากกว่า

"ลัลน์ เป็นอะไรมากไหม...ไหวหรือเปล่า กลับบ้านดีกว่านะ" สีหน้าของมินเป็นห่วงชัดเจน เขาลดตัวลงนั่งย่อเข้าให้ใบหน้าอยู่ในระดับเสมอ กับเธอ แววตาอาหารรอนรนที่ให้เห็นทำให้ลัลน์ยิ้มออกมาซึ้งๆ ที่ร่างกายยังคงประท้วงรังแกตัวเอง

"ไม่เป็นไรหรอก กินยาแล้วเดี๋ยวก็หาย ไม่ต้องห่วงหรอก" น้ำเสียงของลัลน์อ่อนโยนอยากให้เห็นเขาคลายกังวล

"รักษาให้เป็นเรื่องเป็นราวดีกว่าไหมลัลน์ มินเป็นห่วงนะรู้ไหม" สีหน้ารอนรนและไม่สบายใจของมินยิ่งทำให้ลัลน์ยิ้ม เธอเอียงศีรษะไปพึ่งเสา หลับตาพริ้มทำเป็นไม่สนใจ

"ทุกที่เลยลัลน์นะ ไม่ค่อยจะฟังมินหรอก"

ลัลณ์ยิ้มอยู่อย่างนั้น ไม่สนใจจะเปิดตามามองดู แต่ก็รู้ว่าสายตาของมินจะไม่ห่างไปไหน น้ำเสียงห่วงใยของน้องชายสร้างความอบอุ่นในหัวใจ กลายเป็นความสุขจนเธอไม่ทันสังเกตว่าตัวเองชอบที่จะมีมिनคอยเป็นห่วงเป็นใยมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

งานเลี้ยงพระผ่านพ้นไปอย่างเรียบร้อย แยกหรือพากันแยกย้ายกลับบ้านในขณะที่เจ้าบ่าวเจ้าสาวรวมทั้งญาติสนิทต้องเคลื่อนขบวนไปยังบ้านของเมธิซึ่งถูกจัดให้เป็นเรือนหอ เพื่อดำเนินขั้นตอนที่เรียกว่าจูงเข้าห้องตามฤกษ์ที่วางเอาไว้

บ้านของเมธินั้นอยู่ภายในอาณาบริเวณเดียวกับบ้านใหญ่ที่คุณภวิชและลัลณ์อาศัยอยู่ เป็นบ้านที่สองพี่น้องอยู่กันมาตั้งแต่พ่อและแม่ยังมีชีวิต และแม้ว่าท่านจะจากไปแล้ว เมธิกับมินก็ยืนยันที่จะขอพักอยู่ที่บ้านหลังนี้กันสองคนไม่ย้ายขึ้นไปอยู่บ้านใหญ่ ระยะห่างที่เรียกว่าเดินไม่ทันเหนื่อยก็ไปมาหาสู่กันได้สบายทำให้คุณภวิชไม่ตั้งใจห่วงมากนัก จึงยอมตามใจหลานชาย และจากนี้ไปมันจะเป็นพื้นที่สำหรับเมธิเพื่อก่อสร้างครอบครัวของเขาเองเช่นกัน

เพื่อนๆ ของคุณภวิชรวมถึงธารณีได้รับเชิญให้มาทานอาหารกลางวันที่บ้าน และต่างสมัครใจจะไม่ไปรบกวนพิธีการภายในของครอบครัว ลัลณ์จึงให้คนช่วยเตรียมอาหารรับรองไปก่อน แล้วรีบตามไปเป็นส่วนหนึ่งของพิธีการ

คู่บ่าวสาวที่นั่งเรียบร้อยกลางเตียงแม้จะนั่งนิ่งแต่ใบหน้ายิ้มละไมฟังผู้ใหญ่ให้โอวาท สั่งสอนเรื่องการครองเรือน คำสั่งสอนให้ถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันนั้นมิลัลณ์แอบฟังอยู่นอกประตู ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ตามไปด้วยอย่างอดชื่นใจไม่ได้

มือใหญ่อบอุ่นที่ตามมาวางบนหัวไหล่ทำให้หันไปมองแล้วก็เห็น

แหวต่ายมีเป็นประกายของมินสบกกลับมา ทั้งเธอและน้องชายกำลังปลื้มใจไปกับความสุขของพี่เมธิ อ้อมแขนของมินเลื่อนไปโอบไหล่ลัลลันในยามที่เมธิโอบกอดเจ้าสาวของเขาเอาไว้แทนคำพูดว่าจะรักและปกป้องคุ้มครองหย่าไปชั่วชีวิต

"เป็นหัวหน้าครอบครัวไปแล้วพี่ชายของพวกเรา" ลัลลันพูดเสียงเบาพอให้ได้ยินแค่สองคนกับมิน

"ก็ยังเป็นพี่เมธินั้นแหละ" มินเอ่ยตอบ ดวงตามองพี่ชาย

ทั้งคู่ต้องถอยห่างจากปากประตูเมื่อพิธีการในห้องใกล้สิ้นสุด และผู้ใหญ่ทั้งหมดทำท่าจะขยับออกมา ลัลลันเชิญให้บิดา มารดา และญาติๆ ของหย่าไปรับประทานอาหารที่ให้คนจัดเตรียมไว้รับรอง โดยไม่ลืมหันไปบอกมินให้ยกสำรับที่เตรียมไว้ให้เมธิกับหย่าเข้าไปในห้อง

คุณภริชตามไปคอยดูแลแต่ก็อยู่ได้ไม่นาน เพราะนอกจากจะเป็นห่วงเพื่อนๆ ของท่านแล้ว ฝ่ายเจ้าสาวทั้งหลายต่างอยากรจะแยกย้ายกันไปเตรียมตัวสำหรับงานเลี้ยงฉลองที่จะจัดขึ้นตรงลานใหญ่ภายในอาณาบริเวณบ้านของท่านในตอนเย็นมากกว่า บางส่วนซึ่งนับได้ว่าเป็นส่วนใหญ่ปักหลักเริ่มเตรียมตัวกันที่บ้านของเมธิเลยทีเดียวเพราะสะดวกที่สุด

ช่างแต่งหน้าทำผมที่มาร่วมหน้าทำให้หย่าต้องถูกแยกออกมาเตรียมตัว เวลาที่ยังเหลือนับเป็นก่อนวันทำให้คุณภริชไล่เมธิที่ตื่นเต็นนอนไม่หลับมาเกือบทั้งคืนให้ไปพักผ่อนที่ห้องรับแขกในบ้านใหญ่ระหว่างที่ฝ่ายเจ้าสาวเตรียมตัว แต่หลานชายของท่านก็ขบฉับจองห้องนั่งเล่นในบ้านของตัวเองเป็นที่พักงีบเอาแรงมากกว่า

"พี่เมธิเค้ากลัวพี่หย่าหาย ไม่ไปนอนพักที่บ้านใหญ่หรือครับ" มินแซวพี่ชาย แต่วันนี้เมธิก็อารมณ์ดีเกินกว่าจะอยากเอาคืน เขาหัวเราะน้อยๆ แล้วเดินไปปล้มตัวนอนเหยียดยาวบนโซฟาไม่สนใจใครๆ อีก

"พ่อจะไปดูแลพวกท่านนพที่บ้านใหญ่นะหนูลัลลัน ทางนี้สองพี่น้อง

ดูแลความเรียบร้อยแล้วตามไปก็แล้วกันนะ" เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรที่น่าห่วง คุณภวิซก็อยากกลับไปดูแลเพื่อนร่วมก๊วนที่ตามมาบ้าน มือของท่านตบเบาๆ บนไหล่ของหลานชาย

"ครับ/ค่ะ" คนสองคนที่ชอบทำตัวเป็นคู่แฝดต่างสายเลือดตอบรับแทบจะพร้อมกัน

คุณภวิซยิ้มแล้วเดินจากไป ปล่อยให้เป็นธุระของลัลลันกับมินคอยดูแลอำนวยความสะดวกให้กับฝ่ายเจ้าสาว กองทัพผู้ช่วยเจ้าสาวเต็มพิกัด แม้ดูวุ่นวายแต่ก็เป็นความวุ่นวายที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขและรอยยิ้ม ลัลลันจัดการส่งอาหารและเครื่องดื่มเข้าไปให้ ก่อนจะล่าถอยออกมาเพราะเห็นว่าไม่มีอะไรให้ห่วงอีก

"เข้าบ้านไปพักของเราดีกว่า ที่ปวดท้องดีขึ้นหรือยังลัลลัน" มินชวน

"ดีขึ้นแล้วละ มินหิวหรือเปล่า เลยเที่ยงแล้วดูสิ วันนี้พี่ไม่เห็นมินกินอะไรเท่าไรเลย ระวังเป็นเหมือนพี่นะ"

"กาแฟกับปาท้องโก้ก้อยู่ท้องแล้ว อย่าบ่นนักเลยนะ มินนะยังงี้ก็หาอะไรรองท้องตามเวลาเสมอ ไม่เหมือนลัลลันหรอก ชอบลืมหุบกี้" มินบ่น ท่าทางราวกับพ่อแก่ของเขาทำให้ลัลลันอดไม่ได้ที่จะหัวเราะเบาๆ แล้วก้าวเท้าเดินไปพร้อมกัน

"หัวเราะอะไร"

"หัวเราะมินนั่นแหละ แก่เนาะ ปริญญาโทมันทำให้อายุเพิ่มขึ้นหรือเปล่าเนี่ย" ลัลลันพูดพลางหัวเราะ ยังไม่ทันที่มินจะได้ตบปากต่อคำ เสียงโทรศัพท์มือถือของเขาที่ตั้งขดจิ้งหะเสียดก่อน ลัลลันหยุดเดินเพื่อให้มินรับสายให้เรียบร้อย แต่ก็กลายเป็นว่าเขาก้าวห่างเหมือนอยากคุยโทรศัพท์เป็นการส่วนตัว ท่าทางของเขาทำให้หญิงสาวอดนึกหน้าไม่ได้

ทำไมต้องหนีไปคุยไกลๆ ด้วย ไม่อยากให้เธอได้ยินไซ้หมออาการแบบนี้

แม้พยายามเงี่ยหูฟัง แต่ลัลณ์ก็ได้ยินเพียงแค่คำตอบรับ 'ครับ' ของเขาเท่านั้น สุดท้ายเลยยอมแพ้ รอคอยที่เขาวางสายแล้วกลับมาหาเธอ

"ยุ่งเหรอ พรุ่งนี้พี่เมธิไปฮันนีมูนแล้ว มินจะกลับเชียงใหม่เลยก็ได้นะ" แม้จะเหงาเวลาที่เขากลับเชียงใหม่ แต่สีหน้าติดเครียดของเขาก็ทำให้ลัลณ์เป็นห่วง

"ไล่เหรอ"

"แล้วกัน คนเค้าเป็นห่วงยังจะมาทำตาขวางใส่อีก เรียนหนักเลย เหมอมิน ไหวไหม" น้ำเสียงของลัลณ์อ่อนโยน

"ไหวสิ อีกนิดเดียวก็จบแล้วละ เฮ้อ...ถ้าเรียนแล้วอายุมันเพิ่มขึ้นได้ ก็ดีสินะลัลณ์ มินอยากอายุมากกว่านี้...สักปีสองปีก็ได้" น้ำเสียงของมินจริงจัง เสี้ยวหน้าที่มองเห็นก็เช่นกัน มันทำให้ลัลณ์อดไม่ได้ที่จะมองอย่างสนใจ แต่การเดินเคียงอึกทั้งความสูงของเขาทำให้เธอมองไม่เห็นแววตาที่มองตรงไปตามทางของมินได้ชัดนัก

"ทำไม เป็นน้องเล็กเนียไม่ชอบหรือไง" ลัลณ์ล้อหวังจะให้เขาคลายความเคร่งเครียด คราวนี้มินถอนหายใจก่อนจะหันมามองตาขุ่น

"จะให้บอกก็ที่ว่ามินไม่ใช่เด็กเล็กๆ อายุเนี่ยก็ได้ต่างจากลัลณ์เท่าไรหรอก เกิดทีหลังไม่กี่เดือนเนี่ยมันเด็กกว่าสักแค่นั้นกัน"

"ยังไปก็เกิดทีหลัง ยอมรับความจริงดีกว่าว่าพี่เป็นพี่ ว่างเมื่อไหร่จะยอมเรียกพี่ดีจ้ะ ฮือ" ลัลณ์เริ่มสนุก

...แม้จะนานจนเป็นความทรงจำที่รางเลือน แต่ลัลณ์คิดว่าตัวเองเคยได้ยินเขาเรียกเธอว่าพี่ เวลาผ่านไปนานแค่ไหนแล้วนะที่เจ้าน้องชายไม่ยอมพูดคำนั้นกับเธออีก...อีโก้ของเด็กผู้ชายหรือเปล่านะ...และแม้จะไม่ตั้งใจอะไรมากมาย แต่ลัลณ์ก็อดไม่ได้ที่จะชอบแกล้งทวงถามเมื่อมีโอกาส

"ไม่มีวัน! จำไว้เลยนะว่าไม่มีวัน" น้ำเสียงมินจริงจังหนักแน่นแล้วสาวเท้าเร็วเดินหนีทันที

ลัลณ์หัวเราะเบาๆ กับท่าทางหัวเสียของน้องแล้วเร่งฝีเท้าก้าวตามไป
จ้อ ทำที่เป็นชวนคุยเรื่องอื่นเพราะรู้ว่าไม่ว่าเมื่อไหร่มันก็ไม่เคยโกรธเธอ
ได้จริงจังสักที...ยังคงเป็นมินที่ตามใจลัลณ์เสมอ...

เสียงพูดคุยนุกสนานจากระเบียงข้างบ้านดังแว่วมาขณะที่มินและ
ลัลณ์ก้าวเข้าบ้านใหญ่ คุณภริษาที่แยกกลับมาก่อนกำลังนั่งคุยอยู่กับพวินทร์
นภางค์ ณิชวีวัฒน์และภรรยา ซึ่งเป็นสมาชิกก๊วนประจำโดยมีธารณ์เพิ่มมา
อีกหนึ่ง

"เรียบริ้อยไหมลัลณ์ ทางโน้นขาดตกบกพร่องอะไรหรือเปล่า" คุณภริษา
หันมาถามลูกสาวเมื่อเห็นเธอเดินเข้ามา

"เรียบริ้อยดีค่ะพ่อ ทานข้าวกันเรียบริ้อยแล้วเหอะคะ มีอะไรขาดไปบ้าง
หรือเปล่า" ลัลณ์เดินเข้ามาทักตัวนั่งข้างบิดา ถามไถ่ด้วยความเป็นห่วง
ปนเกรงใจที่ไม่ได้คอยรับรองเป็นเรื่องเป็นราวมากนัก

"เพิ่งจะอิมกันนี่เอง พ่อมาทันพอดีเลย ว่าแต่หนูลัลณ์กับมินล่ะ
ได้ทานอะไรหรือยังลูก ไปจัดการให้เรียบริ้อยก่อนไหม แล้วเราจะได้
พารารณ์ไปเที่ยว" คุณภริษาบอก

"นั่นสิหนูลัลณ์ ไปจัดการดูแลตัวเองให้เรียบริ้อยก่อนไหม หรือว่า
เหนื่อย พวกพี่ไปกันเองได้นะ" นภางค์เอ่ย

"ไม่เป็นไรค่ะพี่นาย ลัลณ์ไปได้ แต่ขอตัวเบ๊บเดียวเท่านั้นเอง อิม...
พี่ๆ คุยกันหรือยังคะว่าอยากไปเที่ยวที่ไหน" ลัลณ์ถามเป็นเชิงปรึกษา

"ก็ไม่ได้คุยเป็นเรื่องเป็นราวหรอก หนูลัลณ์ไปทานข้าวก่อนเถอะ
เดี๋ยวค่อยมาว่ากันก็ได้" นพวินทร์บอกด้วยน้ำเสียงเอ็นดู

"นั่นสิหนูลัลณ์ ไปเถอะ ไม่ต้องห่วงหรอก" นภางค์สนับสนุนสามี

"ป้ายนี้เราคงมีเวลาไม่มากเพราะเดี๋ยวจะกลับมาไม่ทำงานเลี้ยงตอนเย็น
คงไปไหนไม่ได้ไกล...ไปเที่ยววัดท่าตอนกันดีไหมคะ" ลัลณ์ยังอยากเสนอ

ก่อนขอตัว

"อือ ดีเหมือนกันนะ เมื่อเข้าทำบุญนิมนต์รับพระที่บ้านกันแล้ว ตอนนี้นำพวกเราไปวัดบ้างก็ดี...เป็นมงคล" คุณภวิชรับข้อเสนอลูกสาว

"แต่เห็นทีผมกับหญิงต้องขอตัวนะพ่อนาย เอาไว้เจอกันตอนงานเย็น ดีกว่า" ณัฐวัฒน์ขอตัว ดังนั้นคณะทัวร์วัดทำต่อนหลังจากลัลณ์และมิน รับประทานมื้อเที่ยงเรียบร้อยจึงเหลือเพียงครอบครัวของคุณภวิชและ พันตำรวจเอกนพวินทร์เท่านั้น

ลัลณ์รับหน้าที่เป็นไกด์จำเป็นให้กับธารณ์ที่จัดเป็นคนต่างถิ่นมากที่สุด ในคณะ ทำให้ข้างกายในวันนั้นนอกจากจะมีมินเหมือนที่เคยเป็นเสมอแล้วยังมีธารณ์ขนาดอีกด้าน ความสูงของชายหนุ่มทั้งสองข่มจนลัลณ์กลายเป็นเด็กเล็กไปถนัดตาต่างๆ ที่ตัวเองก็จัดเป็นหญิงสาวรูปร่างสูงโปร่ง

คุณภวิชเดินห่างออกไปพร้อมกับนพวินทร์และนางจ๊ะ คนรุ่นเดียวกัน เคยถูกคอมมิเสียงหัวเราะตั้งเป็นระยะ และยังพอจับคำพูดได้ว่าเป็นการสนทนาทั่วๆ ไปเท่านั้นเอง

"วัดทำต่อนี้ตั้งอยู่ในตำแหน่งที่ดีมากเลยนะครับ" ธารณ์พูดพร้อมรอยยิ้มพลางกวาดตามองไปรอบๆ

"คุณธารณ์เป็นชินแสหรือเปล่าคะ รู้ไหมคะว่ามีชินแสบางท่านบอกว่า วัดทำต่อนตั้งอยู่บนชัยภูมิที่เรียกว่าภูเขามังกรนะคะ"

"เป็นได้ก็ดีสิครับ ผมจะได้ขอ บ.ก. ทำคอล์มน์ดูดวงเพิ่มอีกหนึ่ง"

"แหม เอออย่างนั้นเลยนะคะ" ลัลณ์หัวเราะเบาๆ ทำทางคุยแง่ แต่สุขภาพของเขาทำให้เธอสบายใจ "วัดทำต่อนมีสถานะเป็นพระอารามหลวงนะคะ พื้นที่ค่อนข้างเยอะ กินอาณาบริเวณทอดยาวไปตามไหล่เขาเก้าชั้น และแต่ละชั้นตรงบริเวณยอดเขาก็เป็นที่ประดิษฐานของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยคะ"

ธารณ์มองตาม ไหล่สายตาไปยังยอดเขาสูงสุดซึ่งเป็นที่ประดิษฐานของ

พระบรมธาตุรัชมังคลาจารย์สมานฉันท์ หรือพระเจดีย์แก้ว

"พระบรมธาตุรัชมังคลาจารย์สมานฉันท์มีทั้งหมดสามชั้นค่ะ ชั้นที่หนึ่งเป็นชั้นแห่งทานซึ่งจะมีบันทึกรายนามผู้บริจาค ชั้นที่สองเป็นชั้นแห่งศีลหรือสะพานสายรุ้ง จะมีหยดน้ำคริสตัลตั้งอยู่ตรงดุมล้อของธรรมจักร พ้นจากสะพานสายรุ้งก็เป็นชั้นที่สามเรียกว่าชั้นภาวนา...เป็นที่ประดิษฐานพระเจดีย์แก้วซึ่งบรรจุพระบรมสารีริกธาตุค่ะ มีการเปรียบเทียบว่าสะพานสายรุ้งเป็นเส้นทางทอดผ่านจากแดนมนุษย์หรือโลกียภูมิไปสู่แดนสวรรค์หรือโลกุตรภูมิ ผู้ได้ทำบุญร่วมสร้างพระบรมธาตุรัชมังคลาจารย์สมานฉันท์ก็เหมือนได้เป็นส่วนหนึ่งในการสร้างสะพานสายรุ้งให้แก่เพื่อนมนุษย์ผู้แดนสุชาติ"

ลัลน์อธิบายยาวอย่างเต็มใจ แล้วก็เห็นธารณยกมือจรดหน้าอกก่อนจะก้มศีรษะลงมาบรรจบที่ปลายนิ้ว หันหน้าไปยังพระธาตุซึ่งกำลังก่อสร้างเห็นรูปร่างชัดเจน ภาพของธารณที่สุภาพสรวม ดวงหน้าสุขุมไม่มีแววขี้เล่นทำให้ลัลน์มองแล้วยิ้มน้อยๆ

"อะไรครับ" ธารณที่หันกลับมามองถาม แต่ลัลน์ก็กลับตั้งคำถามบ้าง

"คุณธารณร้อนไหมคะ ที่นี่ตอนกลางวันค่อนข้างร้อนสักหน่อย"

"ก็มีบ้างครับ แต่พอไหว คุณลัลน์ดูท่าทางไม่กลัวแดดเท่าไรนะครับ"

"กลัวทำไมล่ะคะ แดดแรงๆ อย่างนี้ดีต่อต้นส้มออก แล้วอีกอย่างว่าจะขอหลายทีแล้ว...อย่าเรียกคุณเลยคะ พังแล้วดูสูงวัยยังไงไม่รู้เรียกลัลน์เฉยๆ ก็ได้" ลัลน์บอกพร้อมส่งยิ้มไปให้

"นั่นก็ต้องไม่เรียกผมว่าคุณธารณด้วยสิครับ ผมก็ยังอยากดูหนุ่มๆ อยู่เหมือนกันนะ เรียกธารณดีกว่าครับ" ธารณบอกกลับไปด้วยน้ำเสียงสบายๆ

"แหม ให้เรียกชื่อเลยก็แปลกๆ นะคะ อืม ฉันขอเรียกที่ธารณได้ไหมคะ คุณธารณอายุมากกว่าลัลน์นี่นา"

"ได้ครับ อย่างน้อยก็ยังดีกว่าน้ำหรือลุง" คำตอบของธารณ์เรียกเสียงหัวเราะจากหญิงสาวที่เดินอยู่ข้างกาย

"จะให้เรียกน้ำธารณ์ก็ได้ นะคะ เพราะดีเหมือนกัน"

"โห ไม่ไหวมั้งครับ พี่ก็แล้วกันครับ ผมยังอยากดูหนุ่มนานๆ"

"หัวเราะอะไรกันหือ" เสียงของนพวินทร์ถามมาอย่างสนใจ ท่าทางคุยกันถูกคอระหว่างหนุ่มสาวทั้งสองทำให้อดทักไม่ได้

"ไม่มีอะไรค่ะพี่นพ พอดีคุณธารณ์เค้าใจดี ยอมรับลัลณ์เป็นหลานสาวนะคะ"

"โอโห งั้นผมก็ต้องเป็นหลานด้วยสิครับน้ำธารณ์ เพราะหนูลัลณ์เรียกผมว่าพี่" นพวินทร์หัวเราะเสียงดังในขณะที่ธารณ์รีบปฏิเสธเสียงหลงทำเอานางคังและคุณภวิชหัวเราะบ้าง แต่ดูท่ามันจะไม่สนุกไปกับคนอื่นด้วยได้แต่เดินเงียบไม่พูดไม่จา สีหน้านิ่งเรียบแม้กระทั่งยามที่พากันไปนมัสการท่านเจ้าอาวาส

หยาดน้ำพระพุทธรูปมนต์ที่ซัดมาเย็นสดชื่น ภายในบริเวณวิหารที่ท่านเจ้าอาวาสกำลังต้อนรับเหล่าอุบาสก อุบาสิกาที่มาทำบุญสงบร่มรื่นเสียงกระดิ่งรับสายลมดังแว่วเป็นระยะ ทุกคนก็มลงกราบพร้อมกันอีกครั้งเพื่อรับศีลรับพรจากท่านเจ้าอาวาส แล้วสายสิญจน์ก็ถูกส่งมาให้โดยถ้วนหน้า

ธารณ์มีความประสงค์อยากทำบุญร่วมสร้างพระบรมธาตุรัชมังคลาจารย์สมานฉันท์และก็ได้ลัลณ์ช่วยอย่างเต็มที่ นิสัยชอบทำบุญทำให้คุณภวิชนึกชมชายหนุ่มในใจ ภาพของลัลณ์ที่ช่วยธารณ์ติดต่ออดีตเพื่อขอทำบุญดูท่าจะสะดุดตาหลายคนที่มาทำบุญเช่นเดียวกัน

"เมื่อเช้าแต่งหลานชาย อีกับเมิน* จะแต่งลูกสาวไว้กับพ่อนาย" แม่เฒ่าคนหนึ่งที่น่าลูกหลานมาทำบุญอดทักไม่ได้ สองหนุ่มสาวได้แต่มองหน้ากัน

* ภาษาถิ่นเหนือ แปลว่านาน

เล็กเล็ก สำหรับธารณนั้นแม่คำพูดของแม่เต๋าจะติดสำเนียงชาวเหนือ แต่เขาก็เข้าใจความหมายที่ถามเป็นอย่างดี ในขณะที่คุณวิชและพันตำรวจเอก นพวินทร์รีบแก้แทน

"โอ้ แต่งอะไรกันบ้าง ลูกสาวผมยังโสด"

"นี่น้องชายผมครับ มาเที่ยว"

"แหม บ่ต้องเขินหรือก้อพ่อนาย ท่านนพ...น้องชายหล่อเนาะ สมกับ หนูลัลณ์จริงๆ เลยนะเจ้า"

"ไม่ใช่หรือก้อบ้าง หนูลัลณ์กับน้องผมเพิ่งรู้จักกันนี่แหละ พอดีน้องผม เป็นนักข่าว เค้ามาทำข่าวสวนสัมพันธ์นะ"

"ใช่แล้วบ้าง รออ่านข่าวเลยเน้อ คุณธารณนี่เป็นนักข่าวเก่งนา" คุณณวิชเสริม แต่เหมือนจะยิ่งทำให้เรื่องวุ่นหนักเข้าไปอีก

"แหม ดีจริงๆ เลยก้อพ่อนาย มีลูกเขยเป็นนักข่าว จะได้ช่วยกันโฆษณา สัมบ้านเราเนาะ ช่วยกันทำมาหากิน"

ท่าทางยิ่งพูดยิ่งเข้าเนื้อทำให้สุดท้ายลัลณ์ได้แต่สายหน้าไม่รู้จะว่า ยังไง เมืองเล็กๆ และวิถีชนบทที่เรื่องราวสักเรื่องไม่เคยหยุดที่คนคนเดียว... ไม่นานหรือก้อ เรื่องนี้คงแพร่ไปทั่ว

"เป็นอย่างนั้นไปเสียอีก คนเรานี้ยังงั้นนะ บอกอะไรก็ไม่ฟัง ทำไมชอบคิดเองเออเองแบบนี้เนี่ย" นพวินทร์บ่น

"ช่างเถอะท่านนพ ยังไงเดี๋ยวก้อไม่กี่วันธารณก็กลับแล้ว ก็คงลือกัน ได้สักพักแล้วก็หายเพราะคงไม่มีอะไรให้ลือกันมากไปกว่านี้อีก แล้วอีกอย่าง เดียวก็มีหัวข้อใหม่ให้ลือกันสนุกกว่า" คุณณวิชเอ่ยอย่างเข้าใจโลก ท่านผ่านอะไรมายอะ...วันที่ลัมละลาย คนที่สมน้ำหน้าแล้วเหยียบซ้าก็เจอมามาก ดังนั้นคำคนจึงไม่ใช่อะไรที่จะทำให้ท่านคิดมากได้อีกแล้ว

"ไอ้ผมมันก็ห่วงก้อจะเป็นข่าวลือนี้แหละ เดียวได้พูดกันทั่วแน่" นพวินทร์บ่นพึมพำตรงกับใจของธารณ ในขณะที่คุณณวิชกลับพูดเป็น

เรื่องเล่น

"ไม่เห็นยากเลย น้องชายท่านนพนั้นแหละต้องรับผิดชอบลูกสาวผม"

"อ้าว เตียวผมเอาจริง ยุทธาร์ณขึ้นมา พ่อนายอย่าเอาสัมผัสที่สวนไล่ขว้างหัวน้องผมนะ" แล้วคนรุ่นใหญ่สองคนก็หยอกกันสนุกโดยไม่ได้หันมาสนใจคนหนุ่มสาวที่เดินตามมาอีกเลย

"ขอโทษนะครับ เลยทำให้ลัลณ์เสียหาย"

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ อย่าคิดมากเลย คำคนมันทำร้ายเราเมื่อเราฟังและคิดตามเท่านั้นแหละค่ะพี่ธาร์ณ" ลัลณ์บอก เธอเองก็คิดเหมือนพ่อ

"อันนินทากาลเหมือนเทน้ำ ไม่ชอกช้ำเหมือนเอามีตมารัดหิน แม้องค์พระปฏิมายังราชิน คนเดินดินหรือจะสิ้นคนนินทา' ข้อความนี้เป็นจริงเสมอ

"ผมว่าทางที่ที่คุณรีบสัมภาษณ์แล้วเก็บข้อมูลให้เรียบร้อยไวๆ ก็ดีนะ ยิ่งอยู่นานลัลณ์ยิ่งเสียหายมากขึ้นเท่านั้น" มินพูดด้วยน้ำเสียงแบบที่เรียกว่ามะนาวไม่มีน้ำจนลัลณ์ต้องปราม

"มิน ทำไมพูดแบบนี้ล่ะ เสียมารยาทน่า"

"แล้วมินพูดไม่ถูกต้องไหนล่ะ คอยดูสิ ไม่เกินพຸ່งนี้หรอกจะได้ลือกันทั้งตลาด"

"มิน!" คราวนี้ลัลณ์ไม่เพียงทำเสียงดูเท่านั้น ใบหน้าเรียบตึงไม่พอใจชัดเจน เธอรู้ว่าอะไรจะตามมากับคำลือของผู้คน แต่มารยาทที่ดีในฐานะเจ้าบ้านเป็นสิ่งที่จะเลยได้อย่างนั้นหรือ ในเมื่อผู้ชายคนนี้มาเพื่อประโยชน์ส่วนหนึ่งของสวนสัมสาร์ณ

ธาร์ณยิ้มโดยไม่พูดอะไร แววตาขุ่นขวางอีกทั้งทำทางหลายอย่างที่แสดงชัดว่าไม่พอใจในตัวเองทำให้ธาร์ณรู้สึกแปลกๆ กับเด็กหนุ่มที่คุ้นเคยบอกว่าเป็นหลานชาย...ลูกของเพื่อนรัก และหญิงสาวที่อยู่ข้างกายบอกว่าเป็นน้อง

หลานหรือน้อง...ทำไมเขาถึงได้รู้สึกไม่สนิทใจกับสิ่งที่ได้รับรู้สึกเท่าไรเลย
สัญชาตญาณของลูกผู้ชายหรือว่าเขาคิดมากไปเองกันนะ...

• บทที่ 3

สายลมพัดแผ่วเบาช่วยบรรเทาความร้อนในช่วงเวลาบ่ายจัด สวนหลังบ้านที่มีเปลนอนแขวนอยู่มุมหนึ่งยามนี้มีร่างระหงยัดครอง ดวงตาปิดสนิทแม้จะถือหนังสือนิยายอยู่ในมือ สายสีดำเส้นเล็กๆ จากหูทั้งสองข้างบอกให้รู้ว่าเวลานี้สิ่งที่เจ้าตัวล่องลอยความนึกคิดไปกับมันน่าจะเป็นเสียงเพลงมากกว่าเรื่องราวในหนังสือ

มินค่อยๆ ผ่อนจังหวะการเดินให้เบาลง เพราะไม่อยากจะรบกวนคนที่ยังไม่มั่นใจว่าเพียงแค่นอนพักสายตาหรือว่าหลับไปแล้ว เขาก้าวเข้าไปจนใกล้ ดวงตามองไปหน้าที่ยังคงหลับปริ้ม หลังกลับมาจากเที่ยววัดท่าตอน ทั้งหมดก็แยกย้ายกันกลับไปพักผ่อน และเตรียมตัวสำหรับงานเลี้ยงฉลองแต่งงานที่จะมีขึ้นในช่วงเย็นของวันนี้ ทั้งฝ่ายเจ้าภาพคือที่บ้านของคุณภวิช และผู้ที่จะมาเป็นแขกอย่างครอบครัวของพันตำรวจเอกนพวินทร์

ลัลน์นั้นหลังจากเอ็ดมินที่ทำท่าทางเสียมารยาทกับธารณีไปแล้วก็แยกไปดูเมธิและหย่าอีกครั้ง ปล่อยให้มินไปตรวจความพร้อมของสถานที่จัดงานเลี้ยงฉลองแต่งงานในตอนเย็นเพียงลำพัง

ความเรียบร้อยที่น่าพอใจของสถานที่ไม่ว่าจะเป็นอาหารหรือเครื่องเสียง

รวมถึงรายละเอียดปลีกย่อยอื่นๆ ทำให้มินวางใจ เมื่อธรรุระเรียบบ้อยเขาก็เริ่มมองหาลัลณ์เหมือนที่เป็นมาเสมอ ผู้คนจากฝ่ายเจ้าสาวเต็มบ้านตัวเองบอกให้มินรู้ตั้งแต่มินก้าวเข้าไปว่าลัลณ์น่าจะปลีกตัวออกมาแล้วเหมือนกัน เพราะเธอไม่ชอบความวุ่นวาย เขาจึงเปลี่ยนทิศทางมายังที่นี่ ที่ซึ่งเขารู้ดีว่าเป็นสถานที่โปรดของเธอ แล้วก็พบลัลณ์จริงๆ อย่างที่คิด

"ลัลณ์หรือเปล่าลัลณ์" มินเรียกเบาๆ แต่เมื่อไม่มีที่ท่าว่าหญิงสาวจะรู้สึกตัวก็ตัดสินใจเอื้อมมือไปหาหนังสือที่ลัลณ์ถือเอาไว้ เพียงออกแรงขยับเบาๆ หนังสือนั้นก็เลื่อนออกมาได้โดยง่าย บอกให้รู้ว่าเธอคงเพเลี้ยและน่าจะหลับสนิท

"ลัลณ์..." มินลองเรียกอีกครั้ง แต่ก็ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ตอบกลับมา เขาจึงหันไปหาเก้าอี้ไม้ใกล้ๆ ยกมาวางแล้วนั่งอยู่อย่างนั้นโดยที่สายตา ยังคงไม่เคลื่อนจากใบหน้าของเธอ

ริมฝีปากบางสีชมพูระเรื่อตามธรรมชาติที่คล้ายยกมุนน้อยๆ ของลัลณ์ทำให้ใบหน้าของเธอดูอ่อนละมุนราวกับกำลังยิ้ม และคนมองที่อ่อนนัยกว่าก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มตาม มือเอื้อมไปไล่ไธรมที่สายลมพัดปรกแก้มให้อย่างอ่อนโยน

"ทำไมถึงชอบย้านักนะว่าตัวเองเป็นพี่...หาทางเสือกไล่ไล่ส่งให้มินมีผู้หญิงอื่น อยากให้มินมีใครแล้วไปห่างๆ หรือเปล่าลัลณ์" มินพูดเบาๆ ราวกับรำพันอยู่กับตัวเอง

ตั้งแต่เล็กจนโตเขาผูกพันกับเธอ ต่อให้หญิงสาวอายุมากกว่า แต่ตลอดมาลัลณ์คือผู้หญิงที่สวยที่สุด ดีที่สุดในสายตาเขา มันเป็นความรู้สึกที่มินได้แต่เก็บไว้เงียบๆ ในใจเพราะไม่รู้ว่าจะมีใครยอมรับได้แค่ไหน มินไม่ได้กลัวอะไรมากไปกว่าทุกคนจะกีดกันไม่ให้เขามีโอกาสใกล้ชิดเธออีกต่อไป แต่ก็หวังว่าสักวันจะมีโอกาสบอกให้เธอได้รู้...เพียงแต่เขาจะพร้อมกว่านี้อีกสักนิด

เหตุการณ์ในวันนี้ที่วัดท่าตอนสร้างความไม่พอใจให้กับมิน ยิ่งได้ยินคำของชาวบ้านและท่าทางไม่ใส่ใจของผู้เป็นลูกก็ยิ่งไม่ชอบใจ ท่าทางคุยกันถูกคอของลัลณ์และนายนักข่าวจากกรุงเทพฯ นั้นอีก ความรู้สึกบางอย่างบอกเขาว่าธารณ์อาจจะกลายเป็นศัตรูหัวใจที่น่ากลัว

"เอ็ดมินเพราะผู้ชายคนอื่น... โกรธมินหรือลัลณ์ มินหวงลัลณ์... หาทางป้องกันไม่ให้คนอื่นเอื้อมมือมาแตะต้องคนที่มินรักไม่ได้เช่นนั้นหรือทำไมไม่รู้ใจมินบ้างนะ"

นับตั้งแต่แน่ใจในความรู้สึกของตัวเอง มินจะตามติดไม่เคยยอมให้ลัลณ์ห่างสายตา เขาไม่ต้องการให้เธอมีโอกาสไปสร้างความผูกพันกับใครและพอใจกับอุปนิสัยของลัลณ์ที่ไม่ชอบพบปะผู้คน มินเริ่มวางใจในตัวลัลณ์ที่จะไม่มีวันหันไปมองใครง่าย ๆ แล้วเริ่มวางแผนชีวิตสร้างความมั่นคงเพื่อให้ตัวเองเป็นผู้ชายที่ดีที่สุดสำหรับเธอ และอยู่อยู่กับมันทุกอย่าง ที่ไม่เคยอยากห่างลัลณ์ไปไหนไกล ทุ่มเทเต็มที่ด้วยความหวังเดียวที่หล่อเลี้ยงหัวใจคือเพื่อจะได้มีสิทธิ์กลับไปยืนข้างลัลณ์ชั่วชีวิต

ระยะทางห่างไกลในช่วงเวลาปีกว่าๆ อาจดูไม่นานสำหรับใครๆ แต่สำหรับมินมันเนิ่นนานและทรมานทุกเสี้ยววินาที เพราะหัวใจโหยหาและคิดถึงลัลณ์เสมอ ได้แต่อาศัยความหวังและความเชื่อว่าลัลณ์จะอยู่ที่นี้... ที่สวนส้มสาริน รอเขาปลุกปลอบหัวใจให้อดทน มีกำลังใจที่จะทำทุกอย่างให้ลุล่วงจนตัวเองพร้อมที่จะมาหา... มาบอกเธอถึงความรู้สึกทั้งหมดในหัวใจ

"อ้อ..." เสียงคล้ายละเมอจากริมฝีปากบางทำให้มินชะงักลึนลมหายใจ แต่เมื่อเห็นว่าลัลณ์ยังคงหลับไหลอย่างเป็นสุข ปลายนิ้วของเขาก็ขยับอีกครั้งค่อยๆ แตะแผ่วเบาบนริมฝีปากของลัลณ์ ดวงตาของเขาทอประกายอ่อนโยนแม้กระนั้นก็มีแววหวาดหวั่น

"รอมินอีกหน่อยเถอะนะลัลณ์ อย่ารักใคร... อย่าผูกพันกับใคร ได้โปรด..."

"ลัลณ์" เสียงเรียกชื่อแทนเสียงเพลงที่เธอหลับไหลไปพร้อมกับมัน ทำให้ลัลณ์ขยับตัวน้อยๆ ก่อนปรือตาขึ้น มือของมินที่ลูบเบาๆ บนแขน บอกให้รู้ว่าเขาตั้งใจปลุกเธอให้แผ่วเบาที่สุด

"มิน...ก็โง่งแล้ว" ลัลณ์ถามพร้อมกับขยับตัวยิ้มรับรอยยิ้มของมิน หูฟังเครื่องเล่นเพลงที่น่าจะหลุดตอนเพลอหลับตกอยู่ข้างตัว ปลายสายตามองเห็นหนังสือที่จำได้ว่าตัวเองกำลังอ่านเพลินก่อนผล็อยหลับไปวางอยู่บนโต๊ะใกล้ๆ

"จะห้าโมงแล้ว ไปอาบน้ำแต่งตัวดีไหม จะไปทำผมที่ผางด้วยหรือเปล่านะ" มินบอกพร้อมกับยื่นแก้วน้ำผลไม้ปั่นเย็นจัดมาให้

"ไปทำไม ไม่ต้องหรอก พี่ไม่ใช่เจ้าสาวสักหน่อย" ลัลณ์เหวี่ยงขาจากเปลลงไปแตะพื้น มือยื่นไปรับแก้วมาดื่ม ความเย็นจัดที่ปรืดขึ้นศีรษะทำให้เธอนิวหนาน้อยๆ เพราะร่างกายปรับตัวไม่ทัน

"อย่ารีบสิ"

"จะพ้อแก้อะพี่น อร่อย...ขอบใจนะมิน ไม่มีใครรู้ใจพี่เท่ามินจริงๆ" ลัลณ์บอก น้ำแอปเปิ้ลเขียวบีบมะนาวปั่นเป็นเครื่องดื่มที่เธอโปรดปรานมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ออกจะผิวดิวสวยลูกสาวเจ้าของสวนส้มสักหน่อย แต่หากเป็นส้มแล้วลัลณ์ชอบแกะเปลือกทานจากลูกเลยมากกว่า ไม่จำเป็นต้องคั้นน้ำหรือปรุงแต่งให้เปลี่ยนไปหรอก

"หายโกรธมินหรือยัง" น้ำเสียงเอาใจและประโยคนี้ของมินทำให้ลัลณ์ขมวดคิ้ว แววตาง้องอนที่ทอดมองทำให้ยิ่งสงสัย

"โกรธ? อะไรเธอ อ้อ เรื่องพี่อาร์ณ"

ชื่อของคนที่ไม่ถูกชะตาทำให้มินเกือบชักสีหน้า ดีที่ยังพอมีสติเตือนตัวเองว่าที่อยากได้ตอนนี้คือให้เธอหายโกรธ ท่าทางเหมือนลืมไปแล้วของลัลณ์ทำให้เขานึกโล่งใจ...ผู้ชายคนนั้นไม่ได้สำคัญพอให้เธอจำได้ตลอดเวลา...

"ไมโกรธแต่ไม่ยอมให้ทำแบบนั้น มันดูเสียมารยาทและจะเสียน้ำใจกันกับพี่น้อง เข้าใจไหมมิน"

"มินจะอยู่บ้านอีกสักพักนะ อาจจะมีอยู่จนเลยปีเป็ง" แม้จะอยากตั้งใจแทบขาดเรื่องมารยาทกับคนที่ไม่เห็นว่าควรได้รับ แต่มินก็เลือกที่จะคุยเรื่องอื่นแทน ความรู้สึกหัวนี้ไหวหวาดระแวงทำให้มินตัดสินใจจะอยู่บ้านอีกสักพัก อย่างน้อยก็จนกว่าจะมั่นใจว่าธารณะจะกลับไปเสียก่อน

"หือ อยู่ได้แน่หรือ จะอยู่เที่ยวปีเป็งกับตายหรือ" ลัลณ์อดไม่ได้ที่จะถาม สีหน้าระแวงสงสัยของเธอทำให้มินถอนหายใจ มองตอบด้วยแววตาขุ่นกึ่งตัดพ้อ

"ไม่เกี่ยวกับตาย บอกว่าไม่มีอะไร จะไม่เชื่อกันเลยใช่ไหม เดียวนี้คำพูดของมินเชื่อไม่ได้แล้วสำหรับลัลณ์หรือเปล่า"

"โธ...มินก็ พี่ก็ถามไปอย่างนั้นเอง ไหนบอกว่ายุ่งนี่นา อยู่ได้...ไม่เป็นไรแน่นอน" ลัลณ์เปลี่ยนน้ำเสียงเป็นง้อ นึกดีใจที่เขาจะอยู่บ้านนานอีกสักหน่อยแต่ก็เป็นห่วง

มินถอนหายใจ หันมามองสบตาลัลณ์แล้วก็แพ้ใจเหมือนทุกที

"อยู่ได้สิ มินจะอยู่ปล่อยโคมกับลัลณ์ก่อนแล้วค่อยกลับไปเรียนว่าแต่ลัลณ์ไปอาบน้ำแต่งตัวดีไหม มินต้องไปช่วยพี่เมธิดูเรื่องสถานที่อีกรอบก่อนแขกมา"

"พี่ไปช่วยดีกว่า แล้วใกล้ๆ เวลางานเริ่มค่อยไปอาบน้ำก็ได้" ลัลณ์บอกแล้วก็มกลมดูตุน้ำผลไม้บับน้อ ส่งมือข้างที่ว่างไปให้มินช่วยจุดธูปจากเปล

"โธ ห่วงอะไรละ มินดูแลเองได้น่า ไปอาบน้ำแต่งตัวสวยๆ ดีกว่า มินอยากเห็น"

"คงมีแต่มีคนคนเดียวละมั้งที่อยากเห็นพี่สวยวันนี้ เพราะใครๆ เค้าก็มาดูเจ้าสาวทั้งนั้น ไม่รู้ว่าเป็นวันนี้พี่หย่าเค้าแต่งตัวเสร็จหรือยัง มินแวะไปดูมาบ้างหรือเปล่า" ลัลณ์ถามถึงนางเอกของงานฉลองในคำคืนนี้

"ปล่อยเค้าเถอะน่า อย่าไปห่วงนักเลย ญาติๆ ของพี่หยาเยอะเยอะ
เค้าดูแลกันเองได้" มินบอก

"แล้วตัวเองล่ะเอาข้าวของไปไว้ที่บ้านใหญ่หรือยัง คินนี่กลับเข้าไป
นอนที่บ้านตัวเองไม่ได้แล้วนะรู้ไหม" ลัลน์ถามต่อด้วยความเป็นห่วง คินนี่
บ้านที่มินและเมธิอาศัยร่วมกันมาตลอดจะถูกจัดให้เป็นเรือนหอ คุณภวิช
จึงชวนหลานชายคนเล็กให้มาพักด้วยกันที่บ้านใหญ่ เพื่อให้คู่บ่าวสาวได้
มีเวลาเป็นส่วนตัวในคืนพิเศษนี้

"เรียบร้อยแล้ว ไม่ต้องห่วงหรอก แค่คินนี่ไม่ต้องมีอะไรมาก
พรุ่งนี้พี่เมธิไปฮันนีมูน มินก็กลับไปนอนที่บ้านได้เหมือนเดิมแล้ว"

"พี่เมธิบอกว่ามินจะขอปลูกบ้านที่สวน เอาจริงหรือ"

"จริงสิ พี่เมธิเค้ามีครอบครัวของเค้าแล้ว มินก็อยากแยกไปให้พี่เมธิ
ได้มีพื้นที่สำหรับครอบครัวตัวเองเป็นเรื่องเป็นราวนะ อีกไม่กี่เดือนมิน
ก็เรียนจบ...เลยว่่ากลับมาอยู่บ้าน หลังจากนั้นจะขอไปปักหลักที่สวนเลยด้วย"
มินเปรยถึงโครงการในอนาคตอันใกล้อย่างมีความสุข

...นอกจากจะแยกไปให้พี่ชายได้มีพื้นที่สำหรับตัวเองแล้ว มินเอง
ก็จะได้มีพื้นที่สำหรับครอบครัวของเขาที่ฝ้าหวังรอคอยมาตลอดเช่นกัน...

"มีครอบครัวไปแล้วนะพี่ชายคนโตของเรา เห่งาใหม่มิน"

"ไม่เห่งาหรอก มินยังมีลัลน์นี่นา ทำไมต้องกลัวว่าจะเห่งา ลัลน์
ต่างหาก เวลามินไปเรียนในเมืองเห่งาใหม่ คิดถึงมินบ้างไหม" มินตั้งคำถาม
โดยไม่หันมามอง ยังคงก้าวเดินรักษาจังหวะแม่ในใจจะรอฟังคำตอบของเธอ
อย่างใจจดใจจ่อ

ลัลน์ปรายสายตาไปมอง ตัวเองทั้งบ้าน เอาแต่อยู่ในเมืองไม่เคยมกลับมา
คราวนี้ทำเป็นมาถามหาความคิดถึง สีหน้าของคนเดินเคียงที่แม่จะนั่งเรียก
เหมือนเป็นปกติ แต่คนที่โตมาด้วยกันรู้ดี... มินกำลังรอฟังคำตอบ...แล้ว
รอยยิ้มเหมือนเด็กซนก็ฉายขึ้นมาในแววตาของลัลน์

"ก็มีบ้างนะ เพราะเวลาฉันไม่อยู่ไม่มีคนขับรถให้ ไม่มีคนคอยตามไปกินข้าว ไม่มีคนปั่นน้ำผลไม้ให้กิน แล้วก็ไม่มี..." น้ำเสียงของลัลณ์เรื่อยเอื่อยสบายๆ

"พอเลยๆ เห็นฉันมีประโยชน์แค่เรื่องแบบนี้ได้อยู่ได้" น้ำเสียงคล้ายติดน้อยใจของเขาทำให้ลัลณ์หัวเราะน้อยๆ พลังเอื้อมมือไปคล้องแขนเขาเอาไว้ แม้ปากจะแก้งไปอย่างนั้นแต่ลัลณ์รู้ดีแก่ใจว่าเขามีความหมายกับเธอมากกว่านั้น

...คนที่เติบโตมาด้วยกัน...ใกล้ชิด...ผูกพัน...

"คิดถึงสิ เรามีกันแค่นี้เอง มีพ่อ มีพี่เมธิ มีพี่ แล้วก็ฉัน ถ้าไม่คิดถึงกันแล้วจะให้คิดถึงใครจริงไหม" ลัลณ์พูดอย่างอารมณ์ดีโดยไม่สะกิดใจเลยว่าคนฟังจะรู้สึกและมีความหวังเพียงใดกับคำพูดของเธอ

•
บทที่
4

งานเลี้ยงฉลองการแต่งงานของผู้จัดการสวนส้มสวรรค์ที่เป็นถึงหลานชายเจ้าของสวนมีแขกมาร่วมแสดงความยินดีคับคั่ง ผู้คนทั้งจากแม่ยาย ผาง และท่าตอนมากันพร้อมหน้า แทบจะเรียกได้ว่าผู้หลักผู้ใหญ่มากันครบ บางคนมาจากเชียงรายหรือตัวเมืองเชียงใหม่ ทั้งนี้ส่วนใหญ่ก็เพื่อให้เกียรติคุณภริชาเป็นสำคัญ

คู่บ่าวสาวยิ้มรับคำอวยพร คอยต้อนรับแขกเหรื่อหน้าชื่นสดใส ไม่รู้จักเหน็ดจักเหนื่อยที่บริเวณซุ้มดอกไม้หน้างาน ลัลณ์มองหาแล้วขยับเข้าไปใกล้เพื่อส่งแก้วนํ้าสองแก้วในมือไปให้

"นํ้าหน้อยไหมพี่เมธิ พี่หยา"

"ขอบใจนะหนูลัลณ์" เมธิเอื้อมมือไปรับแก้วมายื่นส่งให้หยาได้จิบก่อน ลัลณ์ไล่สายตาตามพี่ชายที่ทอดมองเจ้าสาวอย่างอ่อนโยนแล้วอดไม่ไหวที่จะยิ้ม

"วันนี้พี่หยาสวยเหมือนเจ้าหญิงเลย จริงไหมพี่เมธิ"

"วันไหนๆ ก็สวย ไม่ใช่เฉพาะวันนี้หรอก"

"แหม หวานนะคะท่านผู้จัดการเมธิ" ท่าทางของพี่ชายทำให้ลัลณ์

อดหมั่นใส่ไม่ได้จนต้องทำเสียงล้อ "แต่พูดแบบนี้แสดงว่าวันนี้ที่พี่หย่า เหนื่อยให้ช่างจัดการแต่งโน่นนี่ไม่มีบนสักคำไม่มีประโยชน์นั่นสิ"

"โอ้หนูลัลณ์ อย่ามาทำเสียเรื่องน่า วันนี้หย่าสวยที่สุดเลยจะ ยิ่งอยู่ในชุดนี้ยิ่งสวยกว่าใครๆ"

"งั้นคืนนี้พี่หย่าก็ใส่ชุดนี้นอนนะ อย่าถอดเลย ให้คุณเจ้าบ่าวได้ดู นานๆ" ลัลณ์รีบแก้มองต่อทันทีเมื่อสบช่อง ในขณะที่เจ้าสาวได้แต่ยิ้มเขิน

"หนูลัลณ์ เดี่ยวเหอะ อย่ามาทำซีโพรงนะ" เมธิววยายกลับรวดเร็ว โดยมีเจ้าสาวและลัลณ์ประสานเสียงหัวเราะเข้าคู่

"หัวเราะอะไรกัน" มินที่ก้าวเข้ามาใกล้ถาม เขามองหาลัลณ์อยู่พักใหญ่ จนได้เห็นว่าเธออยู่ตรงนี้กับพี่ชายนั่นเอง

"อ้าวมิน... มาถ่ายรูปรุ่นยอลิ ยังไม่ได้ถ่ายรูปพี่น้องเลย" เมธิชวน พร้อมกับเรียกช่างภาพ แต่มินก็ไม่ยอมถ่ายรูปกับเจ้าบ่าวเจ้าสาวเพียงลำพัง กลับรังเกียจลัลณ์มายืนใกล้จนได้

"สวยจัง นานๆ จะเห็นลัลณ์สวมกระโปรงสักที" มินกระซิบบอก เมื่อต้องถอยห่างจากคู่บ่าวสาวเพื่อให้แขกคนอื่นได้มีโอกาสถ่ายรูปบ้าง

ลัลณ์ก็มอมองตัวเอง ร่างระหงในชุดกระโปรงเนื้อผ้าพลิ้วยาว เพียงระดับเข่า และขาเรียวยาวบนรองเท้านส้นสูงบนเนื้อตัวเธอเป็น สิ่งที่ไม่ค่อยมีให้เห็นบ่อยอย่างที่มินเกริ่น ก็มันไม่มีโอกาสอะไรให้สวม และงานในสวนส้มจะให้เธอแต่งอย่างนี้ไปให้หกหล่มหรือยังกัน

"ชมแล้วถ้าเห็นพี่เดินหกหล่มเพราะไอ้ส้นสูงนี่ก็อย่าแซวล่ะ" ลัลณ์ กระซิบกลับ กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ จากร่างกายเธอทำให้มินยิ้ม... น้ำหอมที่เขาเคยซื้อมาฝาก

"พี่เนพ พี่นาย พี่ธรรณ สวัสดิ์ค่ะ" แยกกลุ่มใหม่ที่เพิ่งมาถึงทำให้ลัลณ์ ส่งเสียงทักอย่างร่าเริงแล้วยกมือไหว้ทำความเคารพ ไมทันได้หันไปมองว่า ชายหนุ่มข้างตัวสีหน้าเปลี่ยนไปเป็นแบบไหน

"ไอ้โห หนูลัลณ์สวมกระโปรงสวยจัง" นกาทักตั้งแต่ยังเดินมาไม่ถึงตัว

"นานๆ ทีนะคะ อย่าทักมากสิคะ เตียวลัลณ์เดินได้วิ่งกลับเข้าบ้านไปเปลี่ยนกันพอดี" ลัลณ์ตอบน้ำเสียงร่าเริงเปิดเผยตามนิสัย

"งั้นต้องถ่ายรูปไว้ด้วยกันหน่อยนะหนูลัลณ์ นานๆ ที มาๆ" นพวิรินทร์ชักชวนให้ลัลณ์ก้าวเข้าไปถ่ายรูปพร้อมกับคณะของท่านพร้อมกับเจ้าบ่าวเจ้าสาว ธารณ์ก้าวเข้าไปยืนข้างๆ เธอพร้อมกับรอยยิ้มอย่างสุภาพอบอุ่น

"ยืนระวังนะคะ เตียวลัลณ์เปลือยเหยียบเท้าเข้าให้ ไม่ค่อยคุ้นกับสันสูงสักเท่าไรนะคะ"

"ให้เกาะแขนเอาไหมครับ แต่อย่างที่พี่นายบอก หนูลัลณ์ใส่กระโปรงสวย" น้ำเสียงของธารณ์อ่อนโยนสุภาพ ไม่มีวีแววเกี่ยวพาราสิให้อึดอัดใจสักนิด แต่ลัลณ์ก็อดไม่ได้ที่จะเขินและรู้สึกรู้อับในทรวงอกเพราะไม่คุ้นเคยกับคำชม โดยเฉพาะคำชมจากชายหนุ่ม

เธอเอียงหน้าไปยิ้มน้อยๆ แล้วหันกลับไปมองกล้องรวดเร็ว แก้มที่แดงระเรื่ออย่างเป็นธรรมชาติและรอยยิ้มของหญิงสาวที่เขินอายซึ่งไม่ค่อยมีให้เห็นนักจากลัลณ์ทำให้มินที่ยืนห่างกำมือแน่น แววดตาขุ่นมองอย่างไม่ชอบใจนัก

"พี่มิน"

มินหันตามเสียงเรียกแล้วก็เห็นต่ายโผล่เข้ามาหา มุมปากของเขา ยกน้อยๆ เพื่อส่งรอยยิ้มสุภาพ แม้จะเพียงนิดเดียวแต่คนที่ได้รับก็พอใจ เด็กสาวในชุดกระโปรงสายเดี่ยวสีหวานผอมยาวประบ่า ไบหน้าแต้มเครื่องสำอางสดใสขยับเข้ามาใกล้พร้อมกับเอื้อมมือมาเกาะแขนมินด้วยความดีใจ

"พี่มินนั่งตรงไหนคะ ขอถ่ายไปนั่งด้วยคนได้ไหม"

"อ้อ...พี่เป็นพิธีกร ไม่นั่งโต๊ะไหนเป็นเรื่องเป็นราวหรอก คงต้องอยู่ใกล้เวที" มินตอบ ขบวนการของนพวินทร์ที่ทำท่าจะขยับไปหาที่นั่ง โดยมีลัลณ์รับดูแลทำให้เขาชะเง้อมองตาม

"จึ้นต่ายไปอยู่ด้วยนะ" ต่ายยังคงพยายาม

"อย่าเลย ต่ายมากับใคร ที่บ้านหรือเปล่า ไปนั่งกับที่บ้านเถอะนะ" มินตอบทั้งๆ ที่ไม่ได้หันมามองต่าย ได้แต่นึกหวังว่าลัลณ์จะคลาดสายตาไปกับคนที่เขาไม่ชอบใจ คิ้วขมวดเข้าหากันมากยิ่งขึ้นเมื่อเห็นว่าธารณ์กำลังคุยอะไรบางอย่างกับลัลณ์ แล้วเธอก็หัวเราะรับเสียด้วย

"ไม่เป็นไร ต่ายอยากอยู่กับพี่มิน" ต่ายยังพยายาม สายตาของมินที่ไม่มองเธอเลยสักนิดและเอาแต่ทอดมองไปทางอื่นทำให้ต่ายตัดสินใจขยับไปยืนดักสายตาของเขาเอาไว้ทันที

"อย่าเลย พี่ไม่มีเวลาดูแลต่ายหรอก ไปนั่งกับที่บ้านนะดีแล้ว นั่นที่บ้านต่ายจะถ่ายรูปรูปกับพี่เมธิพี่หย่าแล้ว ไปสิ" มินพยายามสะกดใจไม่ให้อส่งเสียงรำคาญออกไป ตามองเป็นเชิงบังคับ

"จึ้นพี่มินถ่ายรูปพร้อมบ้านต่ายนะ...นะ" ต่ายรั้งแขนของมินให้ก้าวเดินตาม แต่ครั้งนี้มินฝืนเอาไว้แล้วดึงออกอย่างสุภาพ เบี่ยงตัวให้ห่างออกมาจากการเกาะประชิด

"ไม่ละ ไปเถอะ พอกับแม่ต่ายคอยแล้วนะ" มินบอก ท่าทางปักหลักแน่นของเขา อีกทั้งดวงตาที่ตอนนี้เหมือนจะฉายแววดุ๋นน้อยๆ ทำให้ต่ายยอมรามือ แม่ไม่เต็มใจนัก

"จึ้นรอต่ายตรงนั้นนะพี่มิน" เด็กสาวยังไม่วายอยากร้องขอ

มินไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เบือนหน้าไปยังทิศที่เห็นลัลณ์ยืนอยู่เมื่อครู่ แล้วก็ตกใจเพราะเธอหายไปไม่อยู่ที่เดิมแล้ว เขาแทบไม่มีต่ายอยู่ในความคิดแม้แต่พวงมองหาลัลณ์ที่หายไปพร้อมคณะของนพวินทร์ หัวใจร้อนรุ่มราวกับมีใครสักคนโยนถ่านฟืนที่ติดไฟแดงทั้งก้อนมาตกอยู่

"ต่ายๆ มาเร็ว" เสียงเรียกของพ่อทำให้ต่ายหันรีหันขวาง

"พี่มิน..." ท่าทางก๊วกไม้ก๊วกมือของแม่ทำให้ต่ายจำต้องก้าวห่างมินออกไปเพื่อถ่ายรูป

ในช่วงเวลาที่เป็นอิสระได้อยู่ตามลำพัง มินก็มองเห็นหญิงสาวที่อยู่ในหัวใจของเขาเสมอ ร่างสูงก้าวไวเข้าไปหาทันที ในขณะที่ดวงตาจับจ้องราวกับกลัวว่าหากพลาดสักชั่วพริบตาเธอจะหายไปอีก

...ลัลณ์ อย่าอยู่ห่างสายตามินได้ไหม...

ลัลณ์พากลุ่มของนพวินทร์ไปนั่งที่โต๊ะซึ่งจัดรอไว้ใกล้ด้านหน้าเวทีมากที่สุด เธอหันไปมองหาเด็กให้มาช่วยบริการเครื่องดื่มแล้วก็ได้เห็นมินก้าวเข้ามายื่นชิต ลัลณ์ส่งยิ้มที่มุมปากเพียงนิดเดียวไปให้ แล้วเป็นอนหันไปหาบริการเพื่อสั่งเครื่องดื่มให้แขกวีไอพีของเธอ

"ทำไมไม่รอมินเลย" แม้อยากตัดพ้อออกไปแต่มินก็ต้องฝืนขมใจพยายามปรับน้ำเสียงที่เอ่ยให้เรียบนิ่งที่สุดเท่าที่จะทำได้

"ก็เห็นมีสาวๆ มาเกาะ เลยนึกว่าคงไม่ยากให้กวน" น้ำเสียงของลัลณ์ติดแววมั่นไส้...เจ้าน้องชายโตขึ้นทุกวัน...

"ทำไม ไม่ชอบให้มีสาวๆ อยู่ใกล้มินเหรอ" คราวนี้มินรู้สึกราวกับหัวใจพองโต แต่เพียงไม่นานก็คล้ายจะพิบแผ่ว

"ไม่รู้สิ โตแล้วนี่ จะอยากมีหรือไม่มีก็ไม่ใช่เรื่องของพี่แล้วมั้ง"

"ลัลณ์..."

"อย่ามาทำเสียงอ่อยหน้า พี่ไม่ได้ดูมินสักหน่อย นี่แขกมาพร้อมหมดแล้วมั้ง มินไปเตรียมชั้นเวทีเถอะ...ดีไหม" ลัลณ์ถอนหายใจน้อยๆ ขวนคุยเปลี่ยนเรื่อง พยายามผลักไสอารมณ์ขุ่นแปลกๆ ของตัวเองไปให้ไกลเมื่อนึกขึ้นได้ว่างานในคืนนี้เป็นงานมงคลของพี่เมธิ และเธอควรจะมียิ้มแย้มสดชื่นมากกว่า

"ไปอยู่ใกล้ๆ กันข้างเวทีใต้โหล่มัลลิน" มินถาม

"ไม่ได้หรอก พี่ต้องคอยดูแลเหมือนกันนะ อีกอย่าง ไปอยู่ข้างเวทีก็เห็นไม่ชัดสิ วันนี้พี่เมธิหล่อออก พอกับมินก็เหมือนกัน พี่นั่งข้างหน้าจะได้เห็นชัดๆ ใจ แล้วมินเองถ้ามองลงมาจากเวทีก็จะเห็นพี่ชัดๆ ด้วยดีไหม" ลัลลินปรับน้ำเสียงให้แจ่มใส

"ลัลลินจะอยู่ในที่ที่มินมองเห็นได้ชัดเจนเสมอ...ใช่ไหม" คำถามของมินทำให้ลัลลินหันไปมอง แววดาจริงจังที่มองมาทำให้อดขมวดคิ้วน้อยๆ ไม่ได้...หมูนี่ท่าทางของมินแปลกๆ จนลัลลินรู้สึกประหลาดบอกไม่ถูก...จะว่าไปมันแปลกยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่เขากลับบ้านครั้งนี้ก็ว่าได้...

"ถามแปลกจังนะ เป็นอะไรหรือหมูนี่ เรียนหนัก...เหนื่อย อยากรู้กำลังใจหรือเปล่า"

"ใต้โหล่มะ มินขอจากลัลลินใต้โหล่ม" น้ำเสียงของเขาจริงจัง ดวงตาแวววาวมองอย่างรอคอย

"ขอจากพี่ระวังจะไม่ชื่นใจเท่าสาวๆ นะ" ลัลลินยังไม่วายอยากจะขอคอนขอด ภาพของต่ายที่ส่งยิ้มเอียงอายให้มินผ่านเข้ามาในใจ ปลายเสียงของลัลลินแผ่วเบาเพราะราวกับหัวใจมีอะไรมาสะกิดให้หงุดหงิดโดยไม่มีสาเหตุ

"ลัลลินอย่าพูดเล่นสิ มินถามจริงๆ นะ ใต้โหล่ม...มินขอจากลัลลินได้หรือเปล่า"

ท่าทางจริงจังของเขาทำให้ลัลลินอดคิดไม่ได้ว่าน้องชายน่าจะหนักใจเรื่องเรียนในช่วงโค้งสุดท้ายก่อนจบ มันทำให้ลัลลินนึกถึงบทบาทความเป็นพี่ของตัวเองที่มีให้เขาเสมอมา จึงส่งยิ้มพร้อมกับเอื้อมไปบีบกระชับมืออีกฝ่ายหวังจะส่งกำลังใจให้เขา

"ได้สิ ได้เสมอ พี่เป็นกำลังใจให้มินเสมอนั่นแหละไม่ว่าเมื่อไหร่ก็ตามว่าแต่เมื่อนึกว่า จะอยากได้กำลังใจจากพี่นานแค่ไหนก็ไม่ว่า อีกไม่นานชี้ครั้นจะอยากได้จากคนอื่น" แม้จะพยายามทำตัวเป็นพี่ที่ดี แต่ประโยคสุดท้ายลัลลิน

ก็ยังไม่วายขอตัดคอเขาสักหน่อย

"ไม่มีวันนั้นหรอก ยังไงมินก็จะขอแคล์ลันคนเดียวตลอดไป"

ถ้าจะมีความซุนซ่องใดๆ ค้างอยู่ในใจลัลัน น้ำเสียงหนักแน่นที่ได้ยินจากมินก็ราวกับจะบิดเป่าให้มันจางหาย รอยยิ้มของเธอจึงกระจ่างบนสองแก้มส่งให้แววตาอ่อนละมุน

"จ๋า จะคอยคุณะ เข้าไปๆ ไปทำหน้าที่พิธีกร...น้องชายที่ตีของพี่เมธิดาได้แล้ว อยากรู้กำลังใจก็มองมานะ พี่จะส่งให้จากหน้าเวทีเลย" ลัลันรูดหลังเขาให้ออกเดิน

มินยิ้มน้อยๆ ที่มุมปากแล้วก้าวไปทำหน้าที่ของตัวเองแต่โดยดี บิดาที่เห็นอยู่ไม่ไกลทำให้ลัลันตัดสินใจเดินไปหาอีกฝ่ายบ้างเพื่อจะได้ดูแลท่านก่อนจะขึ้นเวทีไปทำหน้าที่ผู้ใหญ่อีกฝ่ายเจ้าป่า

ภาพเจ้าป่าเจ้าสาวที่ยืนเคียงกันบนเวที มีมินเป็นพิธีกรคอยซักถามและเล่าเรื่องราวความรักของทั้งคู่แบบสั้นๆ แต่ก็ติดแซวหน่อยๆ เรียกเสียงหัวเราะและโห่ล้อได้เป็นพักๆ จากแขกร่วมงาน บรรยากาศที่อบอุ่นไปด้วยความสุขสมหวังในความรักของคู่บ่าวสาวกลายเป็นซึ่ง จนลัลันต้องแอบกรี๊ดน้ำตาเมื่อเมธิดาเอ่ยถึงความรักของเขา ต่อด้วยการเอ่ยให้คำมั่นสัญญาว่าจะรักและเอาใจใส่ดูแลภรรยาหมาดๆ ข้างกายตลอดไปจนชั่วชีวิต

"เป็นฝั่งเป็นฝาสักทีนะ นึกว่าจะเป็นโสดไปอีกนานเสียแล้ว" นางงค์ขยับมากกระซิบ

"คะ ไม่ได้เป็นที่ชายอย่างเดียวแล้ว ตอนนี้เป็นหัวหน้าครอบครัวด้วย" ลัลันตอบรับพร้อมกับรอยยิ้มทั้งๆ ที่ตายังมองบนเวที บิดาของเธอยืนข้างคู่บ่าวสาวเช่นเดียวกับบิดาของหย่า มีมินอยู่อีกมุมหนึ่งเป็นพิธีกร ทำให้ช่วงเวลานี้ข้างบนนั่นคือครอบครัวทั้งหมดที่เธอมี

สายตาของมินที่คอยหันมามองสบตาเสมอทำให้รอยยิ้มของลัลณ์ติดสองแก้ม เพื่อส่งกำลังใจกลับไปให้ตามที่สัญญาไว้กับเขา

"แล้วหนูลัลณ์ละ ไม่เห็นมองใครสักที พ่อนายหวงหรือก็เปล่า" พันตำรวจเอกนพวินทร์เข้าญาติเจ้าบ่าวคนเดียวที่ยังนั่งอยู่ที่โต๊ะ

"ลัลณ์แต่งงานแล้วค่า แต่งกับสวนส้ม" ลัลณ์ตอบหน้าตาเฉยแต่ดวงตาเป็นประกาย ทำเอาแขกผู้ใหญ่รอบตัวหัวเราะอย่างเอ็นดู

จะว่าไปภาพของลัลณ์ที่ทุ่มเทอยู่ในสวนส้มสารพัดก็นับเป็นความคุ้นเคยของผู้คนละแวกนี้ทั้งนั้น ลูกสาวที่ขยันขันแข็งเอาใจใส่กับงานของครอบครัวทำให้ใครๆ พุดกันว่าถ้าคุณภริยาจะเคยโชคร้ายเพราะความล้มเหลวทางธุรกิจในอดีต วันนี้ท่านก็ได้รับโชคดีเป็นการทดแทนกลับมาให้ชื่นใจแล้ว เพราะทั้งลูกและหลานเรียกได้ว่าต่างเป็นอภิชาตบุตร

เสียงพุดคุยกระเซ้าเย้าแหย่อย่างสนุกสนานในคืนที่ผู้คนต่างมาร่วมแสดงความยินดีในงานมงคลดั่งขึ้นอย่างต่อเนื่อง แก้วน้ำที่พร่องไปไม่น้อยทำให้ลัลณ์มองหาบริการ แล้วก็ได้เห็นแก้วใบหนึ่งวางมาให้ตรงหน้า

"ขอบคุณค่ะพี่ธารณ" ร่างสูงที่นั่งลงข้างตัวทำให้เธอหันไปส่งยิ้มให้

"พรั่งนี้ว่างไหมครับ พี่อยากไปเที่ยวสวนส้ม จะขอถ่ายรูปสำหรับประกอบบทสัมภาษณ์ รมภวนหนูลัลณ์หรือเปล่าครับ หลังงานทันทีแบบนี้"

"ได้สิคะ ยังไงลัลณ์ก็ต้องเข้าสวนอยู่แล้ว พี่ธารณตื่นเช้าไหมหะคะ"

"เช้าที่กี่โมงน้ำ ดีสี่หระอ" สีหน้าร่าเริงสดใสทำให้ธารณกล้าต่อปากต่อคำกับเธอ

"ก็ได้หะคะถ้าพี่ธารณอยากตื่น แต่ว่าตื่นแล้วก็รอลัลณ์หน่อยหะคะ เพราะว่าท่าทางลัลณ์อาจจะยังฝันต้อยเลยตอนนั้น" ลัลณ์ตอบพร้อมกับหัวเราะ

"ตกลงธารณจะอยู่ต่อหะหนูลัลณ์ พ่อนายชวนน้องพีไว้แล้ว หนูลัลณ์ต้องช่วยรับผิดชอบละ" นพวินทร์บอกแผนของธารณที่รู้มา

"ได้สิคะพี่นพ ดีเลยหะคะเพราะพี่ธารณจะได้อยู่เที่ยวเบิ่งที่บ้านเรา

ด้วยเลย" งานบุญใหญ่ที่จะมีขึ้นในอีกไม่กี่วันทำให้ลัคนึกได้ว่าธารณ
น่าจะอยากอยู่ชม

"ยี่เป็ง...ลอยกระทงของคนเหนือใช้ไหมครับ ได้ยินว่าสวยมาก" ธารณ
หันไปหาคนหน้าตาสดใสข้างตัว

"ก็คล้ายๆ กับลอยกระทงของภาคกลางล่ะค่ะ แต่ว่าทางเหนือเรา
มีความหมายเกี่ยวกับบรรพบุรุษด้วย คือมีตำนานเล่ากันว่าเมื่อก่อนนี้
ทางล้านนา โดยเฉพาะทางหริภุญไชยหรือลำพูนในตอนนั้นเคยเกิดอหิวาตกโรค
ระบาดค่ะ ผู้คนเลื่อยพยพขึ้นเหนือย้ายถิ่นฐานกัน เล่ากันว่าเดินทางไปถึง
หงสาวดีแล้วอาศัยอยู่ที่นั่นหลายปีกว่าจะย้ายกลับมา แต่มากันได้ไม่ครบ
เหมือนตอนไปหรือจนะคะเพราะมีล้มตายกันไปบ้าง พอคืนขึ้นสิบห้าค่ำ
เดือนยี่ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นช่วงเวลาที่เคยละทิ้งถิ่นฐานไปและตรงกับประเพณี
ลอยกระทง ชาวล้านนาก็จะทำกระทงไม้ก็แพกระทงใส่เครื่องสักการบูชา
และดอกไม้ธูปเทียนนำไปลอยตามลำน้ำ หวังจะทำเพื่อส่งไปเคารพสักการะ
และระลึกถึงบรรพบุรุษที่ล่วงลับในหงสาวดีค่ะ" ลัคนอธิบายยาวอย่างใจเย็น
และยิ้มเมื่อเห็นท่าทางตั้งอกตั้งใจฟังของธารณ

"อ้อ อย่างนี้เอง ว่าแต่ตอนนี้ยังทำแบบเดิมอยู่ใช่ไหมครับ เหมือน
ลอยกระทงของทางภาคอื่นๆ ไหม"

"รอดูสิคะ อีกไม่กี่วันเองค่ะ แล้วถ้าที่ธารณยังมีเวลา เราจะไปเที่ยว
ดอยผาหลวงกันต่อก็ได้นะคะ"

"ดอยผาหลวง จริงสิ...เคยได้ยินมาว่าที่ผามีตอยผ้าห่มปกที่สวยงาม
มากๆ ด้วย สวยพอกันไหมครับ" ธารณเอ่ยแล้วก็ทำหน้างงเมื่อเห็นหลายคน
หัวเราะอีก

"ก็ที่เดียวกันแหละค่ะ ชาวบ้านเรียกว่าดอยผาหลวง พี่ธารณชอบ
อากาศหนาวไหมคะ ไม่ใช่แค่เย็นนะค่ะ แต่หนาวจับใจเลย เพราะดอย
ผาหลวงมีความสูงเป็นอันดับสองของประเทศ รองจากดอยอินทนนท์ค่ะ"

ลัลน์รับเป็นคนเฉลยเสียเอง

"อ้อ...ได้ยินมาว่าถ้าได้ไปกางเต็นท์นอน มีโอกาสชมวิวพระอาทิตย์ ตกดินแล้วจะติดใจ เพราะสวยโรแมนติกมากใช่ไหมครับ"

"คะ ว่าไงคะ สนไหม"

"ถ้าหนูลัลน์ยอมพาไปแล้วนั่งดูพระอาทิตย์เป็นเพื่อนล่ะก็โอเค ถึงไหนถึงกัน" น้ำเสียงของธารณ์อบอุ่นในขณะที่สายตาทอดมองหญิงสาวข้างกาย แววตาของเขาทำให้ลัลน์เริ่มวางสีหน้าไม่ค่อยถูก ได้แต่ยิ้มเก๋ๆ ตอบเท่าทางไม่รู้รุ่มร่ามของเขาแต่เปิดเผยและสุภาพทำให้ลัลน์รู้สึกตัวเธอไม่ปกติเหมือนที่เคยเป็นมาเสมอ

"แน่ะ! เจ้าธารณ์จะจีบหนูลัลน์หรือยัง อย่าน่า พี่ซี่เกียจโดนพ่อกาย 'ไล่เตะ' นพวินทร์ท้วงรวดเร็วทำเอาลัลน์ยิ่งพูดไม่ออกได้แต่ยิ้ม สถานการณ์แบบนี้เธอไม่คั่นเอาเสียเลยจริงๆ

"ผมได้ยินที่ตลาดคุยกันอยู่นะว่าท่านนพจะต้องกับพ่อกาย หน่วยก้านก็พอไหวหนีนาน้องชายท่านนพเนี่ย รับผิดชอบใหม่หนูลัลน์" ณัฐวัฒน์ เจ้าของสวนส้มใกล้เคียงตามข้าง ทำให้ลัลน์รู้ว่าชาวสวนจากวัดท่าตอนไปไกลแล้วตอนนี้

"อ้าว ใครคุยเธอพี่วัฒน์" นางงค์ถามในขณะที่มือหันไปเปลี่ยนแก้วเหล้าให้กับสามี

"ก็หลายคน ว่าไงพ่อหนุ่ม ทำงานเป็นหลักเป็นฐานแต่ไหนเราทำฝ่ายหญิงเขาเสียหายแบบนี้ต้องรับผิดชอบรู้ไหม" ณัฐวัฒน์หันกลับไปหาธารณ์

"ช่างมันเถอะคะพี่วัฒน์ ปากคนนะอย่าไปฟังมากเลย พี่ธารณ์เค้ามาทำข่าวแล้วก็ไปแซกของพ่อเท่านั้นเอง ถ้าจะสนิทสนมถูกชะตาก็เพราะพินพบกับพี่นายด้วย เราได้อยู่แกใจก็พอแล้ว" ลัลน์เคลื่อนไหวสีหน้าให้เป็นปกติเอ่ยให้เป็นเรื่องไม่ซีเรียส

"พี่วัฒน์ก็พูดเข้าไป ใดๆ ใดๆ ตัวเองกลับมาพูดลั่นน้องเสียเอง" ภรรยาของณัฐวัฒน์ส่ายหน้าให้กับความขี้เล่นของสามี

เสียงของมินจากบนเวทีที่ร้องชวนให้ทุกคนไชโยให้กับคู่บ่าวสาวทำให้ความสนใจต่อหัวเรื่องที่ลั่นปรับสีหน้าไม่ค่อยถูกเปลี่ยนไปอยู่ที่คู่บ่าวสาวอย่างพร้อมเพรียงทั้งงาน แต่อาจจะยกเว้นธรรณ

"ขอโทษที่ทำให้หนูลั่นเสียหาย แต่พี่ยินดีรับผิดขอโทษนะครับ ทั้งชีวิตเลยก็ได้ถ้าหนูลั่นไม่รังเกียจ" คำพูดของเขาที่ดังขึ้นจะมีใครได้ยินบ้างหรือเปล่าลั่นไม่รู้ ที่รู้คือหัวใจเธอเหมือนจะวูบไหวแปลกๆ

"ไชโย ไชโย" เสียงแขกทั้งงานร้องขึ้นพร้อมกัน แก้วในมือถูกยกชู ลั่นแสกลกเปลี่ยนความรู้สึกไม่ปกติของตัวเองร้องประสานไปเป็นส่วนหนึ่งด้วยดวงตามองตรงไปยังคู่บ่าวสาว แต่ถึงอย่างนั้นก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าหัวใจตัวเองกำลังเต้นแรงอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนในเวลานี้

คู่บ่าวสาวที่ตอนนี้คือสามีภรรยาถูกต้องตามกฎหมายและประเพณีพนมมือไหว้ลาแขกและญาติผู้ใหญ่ บิดาและมารดาของหยาดโตไม่ได้ที่จะขอไปส่งลูกสาวอีกครั้งที่ห้องหอทั้งที่ผ่านพิธีส่งตัวเข้าหอไปแล้วเมื่อตอนสายๆ ของวัน โดยมีคุณภวิช ลั่น และมินตามไปด้วย

รอยยิ้มของลั่นแทบจะไม่จางหายเลยตั้งแต่หัวค่ำยามเมฆมิและหยาด...จากนี้ไปจะเป็นเวลาที่พี่ชายคนโตแห่งสวนสัมภารณจะได้เริ่มต้นสร้างครอบครัวของเขาเอง...

"เหนื่อยไหม" มินที่ยืนใกล้ๆ กระซิบถามด้วยความเป็นห่วง

"ไม่หรอก มินละเหนื่อยหรือเปล่า พูดเยอะเลยสินนี้ คอแห้งไหม กลับไปนอนพักเลยก็ได้นะ ไม่ต้องไปคุมเด็กเก็บของหอรอก เตียวพี่ไปดูแลตัวเอง" ลั่นหันไปหาพร้อมกับรอยยิ้มอ่อนโยน

"ลั่นนั่นแหละกลับไปนอน มินไปดูเองดีกว่า พรุ่งนี้จะเข้าสวนแต่เช้าไหม

มินขับรถให้นะ"

"เข้าสิ พรุ่งนี้พี่นัดพี่ธารณไว้ด้วย พี่ธารณเค้าอยากไปถ่ายรูปที่สวนส้ม" พอเอ่ยชื่อของชายหนุ่มจากกรุงเทพฯ ลัลณ์ก็ต้องยอมรับว่าหัวใจกลับมาวูบไหวประหลาดอีก นอกจากคำพูดที่ทำเอาใจลัลณ์เต้นแรงแล้ว เขาก็ยังคงรักษาท่าทีสุภาพเป็นปกติอย่างที่เคย มันทำให้ลัลณ์ไม่กล้าคิดหรือแสดงท่าทีอะไรให้ต่างไปจากเดิมมากนัก

คณะผู้ใหญ่ที่ตั้งใจจะออกจากห้องหอเพื่อให้เจ้าปาวเจ้าสาวได้เริ่มต้นช่วงเวลาเป็นส่วนตัวเสียที่ทำให้ลัลณ์ขยับตัว

"มินยังอยู่ จะพาไปให้เอง ลัลณ์ไม่ต้องเข้าสวนหรือพรุ่งนี้"

"ไม่เป็นไรหรอก พี่ไปได้ สัญญากับพี่ธารณไปแล้วด้วย ว่าแต่มินดีกว่า ถ้าหวังเรื่องเรียนจะกลับเชียงใหม่ก่อน ไม่ต้องอยู่จนหลังยี่เป็งอย่างที่บอกก็ได้นะ" ลัลณ์พูดเรื่อยๆ

...ยี่เป็ง ประเพณีที่นอกจากจะสวยงามแล้วยังโรแมนติกอ่อนหวานด้วยมนตร์เสน่ห์ของดวงจันทร์กลมโต และธารณ...ผู้ชายจากแดนไกลที่เอ่ยปากแสดงความในใจทำให้ลัลณ์รู้สึกเหมือนหัวใจเต้นผิดจังหวะยามคิดถึง ลัลณ์เดินเงิบ ไม่ทันได้สังเกตคนข้างกายเพราะมัวจมอยู่ในความรู้สึกแปลกประหลาดของหัวใจ จึงไม่เห็นสีหน้าและแววตาของมินที่ขุ่นเคียด

"มินยังไม่กลับหรอก จะอยู่สวนอีกหลายวัน ลัลณ์อย่ามาหาทางไล่มินเลย" มินพูดด้วยน้ำเสียงสะบัดไม่พอใจก่อนจะเดินผละห่าง สาวเท้าเร็วไม่รอให้ลัลณ์เดินเคียงอีก

ท่าทางของเขาทำให้ลัลณ์เลิกคิดถึงธารณ ได้แต่มองตามด้วยความไม่เข้าใจกับอาการลมเพลมพัดเป็นพายุหมุนของเขา

เป็นอะไรอีกล่ะ คนยิ่งกำลังนึกไม่ออกกว่าจะวางตัวกับพี่ธารณยังไงต่อไปดีก็มาทำตัวเจ้าอารมณ์อีกคน แต่มินอยู่ก็จะได้เป็นเพื่อนคอยรับรองพี่ธารณนี่นา แล้วลัลณ์ก็เริ่มรู้สึกสบายใจ...มีมินอยู่ใกล้ๆ ไม่ว่ามีเรื่องอะไร

เธอก็จะอุ่นใจได้เสมอ

"มีอะไรลูก" คุณภวิชถามลูกสาวเมื่อเดินมาใกล้

"ไม่มีอะไรค่ะ พ่อเหนื่อยไหม ขายังปวดอยู่หรือเปล่า" ลัลณ์พัก
ความสนใจกับท่าทางประหลาดของมิน ถ้ามถึงอาการปวดที่ต่อเนื่องมาจากการล้มเมื่อวันก่อนของบิดาด้วยความเป็นห่วง

"ดีขึ้นเยอะแล้วลูก"

"แน่นอนคะ เดี่ยวพ่ออาบน้ำแล้วลัลณ์ขึ้นไปทายนวดให้ก่อนนอน
เอาไหมคะ"

"ไม่ต้องหรอก หนูลัลณ์เองก็เหนื่อยมาทั้งวัน" คุณภวิชยกมือลูบผม
ของลูกสาวอย่างอ่อนโยน

"พ่อนาย พวกผมกลับก่อนนะครับ" บิดาและมารดาของหย่าเดิน
มาสมทบ ทำให้คุณภวิชต้องหันไปหาท่านทั้งสอง ลัลณ์ขยับถอยห่าง
อย่างรู้กาลเทศะให้ผู้ใหญ่ได้พูดคุยกัน

"จะกลับกันแล้วหรือครับ ขับรถไหวก็ ค้างที่นี้ก็ได้นะ ผมจะให้
หนูลัลณ์จัดห้องให้ บ่เมินหรอก"

"ไม่ต้องหรอกครับ ขับรถไปก็ไ้ว่าจะไกลอะไรหนักหนา ผากลูกสาว
ด้วยเนื้อพ่อนาย ขอให้ถือเป็นลูกเป็นหลานนะครับ" บิดาของหย่าเอ่ย

"ไม่ต้องห่วงหรอก ตอนนี้อยู่หนุหย่าก็เท่ากับเป็นลูกเป็นหลานผม เมธินะ
ผมรักเหมือนลูกชายคนโตเลยนา"

"ได้ยินพ่อนายพูดแบบนี้ก็กว้างใจ ขอขอบคุณนะเจ้า"

มารดาของหย่ามีสีหน้าสดชื่นยินดีอย่างเห็นได้ชัด ความสุขในวันพิเศษ
ทำให้หลายคนยิ้ม แต่คงไม่ครอบคลุมถึงพ่อหนุ่มที่ยืนหน้าบูตอยู่ตรงลาน
หน้าเรือนหอ

ลัลณ์ได้แต่มองแล้วก็ยิ้มไม่พูดอะไร เธอเดินไปส่งแขกผู้ใหญ่ที่ล้าลากัน
อยู่อีกครู่หนึ่งแล้วจึงเดินไปส่งบิดาขึ้นบ้าน

"ลัลน์ขอไปดูมินนะคะ ปานนี่คงกำลังดูเด็กเก็บของ"

"อืม นั่นพ่อจะอาบน้ำเข้านอนแล้วนะ หนูลัลน์ก็อย่าตีก้นกะลูก
พรงี้จะเข้าสวนตามปกติไม่ใช่หรือ"

"คะพ่อ"

งานเลี้ยงที่เลิกราไปแล้วเหลือไว้เพียงคนงานบางส่วนซึ่งกำลังเก็บข้าวของ
ทำให้บรรยากาศต่างจากเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อนอย่างเห็นได้ชัด ร่างสูงใหญ่
ของมินทำให้มองหาเขาได้ไม่ยาก ท่าทางเอาการเอางานคอยกำกับกับ
เก็บกวาดเท่าที่พอจะทำได้ของเขาทำให้ลัลน์ต้องยิ้มออกมา ความเป็นผู้นำ
ฉายชัด แม้จะอ่อนโยนกับเธอเสมอ แต่เวลาทำงานเขาจะเด็ดขาดหนักแน่น
และกล้าตัดสินใจ

...โตขึ้นมากแล้วจริงๆ เป็นผู้ใหญ่...ไม่ใช่เด็กชายตัวเล็กๆ อีกแล้ว...

ลัลน์ก้าวเข้าไปเกือบใกล้ เสียงและมือของมินที่ชี้สั่งงานก่อนจะหันไป
ลงมือช่วยราวกับไม่รับรู้การมาของเธอทำให้ลัลน์ถามออกไป

"เก็บเก้าอี้ด้วยเลยไหมคะ ท่านรองผู้จัดการ"

มินหันมามองด้วยแววตาประหลาดครู่หนึ่งก่อนจะหันกลับไปสนใจ
งานของตัวเอง ไม่ยอมตอบอะไรลัลน์สักคำเดียว ริมฝีปากยิ้มน้อยๆ
จนเกือบจับสังเกตไม่เห็น แต่ในระยະที่ใกล้จนเกือบชิดอีกทั้งความคุ้นเคย
มีหรือลัลน์จะไม่รู้ว่าเขากำลังซ่อนเรื่องที่เธอบอกให้กลับไปเรียน

"เป็นอะไร ซ่อนหรือ ไหนว่าโตแล้วไง" คราวนี้เธอเห็นมินสุดลมหายใจ
แล้วกลั้นไว้ชั่วครู่ก่อนจะหันมาหา

"ทำยังไงลัลน์ถึงจะเห็นว่ามินโตแล้ว ไม่ใช่เด็ก ไม่ใช่น้องชาย" น้ำเสียง
และสีหน้าของมินจริงจังจนลัลน์อดรู้สึกประหลาดใจไม่ได้...ถึงเวลาที่เธอ
จะต้องเลิกถือว่าเขาเป็นเด็กชายตัวเล็กๆ แล้วจริงๆ อย่างนั้นหรือ...

"ก็โตแล้ว อันนั้นรู้ंना ทำไม กลัวใครเขาไม่ให้ความเชื่อถือหรือ

น่า...อีกไม่นานพอมินเรียนจบ กลับมาทำงานเป็นเรื่องเป็นราวเต็มตัว พิสูจน์ฝีมือให้ดูแล้ว ใครๆ ก็ยอมรับได้แน่ น้องชายที่เมื่อกับที่ลัลณ์เสียอย่าง"

"ไม่เคยเข้าใจมินเลยนะลัลณ์" มินบ่นแล้วหันกลับไปสนใจงาน ไม่ยอมต่อล้อต่อเถียงอะไรลัลณ์อีก

"โธ่มินก็ ไหนให้พี่ช่วยอะไรได้บ้าง" ลัลณ์อ่อนน้อมกึ่งง้อ แล้วเดินตามแห่เขาไปเรื่อยๆ แม้จะพยายามทำใจแข็งแต่สุดท้ายมินก็อดไม่ได้ที่จะใจอ่อนกับลัลณ์ หันไปส่งยิ้มนิดๆ ที่มุมปากและยอมตอบรับเป็นคำๆ

...ไม่ว่าเมื่อไหร่เขาไม่เคยใจแข็งกับลัลณ์ได้เลย...

อากาศที่เย็นจัดและชื้นน้ำค้างทำให้มินเริ่มไม่สบายใจเพราะเป็นห่วงคนที่เขารัก

"ดีทีแล้ว น้ำค้างลง...หนาวด้วย ขึ้นบ้านไปนอนเถอะลัลณ์"

"ขึ้นสิ แต่รอมินก่อนไง" ลัลณ์ตอบโดยไม่หันไปมอง มือขยับช่วยคางานเก็บของ

เสื่อกันหนาวตัวใหญ่หนาถูกคลุมลงมา กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่คุ้นเคยโอบล้อมเธอเอาไว้อย่างอบอุ่นเช่นเดียวกับกระโถิที่หลงเหลืออยู่ของเจ้าของเสื่อ ลัลณ์มอ้มอยู่คนเดียวโดยไม่มีมือจากงานที่ทำอยู่แม้แต่หน่อย

"เลียบๆ ตรงนั้นนะเอาไว้พรงนี้ก็ได้" เสียงของมินที่ตะโกนบอกคางานทำให้รู้ว่าเขาขยับก้าวห่างออกไปพอสมควร

ลมหนาวกลางดึกที่ปะทะจนแกำมเย็นทำให้ลัลณ์นึกห่วงคนใจดีที่สละเสื่อให้ แต่ก็รู้ว่าเสียเวลาจะส่งคืน...บางครั้งก็ต้องยอมรับว่ามินดีไย่กว่าเธอ...ทางที่ดีเธอควรเร่งมือช่วยเขาทำงานจะดีเสียกว่า เพราะไม่ว่าเธอหรือน้องชายต่างก็ไม่มีใครยอมทิ้งใครให้ทำงานคนเดียวแล้วตัวเองหนีไปนอนสบายแน่ๆ

ฮึดสู้! เสียงจามของลัลณ์เรียกให้มินหันกลับมามองอย่างไม่ชอบใจ ข้าวของที่เก็บเกือบเรียบร้อยแล้วทำให้เขาตัดสินใจจะรามือเสียทีเพราะห่วงเธอ

มากกว่า แม่ไม่ยอมทิ้งให้คนงานต้องทำงานกันเองแล้วตัวเองหนีไปนอนสบายก่อนก็ตาม

ลัลณ์จะเป็นหวัดเอาได้...พรุ้งนี่คือว่ากันใหม่ก็แล้วกัน

"พี่คำตาจดโน้ตบอกป้าแสงที่ว่าพรุ้งนี่ขอข้าวต้มหมูสับเป็นมื้อเช้าเนื้อ" มินวานคำตาให้ช่วยบอกแม่ครัวสูงวัยประจำบ้านใหญ่ซึ่งตอนนี้เข้านอนเรียบร้อยแล้ว

"อ้าว น้องมินอยากกินข้าวต้มหรือเจ้า เมินๆ จะอยากกินนะ" คำถามของคำตาทำให้ลัลณ์หัวเราะเบาๆ

"ข้าวอะไร ตัวเองนะไปนอนได้แล้ว" มินหันไปเอ็ดเบาๆ พร้อมกับเอื้อมมือมาแย่งตะกร้าที่ลัลณ์ถือไปส่งให้คนงานที่อยู่ใกล้ๆ

...มินไม่ชอบข้าวต้ม...ไม่ชอบน้ำซุปร้อนๆ แล้วก็ชอบบ่นว่าเวลากินแต่ละทีต้องเป่ารอให้เย็นเสียเวลา จะกินเลยก็ปากพอง แต่ลัลณ์ชอบที่สุด...

ฮัตซึว! ลัลณ์ไม่ทันได้ตอบอะไรก็ต้องจามอีกครั้ง เธอยกหลังมือขยี้จมูกตัวเอง

"จามอีกแล้ว หวัดเรียกหาแน่ๆ ไปเถอะ มินง่วงแล้ว" ท่าทางไม่ยอมเลิกทำงานง่ายๆ ทั้งที่สภาพร่างกายเริ่มไม่ไหวของลัลณ์ทำให้มินตั้งใจหาเหตุให้เธอวางมือเสียที

ลัลณ์มองไปรอบๆ แล้วก็เห็นว่าน่าจะรามือได้แล้วจึงตัดสินใจพยักหน้า เธอรู้ว่าน้องชายเป็นห่วงเธอและรู้อีกเหมือนกันว่ามินเองก็เป็นห่วงคนงาน... นิสัยอย่างหนึ่งของครอบครัวเธอคือเวลาทำงานจะเป็นคนลงมือก่อน และเวลาเสร็จให้เป็นคนสุดท้าย จะไม่ทิ้งคนที่ลุ่มหัวจมท้ายทำงานกับเรา...

"พี่ไปนอนแล้วก็ได้ คนไม่ง่วงอย่ามาทำเป็นอ้งเลย แต่ว่าต้องเอาเสื้อคืนไป หนาวจะแย่ เตี่ยวไม่สบาย ไม่งั้นพี่ไม่เข้าบ้านนะ" ลัลณ์ดักคอแล้วถอดเสื้อคืนให้กับมินที่ยิ้มแล้วพยักหน้ารับกลายเป็น

"อย่าตึกนักนะมิน อีกนิดเดียวก็พอได้แล้ว ที่เหลือไว้เก็บพรุ้งนี่เช้าเถอะ"

"ครับผม ราชินีสวีเดนอะลันน์" มินบอกโดยที่ลันท์ก็บอกกลับไปเช่นกัน
เขามองส่งจนวนร่างของเธอหายลับเข้าไปในบ้าน แล้วหันไปรีบลงมือจัดการ
ทำงานให้เสร็จอย่างรวดเร็ว

• บทที่ 5

ธารณ์ทอดสายตาออกไปนอกรถ มองชาวบ้านลงมือทำซุ้มประตู จากก้านมะพร้าว ต้นกล้วย และต้นอ้อยอย่างสนใจ ใบหน้าเปื้อนยิ้มของผู้คนที่กำลังลงมือช่วยกันนั้นแสดงถึงความเต็มใจที่ได้ร่วมลงแรงเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนซึ่งสะท้อนให้เห็นชัดถึงความสามัคคี

"เค้าทำอะไรกันหรือหนูลัลณ์" ธารณ์หันไปถามหญิงสาวที่นั่งอยู่เบาะหลัง

การเข้าสวนสัมผัสกับเธอแต่เช้าเพื่อถ่ายภาพการทำสวนทำให้เขามีโอกาสได้ใกล้ชิดเธอไปด้วย แม้ว่าจะไม่ได้อยู่กับตามลำพังเพราะมีมินคอยเดินตามเสมอราวกับเป็นบอดีการ์ด อาจไม่ค่อยเอ่ยปากพูดอะไรเท่าไรแต่ชายหนุ่มอ่อนวัยก็ไม่ยอมห่างไปไหน รวมถึงในเวลานี้ที่รับหน้าที่เป็นสารริทำทางนั่งเจ็บบัรบรถไปส่งเขากลับโรงแรมที่พัก

"ประตูป่าคะ เป็นส่วนหนึ่งในประเพณีี่เป็ง"

ลัลณ์ให้ความกระจ่างกับสิ่งที่ธารณ์สงสัยอย่างเต็มใจ แม้ยังจำน้ำเสียงหนักแน่นของเขาก่อนที่ทำให้เธอวางหน้าไม่ถูกเมื่อคืนได้ดึ๊กก็ตาม โชคดีที่อย่างน้อยวันนี้ธารณ์กลับไปวางตัวเรียบร้อย...เป็นพี่และเพื่อนที่ดีอย่างสุภาพ ไม่มี

คำพูดให้เธอรู้สึกเหมือนหัวใจถูกกระตุกอีก

"อ้อ...ครับ"

"ก่อนวันยี่เป็งสักสองสามวัน แต่ละบ้านแล้วก็วัดจะเริ่มมีการตกแต่งด้วยประตูป่านี้ละคะ ส่วนการลอยกระทงเมื่อก่อนก็จะลอยกันในคืนก่อนยี่เป็ง เราเรียกว่าคืนกระทงเล็ก เพราะว่าวันยี่เป็งส่วนใหญ่คนจะเข้าวัดกันจนค้ำ แต่ว่าเดี๋ยวนี้ก็มีลอยกันได้ตามแต่ใจ คืนไหนก็ได้ละคะ"

"อืม ดีจัง ถ้าอย่างนั้นแล้วหนูลั่นล่ะลอยกระทงวันไหน"

"ถามจริงๆ เหนอะคะ"

"จริงสิครับ"

"ลั่นนี่ไม่ค่อยได้ไปลอยกระทงหรอกคะ ส่วนใหญ่จะไปวัดแล้วก็ปล่อยโคมลอยมากกว่า"

"อ้าว กำลังจะขอตามไปด้วยคนเชียวนะ พี่ว่าจะขอเก็บรายละเอียดเสียหน่อย"

"คุณก็ไปเองได้นี่ไม่เห็นต้องรอลั่น" มินเปรย แม้น้ำเสียงจะเรียบนิ่งแต่ธารณก็พอตูดอกว่าเด็กหนุ่มไม่ค่อยพอใจเขาสักเท่าไร

"มิน! ทำไมพูดแบบนั้นละ ปีนีไปก็ได้คะ จะได้พาพี่ธารณไปเที่ยวแล้วถือโอกาสลอยกระทงสักครั้งในรอบหลายปีด้วย"

"แต่..." มินตั้งท่าจะค้าน แต่มือบางที่เอื้อมมาจับไหล่เขาไว้ก็บีบแน่นมันทำให้มินถอนหายใจแรง หยุดทุกคำพูดเอาไว้

"รบกวนหรือเปล่า ถ้าหนูลั่นไม่ยอมไป เอาไว้พี่ชวนพี่นพพี่นายไปก็ได้ครับ แต่วันไปวัดพี่ขอตามไปด้วยได้ไหม" ธารณที่รู้สึกถึงความตึงเครียดของเจ้าบ้านทั้งสองเอ่ยน้ำเสียงอารมณ์ดี

"ไม่เป็นไรคะ ไปได้ ว่าแต่พี่ธารณได้ข้อมูลเรื่องสวนส้มพอหรือยังคะ ถ้าพอแล้วพรุ่งนี้ช่วงกลางวันเราไปเที่ยวหมู่บ้านยะผากันไหมคะ ชวนพี่นพกับพี่หญิงไปด้วย แล้วหัวคำค่อยไปลอยกระทงกัน"

"ถ้าหนูลั่นส่วตวก็โอเคเลย ขอขอบคุณมากนะครับ อ้อ...หมูบ้านยะผ่า เป็นยังงิเหรอครับ" ธารณ์ถาม

"เป็นหมูบ้านสามชนเผ่าคะ ไว้พรุ่งนี้พี่ธารณ์จะรู้ว่าเป็นยังงิ"

รอยยิ้มสดใสของลั่นทำให้ธารณ์ยิ้มเช่นเดียวกับที่พยายามส่งยิ้มไปให้มินด้วย แต่ดูท่าทางจะไม่ค่อยเข้าตาเขาสักเท่าไร เพราะมินยังคงทำสีหน้าเรียบเฉย ตามองตรงไปยังถนนราวกับการขับรถคืองานสำคัญยิ่งกว่าทุกสิ่งในโลกนี้

สายลมทำให้ความเย็นของอากาศยามค่ำคืนทวีมากขึ้นไปอีก ความมืดที่คืบคลานเข้ามาไม่ทำให้ร่างสูงที่ยืนทอดอกสนใจขยับไปมองหาแสงสว่างของไฟฟ้า สายตาของเขาทอดมองไปยังแสงไฟของห้องที่รู้ดีว่ามีใครอยู่ที่นั่นที่มินเลือกจะทำในตอนนี่คือก้าวไปนั่งบนเก้าอี้ใกล้ระเบียงมากกว่า ค่าคืนที่พี่ชายเดินทางไปฮันนีมูน เขาตัดสินใจกลับมานอนที่บ้านตัวเองไม่นอนที่บ้านใหญ่ต่อ ซึ่งบอกตามตรงว่ามันทำให้สบายใจมากกว่า

การได้อยู่ใกล้ซิดลั่นเป็นความสุข แต่บางครั้งก็ทรมาน แวตตาว่วงใยเอ็นดูและถ้อยคำที่คอยย้ำว่าเป็นพี่จากเธอทำให้มินสะทอนใจและนึกขึ้นเสมอ ได้แต่หวัง...ได้แต่คอยว่าสักวันจะได้บอกเธอถึงความในใจ เปลี่ยนแวตตาวงของเธอที่มองเขาให้มีความหมายลึกซึ้งกว่านั้น

หัวใจที่เฝ้าคอยเก็บงำความรู้สึกเพื่อรอวันเวลาที่เหมาะสมทำให้บางครั้งมินอยากจะถอยออกมาบ้างสักนิด หวังจะให้ตัวเองได้มีสถานที่ซึ่งเป็นอิสระ และสามารถทอดสายตาที่เต็มไปด้วยความรู้สึกลึกซึ้งของหัวใจที่มีต่อลั่นออกมาได้บ้าง โดยไม่ต้องกังวลว่าจะมีใครมารบกวนก่อนเวลาอันควร

เสียงโทรศัพท์มือถือที่ดังขึ้นทำให้เขาขยับตัวเพื่อหยิบมันออกมาจากกระเป๋ากางเกงและกดรับ ก่อนกรอกเสียงไปทันทีไม่รอฟังต้นสายเอ่ยซักมาก่อน

"มีอะไรไฮ้โด้ง"

"เฮ้ย! จะกลับวันไหนว่า รายงานกลุ่มต้องส่งอาทิตย์หน้าแล้วนะ แล้วจะมีตัวกันด้วย อาจารย์นี่เดี๋ยวจะตายแกก็รู้" เสียงโด้งบ่นมาตามสาย อย่างอ่อนใจ

"หลังยี่เบ็งใต้โหมวะ"

"ทำไมต้องหลังยี่เบ็ง หรือว่าแกจะรอลอยกระทงกับพี่ลั่น โห้โหมมิน แกก็รู้อยู่แล้วว่าพี่ลั่นไม่ชอบลอยกระทง" โด้งบ่นมาตามสาย เขารู้ว่าในชีวิตของมินไม่มีอะไรสำคัญเกินกว่าพี่สาวนอกสายเลือด... พี่สาวที่มินไม่เคยคิดว่าเป็นพี่...

"เออน่า ข้าจะอีเมลรายงานส่วนของคุณเข้าไปให้แล้วกัน เดี่ยวจะทำให้เสร็จคืนนี้แล้วรีบส่งไป ขอร้องนะไฮ้โด้ง" น้ำเสียงที่ฉวยแว่วไม่สบายใจชัดเจนของมินทำให้โด้งเริ่มรู้สึก

"มีอะไรหรือเปลววะมิน"

มินถอนหายใจแล้วเอนตัวพิงพนักเก้าอี้ ตายังคงมองไปยังห้องนอนของลั่น...เงาของเธอที่เดินผ่านทำให้เขายิ้ม...แต่ก็อดเศร้าไม่ได้ เขาต้องมองห่างๆ เก็บกอดความรู้สึกทุกอย่างไว้ในใจมานานแค่ไหนแล้ว... และต้องเก็บไว้ตลอดไปหรือเปล่า

"ที่บ้านมีแขกวะ ข้า..." มินอ้าอึ้ง อยากบอกว่าเป็นแขกที่เขาไม่ชอบ เพราะมาบ่นเบียดนี้ใกล้คนที่เขารัก แต่ก็ไม่กล้าพูดออกมา แม้จะเป็นโด้ง... เพื่อนเพียงคนเดียวที่รู้ว่าเขารักลั่น

"เกี่ยวกับพี่ลั่นโหมเนี้ย แขกผู้ชายหรอ" โด้งเอ่ยเสียเอง อากาณิ่งเจียบของมินทำให้เขาถอนหายใจ "โหมมดแดงแฝงพวงมะม่วงเฮี้ยไม่สิ อย่างแกมันต้องแฝงพวงส้ม เออๆ จะทำอะไรก็ตามใจ"

"ขอบใจ แล้วข้าจะรีบกลับไป ไม่ต้องห่วงนะ"

"เออๆ อย่าลืมก็แล้วกันว่าการเรียนสำคัญกับแกแค่ไหน ไ้ที่แกหวัง

มาเป็นสิบปีนะมันเหลือแค่เอี่ยมนะโว้ย" โต้เถียง

"ซำรูน้า ขอบใจนะ"

"อ้อ อีกเรื่อง วันนี้ข้าเข้าไปใน ม. มา เจออาจารย์เอด้วย อาจารย์ถามหาแก่นะมิน บ่นใหญ่กว่าวันนี้โทรเข้ามือถือไม่ได้เลย ไปมุดอยู่ตรงไหนมาวะ" สิ่งที่ได้รู้จากเพื่อนทำให้มินขยับตัว

"อาจารย์เอมีอะไรวะ วันนี้ข้าเข้าสวนทั้งวัน คลื่นมือถือคงมีฯ หลายๆ นะ"

"ก็ไอ้งานประชุมวิชาการไป Abstract* ที่ส่งไปมีแต่ของแก่นะที่ผ่านเวรจริงๆ ตาร้อนกันทั้งคณะเลยรู้ใหม่ไอ้มิน" คราวนี้มินกระตือรือร้นกับข่าวที่ได้ยิน งานประชุมวิชาการคราวนี้หินสุดๆ เพราะเป็นงานใหญ่ระดับนานาชาติ วันก่อนที่อาจารย์เอโทรหาเขาเพื่อซักถามรายละเอียดมินยังนึกหัวน้อบเคียด แต่ตอนนี้เรียกได้ว่าทั้งดีใจและโล่งใจ

"จริงเหรวะ"

"จริงสิ อาจารย์เอบอกว่ารืบทำ Manuscript** ไปได้แล้ว เดี่ยวจะไม่ทันงานนี้แกต้องเป็นคนรันเอง Oral presentation*** นะโว้ย ดั่งนั้นรีบกลับมาได้แล้วรู้ไหม"

"ข้าไม่ลืมหรอกน้า แต่ขอเป็นหลังยี่เป็งนะ"

"เออๆ ตามใจ แต่ยังไงพรุ่งนี้โทรไปหาอาจารย์เอก่อนก็แล้วกัน" โต้กำชับก่อนจะวางสายไป

มินวางโทรศัพท์บนโต๊ะไถ่ตัว ความดีใจปรากฏบนใบหน้าเป็นรอยยิ้มภาคภูมิใจ...ก้าวแรก...ในที่สุดผลงานวิจัยของเขาก็ผ่าน มีสิทธิ์เข้าไปนำเสนอท่ามกลางนักวิชาการและบุคคลมีชื่อเสียงระดับโลกจนได้ จากนั้นไปยังมีอีกหลายอย่างที่ ต้องทำต้องทุ่มเท แต่เขายินดี

ดวงตาของมินทอดมองไปยังบ้านใหญ่อย่างมีความหวัง ทุกย่างก้าว

* บทความย่อยงานวิจัย

** รายงานการวิจัยโดยละเอียด

*** การนำเสนองานวิจัยแบบบรรยาย

เขาพยายามสุดกำลังเพื่อคนที่เขารักจะได้ภาคภูมิใจและวางใจยอมฝากชีวิตไว้ ในมือเขา... ความมั่นคงในอนาคตเพื่อเธอเท่านั้น

ไฟในห้องของลัลล์ดับแสง... ลัลล์เข้านอนแล้ว...

คราวนี้มินขยับตัวเข้าห้องบ้าง แต่ไม่ได้เข้านอน เขาเดินไปยังโต๊ะเขียนหนังสือ กดเปิดคอมพิวเตอร์แล้วหยิบสมุดบันทึกที่พกติดตัวเสมอออกมา

ปากกาสีสวย... สีที่ลัลล์ชอบถูกหยิบมาจรดลงไป... ทุกอย่างรอบตัวของเขามีแต่สิ่งเกี่ยวกับลัลล์ ความเป็นเธอที่เขารักและเติบโตมาพร้อมกับมัน...

ใบหน้าของมินก้มลงต่ำ ดวงตามองตัวอักษรที่ถูกถ่ายทอดจากหัวใจผ่านปลายปากกา

เสียงเพลงแผ่วเบาช่วยปลอบประโลมหัวใจของคนที่ไม่่าเก็บงำความรู้สึกเอาไว้ให้ผ่อนคลาย มีแรงใจสู้ทนกับความต้องการที่อยากจจะรั้งลัลล์มาโอบกอดแล้วบอกให้รู้ถึงความรักที่ก่อตัวมาเนิ่นนาน และตะโกนบอกใครว่าเขารักเธอ... ไม่นาน... อีกไม่นานก็จะถึงวันที่เขาพร้อมจะบอกเธอถึงความรักที่มีในหัวใจ... ไม่นาน

อากาศร้อนจัดจนหลายคนต้องมองหาร่มหรือหมวกสำหรับบังแดดบ้างก็สวมแว่นกันแดดสีเข้ม แต่สำหรับหญิงสาวที่เดินหน้าใสพร้อมรอยยิ้มเสมอทำให้ธารณย์ยิ่งสนใจเธอ... ผู้หญิงที่เป็นธรรมชาติ บริสุทธิ์สดใส เช่นเดียวกับสภาพแวดล้อมที่เธอเติบโตมา...

"น้ำเย็นๆ ไหมคะ หรือว่าจะไปต่อเลย" ลัลล์หันมาถามชาวคณะที่มาพร้อมกันเมื่อทุกคนเดินมายังจุดเริ่มต้นของการเดินเท้าไปยังหมู่บ้านยะผาข้างกายมีร่างสูงของมินที่ยังคงเงียบขรึมคอยเดินเคียงไม่ห่างไปไหน

"ยังไม่หิวเท่าไรหนูลัลล์ ไปกันก่อนก็ได้ แล้วเดี๋ยวเรากลับมานั่งพัก

ดื่มน้ำเย็นๆ กันตอนขากลับ หรือคนอื่นว่ายังไง" นภางค์เอ่ยชวนเพื่อนๆ รวมคณะหลังจากหันไปขอความเห็นจากทุกคน

เด็กสาวเขาสีห้าคนที่ยืนอยู่ในละแวกนั้นต้อนรับนักท่องเที่ยวด้วยท่อนไม้ยาวขนาดเหมาะมือพร้อมรอยยิ้ม ใบหน้ามอมแต่ดวงตาใสกระจ่างของเด็กๆ ดูท่าจะเป็นด่านแรกในการต้อนรับนักเดินทางของการท่องเที่ยวที่หมู่บ้านนี้

"รับไว้เถอะค่ะที่ธารณ์ เมื่อจะช่วยไล่แมลงหรือค่าเวลาเดิน แล้วเดี๋ยวตอนกลับเราค่อยเอามาคืนเด็กๆ ก็ได้ค่ะ" ลัลน์บอกในขณะที่ตัวเองก็ยื่นมือไปรับพร้อมกับบอกขอใบเด็กๆ

เส้นทางเดินไปสู่หมู่บ้านชาวเขาเป็นเส้นทางธรรมชาติที่ได้รับการพัฒนาให้พร้อมสำหรับนักท่องเที่ยวผู้มาเยือน โดยมุ่งให้กลมกลืนกับป่าและกระทบต่อสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติน้อยที่สุด มีราวให้จับในบางช่วงกันลื่นล้ม เป็นทางเดินที่ผ่านต้นไม้ใหญ่ร่มรื่นและลำห้วยเล็กๆ มีเสียงทิวไม้ลู่ตามลมจนใบกระทบกันเคล้ากับเสียงเล็กๆ ของจิ้งหรีดและนกที่โฉบจับไปมาอยู่บนยอดไม้แฉ่วให้ได้ยินเป็นระยะ ให้ความรู้สึกสดชื่นเป็นธรรมชาติของป่าที่อุดมสมบูรณ์

"ระวัง"

มินส่งมือให้ลัลน์ยามที่ต้องก้าวขายาวๆ ผ่านก้อนหินใหญ่ในบางจังหวะ

"ขอบใจค่ะ" ลัลน์ตอบแล้วเงยหน้าไปส่งยิ้ม แต่แล้วก็ผลอชมวดคิ้ว "เมื่อคืนนอนก็โง่ง"

สีหน้าของมินแม้ดูเป็นปกติ แต่ลัลน์รู้สึกวาทาของเขายังดูโง่งๆ เหมือนคนพักผ่อนน้อย

"ไม่ตึกหรอกน่า" มินตอบน้ำเสียงสบายๆ

"ไม่ตึกแต่ว่าเข้านะสิ ทำอะไรนักหนานะมิน อยากกลับเข้าเมืองก่อนไหม ไม่ต้องอยู่เป็นเพื่อนพี่ก็ได้นะ จะได้กลับไปตั้งใจเรียนเต็มที"

ลัลณ์ถามด้วยความเป็นห่วง แล้วก็เห็นว่าชายหนุ่มซักสีหน้าทันตา

มินเดินห่างไม่ยอมพูดอะไร พยายามข่มความไม่พอใจที่พุ่งขึ้นมา
ในอก... หมู่นี้เขานอนตึกเพราะวุ่นกับข้อมูลวิจัยและเรื่องโปรเจกต์เรียนก็จริง
แต่เพราะทำเพื่อลัลณ์เท่านั้น การที่เธอพูดเหมือนไล่เขาไปไกลๆ ในเวลา
ที่มีผู้ชายแปลกหน้าเข้ามาใกล้ชิตทำให้มินน้อยใจพานจะกลายเป็นโกรธ...
โกรธทั้งๆ ที่รู้ว่าลัลณ์ไม่ตั้งใจและคงเป็นห่วงเขามากกว่า

โมโหอีกแล้ว เป็นอะไรนะ หมู่นี้โกรธง่ายเสียจริง ท่าทางของมิน
ทำให้ลัลณ์ไม่เข้าใจ เธอมองตามด้วยแววตาสงสัยแล้วก็อดถอนใจไม่ได้

"อากาศสดชื่นนะ เสียอย่างเดียว พี่ไม่ค่อยได้ออกกำลังกายเท่าไร
เลยซักเริ่มหอบ" นางสาวค์เปรย เหยื่อที่ผู้ตพรwabนหน้าผากทำให้ลัลณ์หันไปหา

"ไหวไหมคะพี่นาย"

"อ๊วย แค่นี้เอง หนูลัลณ์"

"เอาคุณนายมาออกเหงื่อบ้างนะดีแล้วหนูลัลณ์ ออกกำลังกายเสียบ้าง
ไม่ใช่เอาแต่เข้าครัวทำกับแก้มเหล้าให้สามี" ปณิตาหรือพี่หญิง ภรรยา
ณัฐวัฒน์แซวเพื่อนที่หันไปก่อน

"ยะ ทำว่าเพื่อนนะ หล่อนก็ช่วยย่อยหรือ พี่วัฒน์กับพี่นพนะพอกัน
ละนะ" นางสาวค์บอก แล้วก็ได้เสียงหัวเราะกลับมาจากทุกคน

นพวินทร์กับณัฐวัฒน์นั้นแม้จะเพิ่งรู้จักกันได้ไม่นาน แต่ก็รู้กันดีว่า
สนิทสนมกันพอดู ก็จิวตรประจำวันคือการตั้งก๊วนสังสรรค์ทุกเมื่อเย็นที่
มักสลับสับเปลี่ยนไปตามบ้านของกันและกัน รวมถึงบ้านของคุณภวิชด้วย
จึงเป็นหน้าที่ที่กลายเป็นให้แม่บ้านของแต่ละคนได้ตระเตรียมอาหารให้ทั้งก๊วน
เสมอ แม้ปากจะค่อนข้างอดบรรดาสามี แต่ลัลณ์รู้ดีว่าการได้ดูแลพวกเขา
เป็นความสุขของปณิตาและนางสาวค์เช่นกัน

"ก็ถ้าไม่ทำอะไรออกไปหากินที่อื่นเหอ ของของเรานี้หา ก็ต้องรัก
ต้องดูแลสิ จริงไหมล่ะ" ปณิตาพูดพร้อมยิ้มลอยหน้าให้ ดูเหมือนคำพังเพย

ที่ว่า 'เสียทองเท่าหัวไม้ยอมเสียหัวให้ใคร' นั้น ตัวเธอก็ยึดไว้มั่นเช่นกัน

การเดินทางที่ขลุ่ยซลักไปบ้างสนุกสนานด้วยเสียงหยอกเย้าพูดคุย จนกระทั่งถึงปลายทางที่ต้องการมาเยือน ทางเดินเข้าสู่หมู่บ้านสองข้างทาง เป็นบ้านที่อยู่อาศัยของเหล่าชาวเขา ไม่ว่าจะเป็นปะด่องหรือกะเหรี่ยงคอยาว อาข่าและลาหู่หรือมูเซอ

หลายบ้านมีหญิงสาวไม่กี่ผู้เฒ่าผู้แก่กำลังถักทอผ้าด้วยวิธีโบราณที่ สืบต่อกันมาตรงหน้าชน บ้านเรือนและการใช้ชีวิตรวมทั้งเครื่องแต่งกายที่ยังคงความเป็นเอกลักษณ์ตามชาติพันธุ์ทำให้ธารณอดไม่ได้ที่จะยกกล้อง บันทึกภาพแม่เฒ่าที่มีใบหูค่อนข้างยาวซึ่งสวมตุ้มหูขนาดใหญ่ไว้และกำลังทอผ้า

"เค้าตั้งรกรากกันอยู่ที่นี่มานานแล้วหรือ หนูลัลณ์" ธารณถามหญิงสาวใกล้ตัว ตามองหญิงสาวชาวเขาที่สวมห่วงเงินหลายห่วงรอบคอจนลำคอสูงระหง

"จริงๆ แล้วเค้าไม่ได้อยู่ที่นี้กันมาตั้งแต่ตั้งเดิมหรอกนะ ที่นี้จัดทำขึ้นโดยกลุ่มเอกชน ชักชวนให้ชาวเขาเหล่านี้มาอาศัยอยู่ เพื่อเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสวิถีชีวิตของพวกเขา แล้วก็รับเงินเดือนและอาหารจากกลุ่มเอกชนเป็นการแลกเปลี่ยน ส่วนใหญ่ก็พากันมาอยู่ทั้งครัวเรือนเลยคะ" การบอกเล่าของลัลณ์ทำให้ธารณนึกถึงการชำระเงินค่าเข้าชมตั้งแต่แรกที่มาถึง

"อืม ที่เคยได้ยินเรื่องคณะปกป้องสิทธิมนุษยชนกับเจ้าของหมู่บ้านชาวเขา"

"มันเป็นเรื่องพูดยากนะคะ แต่ละคนต่างมีเหตุผลเป็นของตัวเอง อย่างชาวเขาเหล่านี้ว่าไปนี่ก็คืออาชีพที่จะทำให้พวกเขาดำรงชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องเบียดเบียนใคร และยังสามารถคงวิถีชีวิตของบรรพบุรุษเอาไว้ได้ด้วย

วิธีคิดของนักอนุรักษลัทธิก็ได้ไม่ได้คิดว่าผิดเหมือนกัน ความเท่าเทียมของมนุษย์มีใครบ้างไม่เอียงได้ มันเป็นเรื่องของมุมมองและความพอใจในชีวิตนะค่ะ แต่สำหรับลัทธิ...ลัทธิมองว่าบทบาทของเราอยู่ตรงไหน วางมันให้ถูก ทำมันให้ดี อย่าทำร้ายใครก็พอ"

วิธีคิดของลัทธิทำให้ธารณียิ่งสนใจเธอมากขึ้น หญิงสาวที่อยู่ในดินแดนที่เรียกว่าห่างไกลเมืองหลวงแต่มีมุมมองของความคิดอย่างเข้าใจ เรียนรู้ที่จะอยู่กับมัน ไม่ตามกระแส ในขณะที่เดียวกันก็ไม่สวนทาง แต่ดำเนินชีวิตเคียงข้างการเปลี่ยนแปลงของโลกโดยที่ยังคงความเป็นตัวของตัวเองอย่างเชื่อมั่น

เสียงดนตรีแบบพื้นเมืองดังขึ้นจากลานดินกว้างที่อยู่ไม่ห่างนัก เด็กชาวเขาตัวเล็ก ๆ แก้มแดงหลายคนหันไปจูงไม้จูงมือกันออกวิ่ง ในขณะที่นักท่องเที่ยวบางคนเดินตาม ที่ปลายสายตา การเต็นท์ของเหล่าชาวเขากำลังเริ่มต้น นกาคีหันมากระตุกมือของลัทธิและชักชวนให้ตามกันไปชม แล้วทั้งหมดก็สาวเท้าไวขึ้น

มินกลับมาเดินใกล้ลัทธิในที่สุด แม้ยังคงไม่ค่อยพูดค่อยจาเท่าไร แต่ก็เดินตามไม่ยอมห่างแทบจะทุกย่างก้าว พอไปถึงลานแสดงก็เลือกที่จะสาวเท้ามายืนเคียงด้านหนึ่ง จากการยืนของเขาตามทิศทางของแสง ทำให้เกิดร่มเงาทอดมายังคนข้างกายที่ตัวเล็กกว่า

"ขอบใจนะมิน" ลัทธิหันไปบอกน้องชายเพราะรู้ดีถึงความมีน้ำใจของเขา

"ขึ้นไปเลี้ยงน้ำมินด้วยแล้วกันนะ" มินหันมาบอกพร้อมรอยยิ้มที่มุมปาก น้ำเสียงที่บอกว่าตอนนี้คนพูดกลับมาอารมณ์ดีเหมือนเคยทำให้ลัทธิยิ้มรับคำท่าทางสดใส

"ล๊ะ"

พอได้มายืนข้างกันใกล้ๆ แบบนี้เธอก็อดเทียบไม่ได้...นี่เธอกลายเป็น

คนตัวเล็กที่สุดในบ้านแล้วใช่ไหมเนี่ย...

คณะทัวร์ทั้งหมดเดินทางกลับจากหมู่บ้านยะผาอย่างสนุกสนาน เก็บความประทับใจในวิถีชีวิตของชนกลุ่มน้อยและรอยยิ้มที่ได้รับจากเขาเหล่านั้นเป็นประสบการณ์ที่น่าจดจำ แม้ว่าสำหรับหลายคนจะไม่ใช่การมาเยือนครั้งแรกก็ตาม

"วันนี้เลยตั้งหนูลั่นกับมินไว้ทั้งวันเลย เอาอย่างนี้ละ เตี่ยหนูลั่นไม่ต้องไปส่งธารณ์ที่โรงแรมหรอก ให้ไปกับพี่ดีกว่าเพราะว่าจะชวนไปหาพี่นพสัคน้อยด้วย" นางวงศ์ที่นั่งพักบนศาลาปากทางเข้าหมู่บ้านยะผาบอกมือก็ยกหมวกปีกกว้างพัดไปมาให้ความเย็น

"แหม อย่าพูดเหมือนนักบวชว่ากวนลั่นกับมินสิคะ จริงๆ แล้วพี่ธารณ์นะ มาเพราะฐานะของบ้านลั่นด้วยเหมือนกันนี่"

"พี่รู้หรอก่อน แต่ก็ขบใจหนูลั่นอยู่ดีที่มีน้ำใจให้พวกเรา เสียเวลาทำงานมาเที่ยวด้วยกันแบบนี้"

"ดีออกละ เทียวกันหลายๆ คนสนุกดีออก" ลั่นบอกพร้อมกับยิ้มเสียงฝืดก้ำกั้วได้ชื่นใจและรู้โดยไม่ต้องมีใครบอกทำให้เธอหันไปโดยที่รอยยิ้มยังติดแก้ม รับถุงบรรจุขวดน้ำเย็นจัดจากมินมาส่งต่อไปยังพี่ๆ ทั้งหมดทันที

"ขบใจจะ อ้าว แล้วของหนูลั่นล่ะ เอาขวดนี้ไปนะ" นางศรีรับส่งขวดน้ำใบหนึ่งมาให้เมื่อเห็นว่าจำนวนในถุงนั้นพอดีสำหรับพวกพี่ๆ เท่านั้นเอง

"ไม่เป็นไรคะ ของลั่นอยู่ที่มิน" ลั่นตอบพร้อมกับยิ้ม

มินจัดการเปิดขวดน้ำเย็น เสียบหลอดส่งมาให้ลั่นดูดหนึ่งทีแล้วรับกลับไปดูดต่อ ความคุ้นชินที่จะทำอะไรด้วยกันแบ่งปันกันเป็นเรื่องปกติของมินและลั่น

มันเป็นภาพที่ดูธรรมดาๆ สำหรับคนที่คุ้นเคย หากแต่ไม่ธรรมดา

สำหรับภรรณี เขาเดินกลับมาจากร้านขายน้ำอย่างช้าๆ ดวงตาคอยมองอย่างสังเกตุโดยไม่พูดอะไร

"ถ้าพี่นายจะแยกกลับแล้ว งั้นไว้เราเจอกันอีกที่ตอนหัวค่ำเลยไหมคะ ที่ไหนดีคะ" ลัลณ์ถามต่อ เพราะในตอนค่านั้นทั้งหมดจะไปลอยกระทงพร้อมกัน

"ไปเจอกันที่บ้านที่ก่อนดีไหม ใกล้สะพานท่าตอนที่สุดนี่นา แล้วเราค่อยไปพร้อมกัน" นางงค์เสนอ ซึ่งทุกคนก็เห็นด้วย

"ว่าไงคะคุณหญิง เข้าห้องน้ำหรือยัง จะได้ไปกันเสียที" นางงค์หันไปเฝ้าเพื่อน

"เรียบริ่อยแล้วคะคุณนายขา แหม กลุ่มเราที่ดั่งจันะ มีทั้งคุณหญิงคุณนาย" ปณิตาแซวกลับมา แล้วทุกคนก็ได้หัวเราะกันสนุกสนาน ก่อนชวนกันไปขึ้นรถ แยกย้ายกันไปเพื่อจะได้มาพบกันใหม่อีกครั้งในตอนหัวค่ำ

แสงอาทิตย์โพล้เพล้เพราะใกล้ค่ำเป็นสัญญาณให้หลายคนตื่นตัว บริเวณที่คึกคักสำหรับช่วงเวลาที่ท้องน้ำเป็นตัวเอกของประเพณีี่เบิ่งไม่พ้นว่าจะเป็นสะพานท่าตอน ผู้คนมากมายพากันมุ่งหน้าไปที่นั่นเพื่อลอยกระทงตามประเพณี เช่นเดียวกับคุณภวิช ลัลณ์ และมิน

"จะไปแน่หรือลัลณ์ ไม่ชอบงานลอยกระทงนี่นา" มินถามด้วยความเป็นห่วงก่อนจะออกจากบ้าน เขาารู้ดีว่าเธอไม่ชอบงานลอยกระทงเท่าไรนัก เพราะมีประสบการณ์ไม่ค่อยดีในวัยเด็กที่ถูกโยนประทัดโดนกลางหลังจนเสือกันหนาวไหม้ทะลุ แม่ไม่มีบาดแผลใดๆ แต่ก็ทำให้ลัลณ์กลายเป็นคนผวาเสียงประทัดอยู่นานพอดู แม้กระทั่งตอนนี้ที่อาจไม่ถึงกับร้องกรี๊ด แต่ก็ยังคงไม่ชอบเหมือนเดิม

"ไม่เป็นไรหรอกมั้ง พี่โตแล้วน่า อีกอย่าง ไม่ได้ลอยกระทงนานแล้วด้วย" ลัลณ์มองกระทงใบตองในมืออย่างพิจารณา แล้วจัดการปักธูปลงไปก่อนจะ

ส่งให้มิน "ของมิน แล้วก็นี่ของพ่อคะ"

คุณภริษาที่ค่อยๆ เดินตามมารับกระถางจากมือลูกสาว

"พ่อนายไปไหนแน่นะครับ ยังเจ็บขาหรือเปล่า" คราวนี้มินหันไปหาผู้เป็นลุง

"โอ้ ยังไหว่น่ามิน ไม่ต้องห่วงหรอก ลุงยังปีตังนี่"

คุณภริษยกแขนเบ่งกล่อมท่าทางซิ่งซังโซ่วหลานและลูกสาว อากาเร็บขาเพราะลัมของทำนนั้นดีขึ้นมากแล้ว แม้จะยังมีซัดๆ อยู่บ้างแต่ก็เรียกว่าพอจะเดินไกลๆ ได้ไม่ต้องห่วง เพียงแต่อาจจะช้าบ้างเท่านั้น

"จั้นไปกันเลยไหมคะ เตี่ยวพวกพี่นายจะคอย" ลัลน์บอกแล้วจึงขยับเข้าไปประคองบิดาให้ออกเดินไปขึ้นรถ โดยมีมินตามมาเป็นสารถิเช่นเคย

แม้จะออกเดินทางมาเป็นหมู่คณะ แต่ในที่สุดลัลน์ก็กลายเป็นตัวคนเดียวจนได้ ผู้คนมากมายที่มาลอยกระถางริมสองฝั่งแม่น้ำกทำให้ลัลน์พลัดหลงหลังจากที่เดินตามกันมาได้พักใหญ่ เสียงประทัดที่เด็กๆ จุกโยนสนุกสนานทำให้เธอต้องยกมือปิดหูแล้วพยายามเดินเลี่ยง

"แยจ้ง หลงจนได้" ลัลน์บ่นกับตัวเอง เธอเปิดกระเป่าใบเล็กที่สะพายติดตัวมองหาโทรศัพท์มือถือแล้วอดไม่ได้ที่จะสบถ...สงสัยลีมไว้บนรถอีกแล้ว...

ลัลน์ถอนหายใจเบาๆ กับตัวเองพลางกวาดตามองไปรอบๆ อย่างซังใจว่าจะเอาอย่างไรต่อไปดี...กลับไปคอยทุกคนที่รถ หรือว่าไปลอยกระถางเองก่อนดีนะ...

เสียงประทัดยังคงดังไม่หยุด ทำให้ลัลน์ปรายตามองไปข้างหน้าที่ริมฝั่งน้ำซึ่งผู้คนเบียดเสียดแล้วถอนหายใจด้วยความเสียดาย...เอาไว้ลอยปีหน้าแล้วกัน...

เธอหมุนตัวตั้งใจจะกลับไปทางเดิม ตั้งแต่เล็กๆ ลัลณ์เป็นคนที่ยึดหลทางง่ายและตามหาใครไม่เก่งเลย มันทำให้ลัลณ์ไม่ชอบที่จะต้องไปอยู่ท่ามกลางผู้คนหรือสถานที่ไม่คุ้นเคย

"ลัลณ์" เสียงเรียกที่จำได้ขึ้นใจและมือที่เอื้อมมายึดข้อมือไว้ทำให้ลัลณ์ยิ้มกว้างหันไปหา... และทุกครั้งที่หลงทางมินจะเป็นคนตามหาเธอเจอ...

"มิน ดีจัง กำลังจะไปรถที่รถเขียว"

"หลงอยู่เรื่อยเลยนะ โทรศัพท์มือถือก็ชอบสั่น ไม่ค่อยพกติดมืออีกเหมือนกัน มันน่าจะเรียกว่ามีดวงจริงๆ เลย ว่าแต่อยากไปเดินเที่ยวก่อนไหมล่ะ เตียวมินโทรบอกพ่อนายก่อนว่าเจอลัลณ์แล้ว จากนั้นเราก็ไปเที่ยวต่อได้"

ลัลณ์ก็มั่งมองกระถางใบตองในมือเพื่อประกอบการตัดสินใจโดยที่ยังไม่ให้คำตอบใดๆ มินมองตามแล้วยิ้ม

"ไปนะลัลณ์ ลอยกระถางก่อนแป๊บเดียวเอง กลัวประทัดไซ้ใหม่ มินอยู่นี้ไม่ต้องกลัวหรอกน่า มินไม่ทิ้งลัลณ์ไปไหนหรอก จะอยู่กับลัลณ์เสมอ" น้ำเสียงของมินและท่าทางที่เป็นผู้ใหญ่พร้อมปกป้องใครสักคนของเขาทำให้เธอยิ้มด้วยความอุ่นใจ... อดยอมรับไม่ได้ว่าเมื่อมีเขาอยู่ข้างตัวแบบนี้ เธอก็รู้สึกมั่นใจ ไม่กลัวอะไรเสมอจริงๆ...

มือที่ว่างเปล่าของมินทำให้ลัลณ์นึกสงสัยว่ากระถางของเขาคือเธอเตรียมให้หายไปไหนกัน

"กระถางของมินล่ะ"

"ให้พี่นายไปแล้ว เห็นบ่นว่ากระถางของแกโดนเจ้าตาต้าทะละละมินเลยยกให้ ไม่โกรธนะ" มินถามด้วยสีหน้าไม่สบายใจ กลัวลัลณ์จะโกรธที่เขายกกระถางที่เธอเตรียมให้ไปกับคนอื่น

"อ้อ อิม ไม่เป็นไรหรอก จ้าเราลอยด้วยกันก็ได้เนาะ ว่าแต่มินโทรบอกพ่อทีสิ" ลัลณ์บอกแล้วยืนคอยให้มินโทรศัพท์ เสียงประทัดที่ยังดัง

ต่อเนื่องทำให้บางคนเดินเลียงมาชนลัลน์จนเซ

"ลัลน์" มินหว่าเข้ามาหาเมื่อเห็นว่าลัลน์กำลังจะสิ้นหายใจกับกลุ่มคนอีกครั้ง

"คนเยอะจ้งเนาะมิน บ้านเราคนเยอะขนาดนี้เลยหรือเนี่ย พี่เพิ่งรู้" ลัลน์บอกในขณะที่มินส่ายหน้าอย่างไม่ชอบใจ แล้วเขาก็จูงเธอเดินไปจนถึงผู้ชายคนหนึ่งที่เขาถูกโป่งข้างทาง จัดการซื้อลูกโป่งสีแดงลูกใหญ่มาสองใบ เขาส่งให้ลัลน์ถือเชือกเอาไว้ใบหนึ่ง ส่วนอีกใบหนึ่งก็ผูกเข้ากับข้อมือของเธอ

"อ้อ...อะไรนะมิน"

"ผูกไว้จะได้ไม่หาย หรือหายอีกมินจะได้ตามลัลน์เจอไวๆ ใจละ แล้วผูกลูกที่ลัลน์ถือให้มินด้วย เผื่อคลาดกันอีกลัลน์จะได้รู้ว่ามินอยู่ตรงไหน"

ลัลน์ยิ้มให้กับไอเดียของเขาที่ทำราวกับเธอเป็นเด็กเล็กๆ แต่ก็จัดการผูกเชือกเข้ากับมือของมินแต่โดยดี ปากก็อดพูดไม่ได้

"พี่ต้องเขียนชื่อนามสกุลแล้วก็ที่อยู่ใส่กระเป๋าสี้อไว้ด้วยไหม มิน"

"เอาไหมล่ะ จะได้อ่านนอกจากชอบหลงทางแล้วยังหลงลืมด้วย" เสียงมินที่เข้ามาทำให้ลัลน์หัวเราะ แต่แล้วมือใหญ่ของเขาก็ถูยี่นมาให้ "ขอมือครับ"

"ทำไมล่ะ" ลัลน์ถามอย่างไม่เข้าใจ

"ส่งมาเถอะน่า เร็วสิลัลน์ จะได้ไปลอยกระทงกัน" มินเร่ง ทำให้ลัลน์ยื่นมือไปหาอย่างงงๆ "จับไว้ด้วยไง จะได้ไม่หายแน่ๆ อย่าปล่อยมือล่ะ" ประโยคนี้ของมินทำให้ลัลน์ยิ้มอีกจนได้

"ค่า ท่านรองผู้จัดการ"

ลูกโป่งสีแดงสองลูกที่พอมายู่ใกล้กัน บางจังหวะของการขยับก็ทำให้เชือกที่ผูกรั้งไม่ให้ลูกโป่งหลุดลอยประสานเกลียวราวกับเป็นเส้นเดียว เชื่อมคนสองคนไว้ด้วยกันท่ามกลางผู้คนมากมาย

ลัลน์ทอดสายตามองกระทงของเธอที่กำลังลอยไปตามน้ำ มือยังคง วิกน้ำส่งให้ลอยไปยังกลางลำน้ำให้ได้มากที่สุด

"อธิษฐานอะไรก่อนลอยกระทงนะมิน"

กระทงที่มีอยู่เพียงใบเดียวทำให้เธอและมินต้องลอยร่วมกัน โดยที่ แต่ละคนผลัดกันยกชดหน้าผากอธิษฐานคนละครั้ง ใบหน้าจริงจึงยาม อธิษฐานของเขาทำให้เธอนึกอยากรู้

"ตอนนี้อย่ารู้เลย ไว้สมหวังแล้วจะบอก" มินบอกน้ำเสียงเรียบนิ่งขณะ ใช้มือช่วยวิกน้ำส่งกระทงเช่นกัน

"แหม หมู่นี้มินซักจะมีความลับมากขึ้นทุกทีเลยนะ ก็ได้ ไม่ถามก็ได้ แต่สมหวังแล้วอย่าลืมบอกล่ะ สัญญาแล้วนะ" ลัลน์ไม่วย้ำ

"ครับ ขอให้มันนั้นก่อนเถอะ" คราวนี้เสียงของมินแผ่วเบาราวกับ บอกตัวเอง

ผู้คนที่ทยอยเดินเบียดลงมาริมน้ำทำให้มินตัดสินใจชวนลัลน์ขยับห่าง เพื่อเปิดโอกาสให้คนอื่นๆ ได้ลอยกระทงบ้าง ทั้งคู่เดินเลี้ยว พยายามหลบ การเบียดเสียดจนกระทั่งได้ไปยืนหายใจทั่วท้องเมื่อเดินห่างจากริมน้ำได้ พอสมควร

"โห คนเยอะจริงๆ มาจากไหนกันน่ะ" ลัลน์บ่นอู้

"โหวโหม" น้ำเสียงห่วงใยจากมินทำให้ลัลน์หันไปส่งยิ้ม

"สบายนา ว่าแต่เราจะเอายังไงต่อดี มินโทรบอกพ่อว่าเราจะกลับไป คอยที่รถแล้วดีไหม จะได้ไปเจอกันที่รถเลย"

"มินหิว หาอะไรกินก่อนดีกว่า" น้ำเสียงและท่าทางของเขาทำให้ลัลน์ คิดตาม อาหารและขนมที่เหล่าพ่อค้าแม่ค้าพากันนำมาขายราวกับออกร้าน ก็ดูน่าสนใจดีเสียด้วย

"อ้อ ก็ดี งั้นกินอะไรดีละมิน ก๋วยเตี๋ยวผัดดีกว่า" มือบางเอื้อมไป จับแขนมินเพื่อดึงไปร้านที่ตาเธอมองอยู่ก่อนแล้ว

"หนูลัลณ์ อยู่นี่เอง ลอยกระทงหรือยังนะ" เสียงเรียกที่คุ้นหูทำให้ลัลณ์ชะงักและหันไปมอง แล้วก็ได้เห็นพ่อของเธอ นพวินทร์ นภางค์ พร้อมทั้งธารณ์เดินมาหา

"เรียบบร้อยแล้วคะ แหมม ดีจริง เจอกันจนได้ พี่ๆ ละคะ ลอยกระทงกันหรือยัง" ลัลณ์ปล่อยแขนของมินเพื่อก้าวไปสมทบด้วยความดีใจ ไม่ทันเห็นสีหน้าและแววตาที่เปลี่ยนไปของมิน

"เรียบบร้อยแล้วเหมือนกัน หลงเป็นเด็กๆ เลยนะเรา แล้วนี่อะไรกัน ทั้งมินทั้งหนูลัลณ์ ผูกลูกโป่งคู่เขียว" นพวินทร์แหย

"โอเคมินคะ เผื่อพลัดกันอีกจะได้มองเห็นง่ายๆ ลัลณ์นะจอมหลงทางเสมอละคะ นี่ถ้าไม่ได้มินก็อาจกลับไปคอยที่รถแล้ว อดลอยกระทงแน่ปีนี้" ลัลณ์ไล่สายตาไปมองลูกโป่งสีสดแล้วหัวเราะเบาๆ

"นั่นสิ มินหาหนูลัลณ์เจอเสมอมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ผมเลยวางใจถ้ามีมินอยู่ใกล้ๆ" คุณภวิชพูดถึงหลานชายอย่างภูมิใจ ทำให้มินที่เดินตามมายิ้มที่มุมปาก

"ผมยินดีดูแลลัลณ์เสมอครับ พ่อนายอย่าห่วงเลย" น้ำเสียงหนักแน่นของมินทำให้ผู้ใหญ่ถึงกับหัวเราะ คุณภวิชตบไหล่หลานชายหนักๆ แสดงความเชื่อมั่นในตัวเขา

"พี่มิน" เสียงหญิงสาวร้องเรียก ก่อนจะปรากฎตัวเกาะแขนมินและยกมือไหว้ผู้ใหญ่ท่านอื่นๆ

"อ้าว ต่าย มาลอยกระทงเหมือนกันหรือเรา" ณัฐวัฒน์ถาม

"คะ พี่มินมาลอยกระทงหรือ ไหนบอกว่าไม่มาไง" ท่าทางของต่ายทำให้ลัลณ์ขมวดคิ้วมอง

"พี่มากับพ่อนาย" มินบอกขณะพยายามแกะมือของต่ายออกอย่างสุภาพ

"เสริจหรือยังคะ ไปลอยกระทงกับต่ายนะพี่มิน นะ" น้ำเสียงของต่าย

อ่อนหวาน แต่มันทำให้ลัลณ์รู้สึกไม่ชอบใจนัก...มินมากับผู้ใหญ่ จะทิ้งไป
ได้ยังไง ทำไมตายถึงไม่รู้ว่าจะใครควรไม่ควรบ้างนะ...

"เอ่อ..." มินอีกอึก

"ไปที่ไหนนะมิน ไม่ต้องห่วงพวกลุงหรือก นี่พวกเราคนแก่ๆ ไปหา
ข้าวต้มกินกันดีกว่าไหม แล้วค่อยกลับกัน ให้เด็กๆ ได้มีเวลาของเค้าบ้าง"
คุณภวิชหันไปหาพรรคพวก

"นั่นสิ น่าสนใจนะ" นพวินทร์เอ่ยรับเช่นเดียวกับคนอื่นๆ ทั้งหมด
จึงพากันเดินไปยังร้านอาหารเจ้าอร่อยที่อยู่ไม่ไกลนัก ลัลณ์นั้นยังไม่
ออกเดินตามผู้ใหญ่ ยืนละล้าละลังมองมิน คอยว่าเขาจะเอาอย่างไร จะไปกับ
เธอหรือว่าไปกับตายแน่โดยมีธารณียืนคอยเช่นกัน

"อ้าว หนูลัลณ์มาลอยกระทงหรือเจ้า" เสียงเรียกคุ้นหูทำให้ลัลณ์
หันไปมอง หญิงสาวอายุไม่ห่างจากเธอมากนักที่อุ้มเด็กหญิงตัวเล็กไว้กบอก
ทำให้เธอส่งยิ้มแล้วขยับไปหา

"พี่หล้า พายายหนูมาลอยกระทงเหมือนกันหรือเจ้า" ลัลณ์ทัก

"โอ๊ย ว่าจะกลับแล้วหนูลัลณ์ บ่ไหว ยายหนูอแงเหลือเกิน ว่าแต่
มากับใครเจ้า คนนี้ไซ้ก่ที่เค้าบอกกันว่าเป็นแฟนหนูลัลณ์" แม้จะบ่นลูกสาว
แต่หล้าก็ไม่วายถามถึงคนที่เดินตามลัลณ์มา

"พี่ธารณณ์เป็นนักข่าวเจ้า มาทำข่าวเรื่องสวนส้ม บ่ไซ้แฟนลัลณ์หรือก"
แม้ไม่สบายใจนักแต่ลัลณ์ก็พยายามข่มความรู้สึกให้เป็นปกติ บอกอย่าง
ใจเย็น

เธอทำใจไว้บ้างแล้วว่าต้องเจอกับคำถามแบบไหนจากชาวบ้าน
แต่พอเบี่ยงหน้าไปมองธารณณ์ที่ยืนห่างออกไปไม่ไกลนักก็อดหน้าใจไม่ได้
สีหน้าและแววตาที่เป็นปกติและระยะห่างทำให้เธอพยายามมองในทางที่ดี...
เขาน่าจะไม่ได้ยินหรือก...

"แหม ได้ยินว่าเป็นน้องท่านนพไซ้เธอหรือหนูลัลณ์ บ่ต้องเขินหรือก

หลังงานแต่งงานอ้ายเมธิ เห็นที่สวนส้มสาริณจะมีข่าวดีของลูกสาวเจ้าของสวนไซ่ก่" หล้ายังไม่หยุดความเข้าใจผิดของตัวเองง่ายๆ ทำให้ลัลณ์นึกในใจว่าไม่น่าเข้ามาคุยด้วยเลย

ลูกสาวตัวน้อยของหล้าที่ยังร้องไห้กระซิกทำให้เธอเลือกที่จะหันไปสนใจมากกว่าผู้เป็นแม่ ไหนจะผู้คนที่เบียดเสียด อีกทั้งเสียงประทัดที่ยังก็ก้องเป็นพักๆ น่าจะทำให้หนูน้อยตื่นกลัว

"โอ้ ยายหนู ไปกินขนมกับพี่ลัลณ์เอาก่า อืม...นี่พี่หล้ายังบ่ได้ลวยกระทงไซ่ก่เจ้า" กระทงที่ยังอยู่ในถุงคล้องติดข้อมือข้างหนึ่งของหล้าทำให้ลัลณ์ถาม

"ยังเลย ทีแรกยายหนูร้องไวยวายว่าจะมาลวยกระทง พี่เลยต้องพามาแต่ยังบ่ทันถึงริมน้ำกร่องจะกลับแล้ว"

ท่าทางสะอึกสะอื้นของเด็กน้อยทำให้ลัลณ์อดไม่ได้ที่จะหันไปสบตายิ้มพลอบ ดวงตาที่ยังคงพราวหยาดน้ำไห้พระริกของเด็กน้อยมองเลยไบหน้าของลัลณ์ไปเหนือศีรษะ ลัลณ์มองตามแล้วก็รู้ว่าลูกโป่งที่ผูกติดข้อมือตัวเองไว้อาจจะช่วยดึงดูความสนใจของแม่หนูน้อยจากสิ่งที่กำลังตื่นกลัวได้

"ลูกโป่ง...ยายหนูชอบก่า พี่ลัลณ์ให้เอาก่า" ลัลณ์ถามแล้วเด็กน้อยก็พยักหน้าเป็นคำตอบ เธอจึงยกข้อมือมาตั้งใจจะแกะเชือกที่ผูกข้อมือออกแต่การใช้มือข้างเดียวแก้เชือกเส้นเล็กดูจะไม่่ง่ายนัก

"พี่ช่วยนะ" ธารณที่ขยับมาใกล้เสนอตัว ท่าทางสุภาพมีน้ำใจของเขาทำให้ลัลณ์ยื่นมือไปหาแต่โดยดี

มือใหญ่และไบหน้าคมสันที่ก้มลงมองและง่วนอยู่กับการคลายปมเชือกผูกลูกโป่งให้อย่างตั้งใจและอ่อนโยนนั่นทำให้หล้ามองอย่างลือเลี่ยน ลัลณ์ได้แต่ส่ายหน้าด้วยความอ่อนใจไม่รู้จะพูดว่าอย่างไร ตรงข้ามกับคนยืนไกลที่มองจ้องมาไม่วางตา

"พี่มิน นะ...ไปลวยกระทงกับต่ายนะ พ่อนายอนุญาตแล้ว" ต่ายถาม

คนที่เธอแอบฝากใจไว้ให้ด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน แต่ตอนนี้มันไม่มองเธอเลยสักนิด เขายืนกำมือแน่น ตาวาวมองลัลน์และธารณ์ พยายามข่มความไม่พอใจเอาไว้

"อ้อ ได้ยินที่ตลาดเค้าคุยกันว่าพีลันน์มีแฟนแล้ว คุณคนนี้หรือเปล่าที่มิน ต่ายเห็นเค้าชอบอยู่ใกล้ๆ พีลันน์เสมอเลย สมกันดีเนาะ" ต่ายมองตามสายตาของมินแล้วพูด

มินขยับไปขอยิ้มมีตจากแม่ค้าที่ตั้งแผงขายของใกล้ตัว แล้วเชือกผูกลูกโป่งสีแดงสดอีกลูกก็ถูกตัดขาด ปล่อยให้ลูกโป่งนั้นลอยสูงขึ้นฟ้าโดยที่เจ้าของไม่สนใจมันเลยแม้แต่น้อย

"อ้าว ทำไมล่ะที่มิน น่าเสียดายออก" ต่ายร้อง

"จะไปลอยกระทงก็ไปเถอะ พี่จะกลับกับพ่อนาย" มินบอกต่ายด้วยน้ำเสียงไม่ใสใจ เขาสะบัดตัวห่างแล้วก้าวตุ้มๆ ไปรวมกลุ่มกับคุณภวิช ไมหันกลับมามองต่ายอีกเลย ทิ้งให้เด็กสาวได้แต่มองตามด้วยความน้อยใจเพียงลำพัง



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3wbwY41>